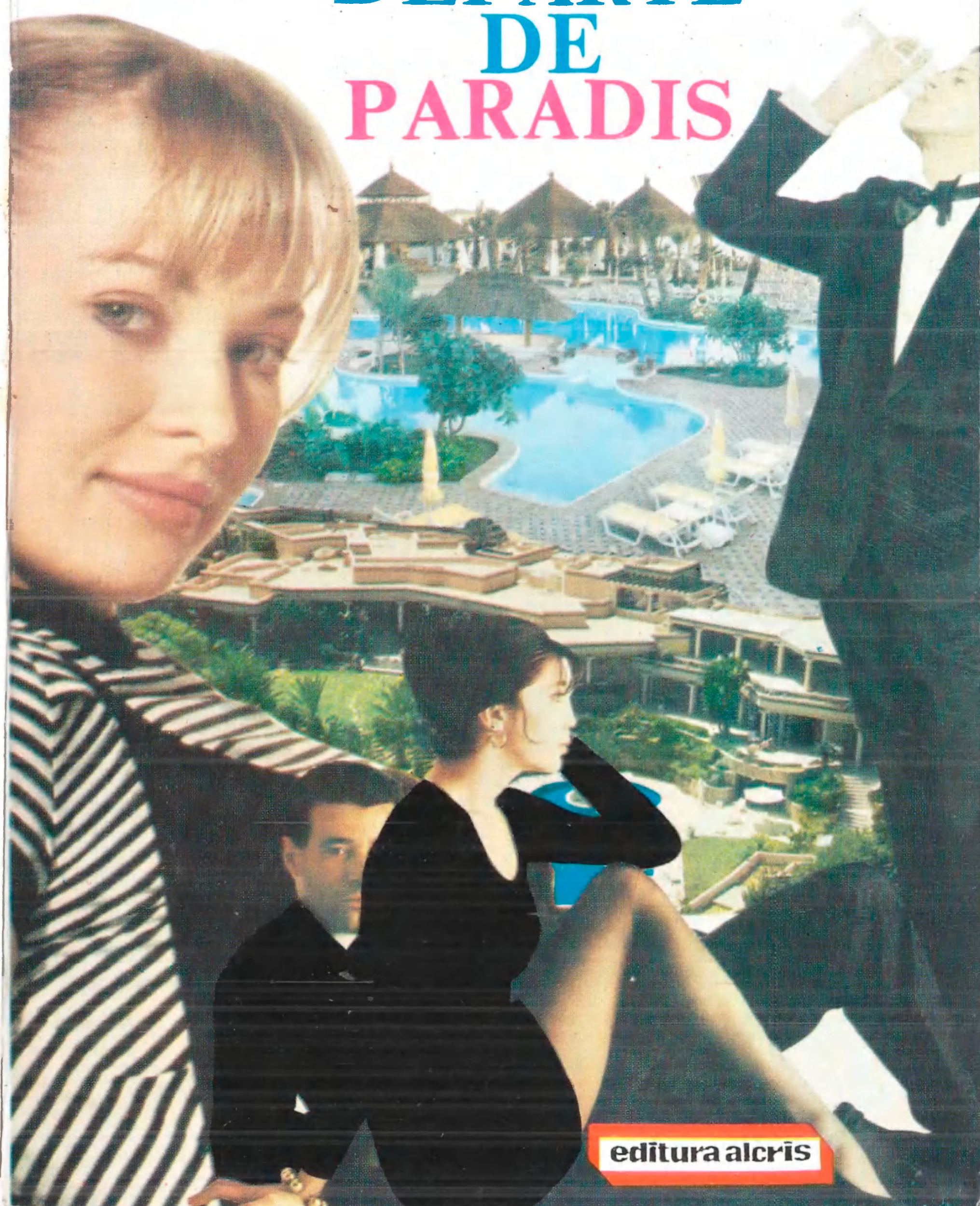
COLECTIA ROMANTIC

Susanne McCarthy

DEPARTE DE PARADIS

SUSANNE McCARTHY

DEPARTE DE PARADIS

Coperta : ANDY

A LONG WAY FROM HEAVEN
Mills & Boon Limited

SUSANNE McCARTHY

DEPARTE DE PARADIS

Traducere din limba engleză de
ANNEMARIE IANCIUŞ

BUCUREŞTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-13-2

COLECŢIA „ROMANTIC"

CAPITOLUL 1

– Oh, văduva veselă, în persoană !

Lauren se întoarse încet, auzind vocea aceea binecunoscută. In ciuda celor zece ani petrecuţi în Caraibe, Joe Daley continua să vorbească tărăgănat, cum se vorbea de obicei în New York.

– Vai, Joe, – răspunse ea, cu un zâmbet glacial pe buze – ce drăguţ din partea ta, că ai venit să-ţi prezinţi condoleanţele cu atâta promptitudine !

– Cum aş fi putut rata o asemenea ocazie, de a te vedea îmbrăcată în negru, iubito ? Este culoarea ta, doar.

Ochii lui o cercetară fără grabă. Era într-adevăr îmbrăcată în negru, dar rochia ei cu greu ar fi putut să fie considerată de doliu. Jerseul de mătase i se mula pe trup, formând un decolteu adânc deasupra sânilor şi scoţându-i în evidenţă picioarele lungi şi frumoase.

– Spectacolul trebuie să continue – replică ea, netulburată. Am un local de noapte de condus.

– Cât curaj – mormăi el, ironic. Îţi ascunzi durerea şi inima frântă, cu foarte mare succes.

Ochii lui Lauren aruncau scântei. Cu toate că era prea cinstită ca să pretindă că suferă, când nu acesta era adevărul, totuşi, cinismul lui Joe o enerva la culme. Îi întoarse detaşată şi semeaţă spatele când se apropie crupierul principal, Raoul, ca să o întrebe discret în legătură cu posibilitatea de a extinde creditul unui anumit client.

– Ne datorează deja şase mii cinci sute de dolari – îi şopti Raoul, aplecându-se spre urechea ei – dar asta s-a mai întâmplat de două ori şi şi-a plătit datoria.

– Foarte bine, lasă-l să meargă mai departe. Dar, dacă se apropie de zece mii, să vii să-mi spui.

– Da, doamnă.

Raoul se retrase, iar Lauren reveni la oaspetele ei nedorit.

– Vrei să bem ceva împreună ? – îl invită ea, pe un ton care sugera că vorbele ei nu fuseseră spuse decât din simplă politeţe.

– Aş fi încântat – răspunse el, arătând printr-un zâmbet fin că şovăiala ei îl amuza.

Îşi aşeză mâna subţire pe braţul lui şi îl lăsă să o conducă din încăperea întunecoasă şi plină de fum de ţigară în care se desfăşurau jocurile de noroc, în barul discret şi plăcut luminat. Scaunul înalt de la marginea barului, aşezat lângă arcada din care atârna o cortină ce se-

para cele două încăperi, îi era întotdeauna rezervat. De aici putea supraveghea tot, inclusiv sala unde se servea masa. Îşi lăsă uşor cotul pe masă şi îşi încrucişă cu eleganţă picioarele.

Barmanul apăru, imediat ce se aşezară.

– Adu o sticlă de Bollinger din '79, Harry – spuse Joe.

– Imediat, şefule. Hei, şefule, e adevărat că dumneavoastră aţi prins rechinul acela mare din Prickly Point, care cântărea mai mult de două mii de kilograme ?

Joe râse.

– Nu l-am prins eu, Harry. Unul din oaspeţii mei de pe Midnight Lady, l-a prins.

– Mda, dar, dumneavoastră eraţi la cârma vasului, nu-i aşa, şefule ? – insistă Harry. Joe aprobă din cap, iar Harry plecă, murmurând satisfăcut : Nu tipul care ţine undiţa în mână, e cel care prinde peştele. Pentru un asemenea rechin imens şi viclean, trebuie să cârmeşti foarte bine...

Lauren râse fără veselie.

– Văd că personalul meu te consideră în continuare un erou, Joe – remarcă ea, sec. Nu-i de mirare că-ţi face plăcere să vii pe aici !

– Ah, localul Blue Lagoon are mai multe atracţii – replică el suav, iar după felul cum îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei superb, era evident că pe ea o considera una din principalele atracţii.

– Aş vrea să nu-i mai încurajezi să-ţi spună „şefule" – zile ea, tăios. De şapte ani, nu mai eşti şef aici.

– Poate că ei cred că nu va mai trece multă vreme şi voi fi din nou şef – sugeră el, zâmbind ironic.

– Mă îndoiesc să se întâmple aşa ceva – replică ea, nervoasă.

Harry se întoarse cu şampania, deschise sticla şi turnă lichidul spumos, într-o pereche de cupe de cristal. Lauren savură buchetul şi apoi, ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Joe, crezi că este de bun gust, având în vedere circumstanţele ?

– Blanc-de-Noirs are întotdeauna un gust foarte bun – aprecie el.

– Adică, n-ai impresia că avem aerul că sărbătorim ceva ? – întrebă ea, cu asprime în glas.

– Păi, sigur că da. Asta şi facem.

Ochii lui negri i se păruseră întotdeauna foarte greu de descifrat, dar în starea aceasta, erau deosebit de enigmatici. Oricine i-ar fi privit, ar fi crezut că sunt perechea ideală. El era înalt şi purta un costum de seară, alb, impecabil croit, care îi sublinia trupul bine legat. S-ar fi putut măsura cu oricare din gorilele din localul de noapte al lui Lauren, iar ea ştia că

într-adevăr, așa își începuse cariera. Nu era decât un vagabond din Brooklyn. Părul lui negru arăta că în vine îi curge și sânge italian, iar aerul de calm și duritate provenea din faptul că crescuse pe străzi.

Dar pe chipul lui osos și frumos mai exista, în afară de sălbăticie, și multă inteligență. El fusese mâna dreaptă a tatălui ei timp de trei ani după sosirea în Grenadine și condusese barul Blue Lagoon cu atâta pricepere, încât adusese un profit pe care nu-l mai avusese nici înainte, nici după plecarea lui de acolo.

Acum, era și el proprietarul unui local în golful Hurricane de pe coasta Atlanticului. Era unul din localurile de noapte cele mai bune din Indiile de Vest și atrăgea turiști bogați, din toate colțurile lumii. Dar cum reușise Joe să-l cumpere la numai patru ani după ce încetase să mai lucreze pentru tatăl ei, fusese subiectul a nenumărate speculații.

Când el apăruse în golful Hurricane, oamenii gândiseră că relația lui cu Magda Coburn – proprietara localului – fusese cu mult mai intimă decât doriseră cei doi să se știe. Dar Lauren considerase asta greu de crezut. Joe era mult prea mândru și independent, ca să se lase tratat ca un gigolo. Când Magda părăsise insulele ca să se întoarcă în Statele Unite, păruse că l-a lăsat pe Joe să-i conducă localul. Dar foarte curând, se aflase și devenise evident, că el era de fapt, proprietarul.

Se bârfise foarte mult. Istoria cea mai răspândită spunea că Joe câştigase localul „Hurricane Bay" la cărţi, de la ultimul soţ al Magdei şi se zvonise chiar că acesta îşi luase din acest motiv propria viaţă, cu toate că versiunea oficială arăta, că de fapt, murise de un atac de cord. Apoi, se spusese că Joe se înhăitase cu nişte escroci, care continuau să folosească insulele pentru afacerile lor ilegale. Lauren îl văzuse cu ochii ei pe acel bărbat misterios din New York, care, când venea la Hurricane Bay, era considerat oaspetele personal şi de onoare al lui Joe, care îl numea Rick ; nimeni nu-i cunoştea celălalt nume. Întotdeauna era înconjurat de un anturaj dubios şi cu toate că el nu era nici înalt, nici bine făcut, plutea în jurul lui un aer ameninţător şi primejdios. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi sau să-l contrazică.

Hurricane Bay prosperase sub conducerea lui Joe, care furase fără pic de scrupule, cei mai buni clienţi şi cel mai bun personal, de la rivalii săi. Iar cel mai puternic rival fusese întotdeauna Blue Lagoon, localul în care se afla acum, sorbind din şampania rece şi cercetând cu ochii lui negri această femeie, care fusese mai întâi fiica proprietarului, apoi soţia şi, în sfârşit, acum era proprietara însăşi. Părul ei lucios şi negru ca pana corbului, era strâns într-un coc elegant, care-i sublinia gâtul lung şi subţire. Chipul ei aristocratic arăta că are

sânge spaniol în ea. Pielea îi era aurie și netedă ca mătasea pe umerii frumoși și spre curba atrăgătoare și lină a sânilor.

Era inaltă pentru o femeie, dar purta pantofi cu toc. Avea un aer delicat, dar Joe știa că acesta putea fi înșelător. Odinioară, putea citi și cele mai ascunse gânduri ale ei, în ochii aceia negri și umezi. Dar anii care transformaseră adolescenta naivă într-o încântătoare femeie de douăzeci și cinci de ani, o făcuseră mult mai subtilă. Avea un aer misterios, care îl intriga.

Vocea ei era puțin răgușită și joasă dar, de fapt, așa fusese întotdeauna.

– Ce anume se presupune că sărbătorim, Joe ? – il întrebă ea.

El privi în jur la oamenii sofisticați, făcând parte din elita care își putea permite să-și petreacă timpul în croaziere pe iahturi luxoase, în jurul localurilor de noapte din Indiile de Vest.

– Moștenirea ta ? – sugeră el.

Ea îi urmări privirea. Blue Lagoon era, cu siguranță, un rival important și de temut pentru Hurricane Bay. O serie de arcade asigurau trecerea dintr-o încăpere în alta. Pereții erau complet albi, contrastând puternic cu podeaua din lemn negru, de mahon african, cu draperiile de satin greu, de culoarea bronzului și mulțimea de fotolii îmbrăcate în piele, care sub-

liniau atmosfera tipic spaniolă ce atrăgea turiştii bogaţi de pe insulă.

Genele mătăsoase ale lui Lauren îi acoperiră ochii, în timp ce îşi studia partenerul. Zâmbi uşor şi îşi apropie paharul de buze.

— Ah, da, moştenirea mea — susură ea. Asta merită un toast.

— Şi, ce ai să faci acum, cu ea ? — întrebă Joe, aparent dezinteresat.

— Ce-am să fac cu ea ? — repetă ea, prefăcându-se că nu a înţeles sensul cuvintelor lui.

— Da. Doar nu intenţionezi să continui să conduci singură cazinoul ?

— Vai, dar sigur că aşa voi face — spuse ea, zâmbind dulce. De ce nu ?

— Îţi face plăcere să prezidezi mesele de joc ? — întrebă el, cu glas aspru.

Urăsc asta ! — gândi ea, dar cu voce tare, spuse :

— Sigur că da. Este foarte rentabil. Dar tu ştii asta, nu-i aşa ? Hurricane Bay trebuie să-ţi fi adus o avere. Îndrăznesc să spun, că probabil, eşti deja milionar.

— Şi eu îndrăznesc să spun asta — recunoscu el, sec. Dar, conducerea unui cazinou, nu prea este o treabă pentru o femeie.

— Şapte ani de zile m-am ocupat singură de el. De la tatăl şi soţul meu, am primit prea puţin ajutor. Acum, îmi aparţine şi nimeni nu-mi mai poate lua acest drept — afirmă ea, gândin-

du-se la nenumăratele ipoteci, care o chinuiau. Privirile lor se întâlniră. Şi, intenţionez să păstrez acest local – spuse ea, hotărâtă.

Blue Lagoon era căminul ei, singurul pe care-l cunoscuse vreodată.

Aici îşi petrecuse cei şapte ani trişti, de căsnicie nefericită şi nu avea de gând să-l părăsească acum, nici pentru Joe Daley, nici pentru nimeni altcineva.

Joe o privea atent, cu un zâmbet amuzat şi ironic în colţul gurii.

– Atunci, poate că ar trebui să bem pentru libertatea ta? – continuă el, provocator.

Lauren îl fulgeră cu privirea glacială şi dispreţuitoare, care ar fi îngheţat pe oricine pe loc, dar Joe părea enigmatic şi hotărât să o tachineze mai departe.

– Ce înseamnă privirea asta ucigătoare? – întrebă el, sardonic. Să nu-mi spui că-l iubeai pe Bill Henderson!

– De ce, n-ar fi trebuit? – replică ea, plină de demnitate. Am fost măritată cu el, timp de şapte ani.

– Asta nu înseamnă că te-ai măritat cu el din dragoste – sublinie el, cu cinism.

– Ah, iată aprecierea unui expert în materie – răspunse ea, incapabilă să nu ridice tonul. El îi remarcă această slăbiciune, zâmbind înţelegător. Insinuezi, că m-am măritat pentru bani cu el? – se apără ea, hotărâtă. Chiar

crezi că am un suflet de mercenar ? ! N-aveam decât şaptesprezece ani.

El zâmbi unei amintiri.

– Da, atât aveai – murmură el. Şi încă de pe atunci, erai o frumuseţe. Henderson n-ar fi putut să se plângă niciodată că n-a obţinut ceva de valoare pentru banii lui. Ochii ei se aprinseră de furie, văzându-l atât de sincer amuzat. Oh, eu nu spun că a fost ideea ta – adăugă el, sardonic. Chiar aveai o anumită inocenţă, pe vremea aceea. N-am nici o îndoială că tatăl tău a fost cel care s-a gândit mai întâi, la asta

– Văd că ai găsit explicaţii la toate – remarcă Lauren, încordată.

El se înclină spre ea şi îi spuse cu o voce joasă, aparent prietenoasă :

– Haide, Lauren. Eu eram managerul aici, nu mai ştii ? Cunosc foarte bine ce necazuri avea. Pur şi simplu, te-a vândut, celui care a oferit mai mult.

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva ? – mârâi ea, furioasă.

– Doar ştii că ăsta-i adevărul – insistă el, pândind cu ochii lui negri şi pătrunzători, cel mai mic semn de slăbiciune.

Ea abia îşi mai putea stăpâni nervii. Joe o întărâta intenţionat, iar ea nu vroia să-i dea satisfacţie, lăsând să-i cadă masca de autocontrol, în spatele căreia se ascunsese atâţia ani.

— În orice caz, n-a fost nevoie de prea multe insistenţe, ca să mă căsătoresc cu el — îi reaminti ea, cu un zâmbet, vag satisfăcut, pe buze.

— N-a fost nevoie, nu ? — replică el, răguşit. Sper că a meritat, măcar.

— Oh, a meritat — susură ea, sorbind din şampanie. Am descoperit că am gusturi foarte costisitoare.

El ridică uşor dintr-o sprânceană.

— Ciudat — şopti el cu o voce seducătoare, care ar fi topit rezistenţa oricărei femei. Mi-aduc aminte că odată, erai gata să fugi la New York, cu un vagabond, fără un ban în buzunare.

Lauren simţi o uşoară roşeaţă colorându-i obrajii. Joe îi atinsese punctul sensibil. Cu şapte ani în urmă, îl adorase pe Joe Daley, cu toată candoarea şi vulnerabilitatea celor şaptesprezece ani ai ei, iar el o trădase. Fusese prea tânără, ca să reziste unei asemenea suferinţe. Durerea aceea o distrusese şi nu-i mai păsase ce se întâmplă cu ea. Şi exact în starea aceea era, când tatăl ei o convinsese să se mărite cu Bill Henderson. Plătise foarte scump această greşeală. Primele luni ale căsniciei fuseseră un coşmar din care nu exista scăpare.

Dar mândria o oprise întotdeauna să mai dezvăluie şi altcuiva secretele inimii ei. Un zâmbet dispreţuitor îi arcui buzele.

– Oh, da, pe atunci credeam că te iubesc – admise ea, cu ochii scăpărându-i periculos – dar, din fericire, m-am maturizat şi am trecut peste aceste vise copilăreşti.

– Serios ? Două perechi de ochi se întâlniră în lumina discretă şi subtilă a barului de noapte. Doi maeştri ai jocului de poker se străduiau să ghicească gândurile pe care fiecare le ascundea atât de bine. Deci, dacă ţi-aş propune acum să te măriţi cu mine... ?

Lauren nu arătă prin nimic cât de mult o uluiseră aceste cuvinte.

– Să mă mărit cu tine, Joe ? – răspunse ea, atât de dispreţuitoare, cât putu să îndrăznească. După atâţia ani ? Vai, ce romantic ! Dar nu prea cred.

O undă de mânie apăru în ochii lui.

– Fii atentă, Lauren – o preveni el pe un ton blând, dar ameninţător. Mă faci să plătesc foarte scump ceea ce vreau să obţin şi să ştii că nu intenţionez să pierd. O teamă rece cuprinse inima lui Lauren, dar ea îl privi cu curaj, în ochii pătrunzători. Am să devin proprietarul acestui local şi proprietarul tău. Privirea lui posesivă alunecă pe trupul ei, făcând-o să simtă că-i arde carnea, ca şi când ar fi atins-o. Am aşteptat multă vreme.

Brusc, se îndepărtă de ea, schimbându-şi dispoziţia cu o viteză fantastică. Ridică paharul spre ea, zâmbind sardonic.

— Aşa că, hai să toastăm — spuse el, foarte politicos. Pentru amintiri!

Când voia, zâmbetul lui putea fi periculos de atrăgător. Dar ea se lăsase cuprinsă de focul lui, cu foarte multă vreme în urmă, iar acum, era imună la asta. Îi susţinu liniştită privirea şi îşi ciocni paharul de al lui.

— Pentru amintiri — repetă ea, dulce.

Joe sorbi din şampanie şi, cu o insolenţă calculată, îşi lăsă privirea să cerceteze încăperea, în căutarea celei mai frumoase fete. Alese o blondă micuţă şi o săgetă cu ochii lui negri, ca de vrăjitor. Fata roşi plecându-şi privirea dar, inevitabil, ochii ei se întoarseră ca să flirteze cu ai lui.

— Nu pe aceea, Joe — murmură Lauren, sec.

El îi zâmbi insinuant.

— Eşti geloasă, iubito ?

— Absolut deloc — răspunse ea, pe un ton la fel de sardonic ca al lui — dar face parte din haremul şeicului Jabul. Doar nu vrei să provoci o nouă criză a petrolului, nu-i aşa ?

El îşi răsuci paharul, gânditor.

— De ce nu ? — medită el, intenţionat provocator. Ar fi destul de interesant.

— Eşti chiar atât de plictisit ? — întrebă ea, fără milă.

El ridică indiferent din umeri.

— Da, devine anost, la un moment dat — răspunse el, laconic. Când ajungi cu ele în pat, femeile sunt, toate, cam la fel. După un

timp, e nevoie de ceva nou, ca să mai înviorereze lucrurile.

Lauren se strădui să-şi ţină nervii în frâu.

– Serios ? – spuse ea, încordată. Atunci, dacă tot ne consideri pe toate atât de plictisitoare, eu am să te eliberez de compania mea. Iartă-mă, te rog. În timp ce intra în sala de jocuri, auzi din spate râsul lui ironic.

– Cum stăm, Raoul ? – întrebă ea, încet.

– Nu prea rău, doamnă Henderson – răspunse el, pe un ton scăzut. Mă tem că domnul Georgiou a mai pierdut o mie de dolari. Ochii lui se îndreptară, expresivi, spre masa de ruletă. În seara aceasta, încearcă să aplice sistemul Biarritz. Permise unui zâmbet foarte vag şi rece, să-i traverseze chipul, învăţat să rămână veşnic neclintit. Ar trebui să-i spună cineva că nici un sistem nu învinge ruleta – adăugă el, sec.

Domnul Georgiou se afla pe locul lui obişnuit, cu un stilou de aur în mână, cu care calcula tot timpul, pe un carneţel. Miza întruna pe numărul opt şi îşi muşca buzele cu nervozitate.

Crupierul Lascelles întoarse roata şi anunţă, cu vocea lui calmă :

– Jocurile sunt făcute. Lauren se apropie mai mult. Douăzeci şi şapte – spuse Lascelles, foarte clar.

– Ghinion, domnule Georgiou – îl consolă Lauren, pe un ton profesional.

El își îndreptă repede ochii spre chipul ei.

— Ah, doamnă Henderson! Arătați fermecător, în seara asta. Fermecător! Rămâneți aici. Poate îmi veți purta noroc.

Ea râse ușor.

— Dar dacă aș face asta, domnule Georgiou, atunci, aș pierde eu — îi reaminti ea, cu dulceață în glas.

— Faceți jocurile, doamnelor și domnilor — spuse Lascelles cu accentul lui franțuzesc. Ca și Raoul și majoritatea celorlalți crupieri de la Blue Lagoon, Lascelles era din Martinica și era, pe bună dreptate, mândru de talentul și stilul lui.

Lauren își aruncă o privire și la mesele de black-jack. Masa cu miza de un dolar se închisese la miezul nopții. Jucătorii serioși rămâneau la mesele de cinci dolari, până când se închidea și cazinoul. Se uită apoi spre masa de baccarat; agitația jucătorilor arăta că mizele ajunseseră foarte mari. Și asta era bine; trebuiau să urce pentru ca banca să poată acumula profituri pentru cazino. Da, părea să fie o seară bună — și câtă nevoie avea de asemenea seri.

Când se întoarse la bar, Joe plecase. Căzu pe gânduri și își mai turnă un pahar de șampanie. Toastaseră pentru amintiri — amintiri, din vremea când această șampanie se afla în pivnița răcoroasă de sub picioarele ei. Era poate șampania cea mai bună din câte exis-

tau ; cu gust de lemn vechi care-i accentua parfumul, dar fără a-i răpi din delicateţe. Dacă ar fi fost gustată prematur, cu şapte ani în urmă, ar fi fost prea crudă, fără subtilitatea seducătoare pe care o avea acum.

Privi spuma din paharul transparent. Cu şapte ani în urmă şi ea era prea crudă, o fată naivă de şaptesprezece ani, care nu ştiuse să-şi apere sufletul de răni. Crezuse că Joe o iubeşte, iar nevinovăţia ei o făcuse să devină o pradă uşoară pentru farmecul lui sălbatic. Dar timpul o învăţase multe şi acum, nu-şi mai făcea iluzii romantice. Dragostea nu făcea parte din repertoriul lui Joe Daley.

Şi totuşi, o ceruse în căsătorie. Intr-adevăr, făcuse o ofertă mare. De când se întorsese pe insula St. Arnoux, îşi vizitase rivalul cam o dată pe lună, uneori singur, iar alteori, împreună cu prietenii lui plini de bani. În asemenea situaţii, soţul ei se ţinuse de o parte. Era evident şi binecunoscut faptul că el se temea de Joe.

Joe nu încercase niciodată să-şi ascundă admiraţia pentru frumoasa doamnă Henderson. De mai multe ori, când el se afla între două amante, îi sugerase să-şi părăsească soţul şi să „beneficieze" de protecţia lui. Ea îi tratase întotdeauna omagiile ironice cu indiferenţă şi, odată cu trecerea anilor, relaţia lor începuse să semene cu un fel de război rece.

Lauren ştia că cei mai mulţi oameni credeau că sunt amanţi. Câtă vreme trăise soţul ei, a-

ceastă situaţie fusese destul de picantă pentru obişnuiţii celor două localuri, care erau amatori de bârfă. Acum însă, nu se mai putea ascunde în spatele unui fals mariaj. Dacă avea să continue să reziste avansurile lui Joe, atunci, el avea să pară un fraier. Iar Joe Daley nu va accepta niciodată să se întâmple aşa ceva.

Ochii ei se rotiră din nou prin localul de noapte, atât de aglomerat. Fusese conştientă de faptul că discuţia lor fusese urmărită cu mult interes de foarte mulţi oameni. Nimeni n-ar fi fost surprins că Joe vroia să se căsătorească cu ea. Blue Lagoon era un local foarte atractiv. Era doar unul dintre cele mai luxoase localuri din insulele Caraibe.

St. Arnoux era una din insulele mai mici din arhipelagul Windward, aşezată între Grenadinele de Sud şi insula St. Vincent. Având numai două mile de la capătul nordic la cel sudic, era formată preponderent din pantele împădurite ale unui vulcan stins care se înălţa cam la trei sute de picioare de centrul insulei. Cele câteva sute de locuitori din zona care abia putea fi considerată un sat, care se afla alături de ruinele unui fort dinspre nord l insulei, îşi câştigau existenţa mai ales pescuind în apele ca safirul sau străduindu-se să îndeplinească dorinţele milionarilor în căutare de plăceri şi care se învârteau în jurul malurilor splendide ale insulei, pe iahturile şi goeletele lor luxoase.

Blue Lagoon ar fi trebuit să-i aducă un profit substanţial. Aşezat la poalele unui deal din partea de Sud-Vest a coastei, pe o plajă cu palmieri şi nisip alb şi strălucitor, mărginită de un recif de corali, oferea nenumărate condiţii pentru amatorii de sporturi nautice. Cei mai mulţi turişti locuiau pe iahturile proprii, ancorate lângă debarcaderul lung de pe mal. Ceilalţi, preferau să închirieze un bungalow liniştit şi izolat, dintre cele multe care se găseau în zonă.

Clădirea principală, care găzduia toate facilităţile pe care cei bogaţi şi le-ar fi putut dori, era o casă mare, în stil spaniol. Era construită chiar la poalele vulcanului. Restaurantul era despărţit de barul de noapte prin uşi glisante, care în nopţile calde erau lăsate deschise şi spre terasa care oferea priveliştea fantastică a unui curcubeu de culori ; ibişi de un roşu aprins, palmieri şi orhidee care se încolăceau pe trunchiurile copacilor, acoperind toate nuanţele de la culoarea delicată a ametistului până la portocaliul cel mai intens. Iar în aer – fluturi şi păsări colibri.

Da, Blue Lagoon ar fi trebuit să aducă un profit apreciabil. Dar plăţile mari pentru ipotecile făcute de tatăl lui Lauren şi mai apoi, de soţul ei, consumau aproape toate încasările. Oare, dacă Joe ar fi aflat de această situaţie, ar fi fost el atât de abil încât să reuşească să preia localul ? Ea realiză cu durere, că răs-

punsul la această întrebare nu putea fi decât afirmativ. Şi asta, deoarece pentru Joe, Blue Lagoon nu era numai o investiţie. Ca majoritatea bărbaţilor parveniţi, orgoliul îi cerea să încerce să devină stăpân, acolo unde odată, fusese lacheu.

Lauren îşi amintea foarte limpede cei trei ani pe care Joe şi-i petrecuse acolo, ca manager, muncind zi şi noapte ca să facă din acel cazinou, un succes. Păruse să nutrească un adevărat respect pentru tatăl ei, cu toate că el fusese cel care trebuise să poarte povara letargiei acestuia. Dar, după căsătoria ei, Bill reuşise să se facă foarte repede neplăcut în faţa întregului personal. Nu fusese nici o surpriză faptul că Joe hotărâse primul să plece. După toate sacrificiile pe care le făcuse pentru local, el plecase de acolo, fără un ban în buzunare ; era de înţeles că îl dispreţuia pe Bill Henderson.

Joe Daley era un bărbat foarte mândru. Pornise de la nimic, iar acum, era unul dintre cei mai prosperi hotelieri din Indiile de Vest. Dacă metodele lui nu prea erau clare, succesul lui era, oricum, indiscutabil. Şi acum, avea tot ce era mai bun. Cămăşile lui erau importate de la firma Turnbull şi Asser, din Londra, iar vinurile proveneau de la cei mai vestiţi producători din Franţa. Amantele lui erau cele mai frumoase femei din insulă. Şi dacă ar fi fost să-şi aleagă o soţie, toată lumea era de acord că

singura care ar fi meritat această onoare era Lauren Henderson.

Cu toate că Lauren nu era orgolioasă, ea nu era nici oarbă ca să nu vadă privirile lacome pe care i le aruncau bărbații și, nici surdă, la legendele care se formaseră în jurul frumuseții ei. Masca glacială în spatele căreia își ascundea adevăratele emoții îi fascina pe turiștii bârfitori care vizitau insula. Chiar dacă nu prea îi făcea plăcere să fie obiectul unui asemenea tip de atenție, nu putea decât să se amuze de situația creată, în definitiv, atrăgea mai mulți clienți în localul ei. Acum, când era liberă să se recăsătorească, știa că se putea aștepta să izbucnească rivalități aprinse, printre admiratorii ei. Dar, pentru Joe Daley, concurența nu conta. El câștiga, întotdeauna.

Iar acum, armistițiul fragil dintre ei fusese zdruncinat. Mizele fuseseră stabilite, iar jocul devenise serios. El îi oferise căsătoria. Își aminti flăcările de mânie care se aprinseseră în ochii lui, când ea îl refuzase. O străbătu un fior de teamă, iar mâna începu să-i tremure. Ce avea de gând să facă acum ? Când Joe Daley își dorea un anumit lucru, îl obținea întotdeauna.

Să se mărite cu Joe ? Ideea prezenta și unele avantaje. O căsătorie de conveniență, care ar fi reprezentat sfârșitul grijilor ei financiare. Dar, imediat ce acest gând îi trecu prin minte, ea îl respinse. Joe Daley nu-i oferea acea falsă căsnicie pe care Bill Henderson

o tolerase după acele groaznice prime câteva luni. El o dorea cu acea insistenţă masculină de a poseda, de a fi proprietar, de a-şi satisface poftele, cu tot ceea ce ea îi oferise cu atâta inocenţă, cu şapte ani în urmă.

Amintirile i se învârteau frenetic în minte, aducându-i în faţa ochilor imagini care îi accelerau pulsul...

– Doamnă Henderson? Vocea parcă venea de la depărtare de o mie de mile. Doamnă Henderson, mi-aţi spus să vă informez, dacă domnul Georgiou se apropie de zece mii de dolari. În acest moment, ne datorează nouă mii cinci sute de dolari şi mizează în continuare.

Lauren îşi împinse paharul la o parte şi se uită la ceas. Era aproape patru şi jumătate, dimineaţa. Stătuse acolo atâta timp? Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre sala de jocuri. La lumina lămpilor verzi care mai erau aprinse în locurile unde încă se mai juca, nimeni nu întoarse capul când ea păşi graţioasă în încăpere. Mai devreme, în acea seară, aproape toată lumea ar fi remarcat apariţia ei. Dar acum, se mai aflau în local doar jucătorii înrăiţi.

Bogatul om de afaceri grec era aplecat deasupra ruletei, cu ochii lucind cu acea intensitate bizară, pe care Lauren învăţase să o recunoască pe loc.

— Jocurile sunt făcute — anunţă Lascelles cu o voce suficient de puternică, încât să se audă până la marginea mesei, dar nu atât de puternică, încât să-i deranjeze pe jucătorii de cărţi, din celălalt capăt al încăperii. Domnul Georgiou miza pe numărul şaptesprezece de această dată, iar buzele pe care şi le muşca, arătau sub ce presiune psihică se afla. Era înţelept că rămânea la ruletă — gândi Lauren. La poker, n-ar fi avut nici o şansă.

Se apropie de el, în linişte. Bila de argint se învârti, ţopăi puţin şi apoi, se opri.

— Nouăsprezece — anunţă Lascelles, după care adună în faţa lui toate jetoanele care fuseseră pierdute de clienţi.

— Ei bine, cine şi-ar fi putut închipui ? — bolborosi supărat domnul Georgiou. Este a treia oară, în numai douăzeci de jocuri, când iese numărul nouăsprezece ! Privi nenorocit cum jetoanele lui, atât de aproape de el şi totuşi atât de departe, sunt adunate de Lascelles.

— Nu-i nimic, domnule Georgiou. Poate mâine veţi avea mai mult noroc.

Vocea lui Lauren era plină de simpatie, dar avea şi o undă clară de ameninţare. Micul bărbat sări indignat în picioare, dar sub privirea ei glacială, mânia i se potoli.

— Oh, da — spuse el, încercând să râdă, jenat. Desigur, draga mea. Trebuie să mă străduiesc să recâştig banii pe care i-am pierdut.

Ea zâmbi, înţelegătoare.

– Dacă-mi permiteţi însă – murmură ea atât de încet, încât n-o putu auzi decât el – am dori ca cecul să fie încasat, înainte de următoarea seară de joc. Înţelegeţi, tranzacţiile bancare funcţionează cam încet aici, pe insule şi poate dura o zi întreagă să dai un telefon intercontinental.

Obrajii lui se înroşiră puţin, dar spuse repede :

– Da. Oh, da, draga mea. Am să mă ocup imediat.

– Raoul, rezolvă tu, te rog – spuse ea. Noapte bună, domnule Georgiou.

– Noapte bună. Oh, da, noapte bună, doamnă Henderson. Acum, era deosebit de atabil şi insistă să-i sărute mâna, cu o galanterie exagerată. O urmări cu privirea când ea ieşi din cameră, dar ea îl uitase deja.

Harry încasa notele de la bar, în timp ce ultimii clienţi părăseau cazinoul. Lauren le ură şi lor noapte bună. Raoul se prezentă cu banii încasaţi şi îşi permise un zâmbet, uşor satisfăcut.

– A fost o seară bună, doamnă Henderson – îi spuse el.

– Sper, Raoul – îi răspunse ea, sincer. Cred că avem mare nevoie de asta.

Raoul aprobă din cap, cu aerul lui serios.

– Dacă-mi permiteţi să spun asta, doamnă Henderson, acum că vor fi mai puţine... chel-

tuieli, sunt sigur că profiturile vor creşte considerabil.

Lauren zâmbi amar. Gusturile extravagante ale soţului ei decedat fuseseră o permanentă sursă de îngrijorare pentru ea. Dar, foarte curând, înţelesese că protestele ei erau inutile. Faptul că juca, petrecerile teribil de scumpe, cadourile pentru amante, fuseseră preţul pe care trebuise să-l plătească pentru a fi lăsată în pace.

Personalul, eliberat de încordarea serii, se adunase acum la bar pentru a bea râzând şi comentând, un ultim pahar, în contul casei. Lauren duse sus, în biroul ei, caseta cu bani lichizi şi se aşeză la masă. De şapte ani, în fiecare seară, făcea acelaşi lucru.

Calculând repede încasările şi costurile pentru întreţinerea localului, află cât din grămada de datorii putea plăti lunar, apoi anual. Fără extravaganţa lui Bill, avea să obţină un profit decent.

Şi, într-o bună zi, dacă norocul îi surâdea, nu va mai avea datorii. Atunci, avea să-şi permită să conducă localul cum voia şi va închide cazinoul. Deşi nimeni nu-şi putea da seama, ea îi dispreţuia pe mulţi din clienţii pe care-i atrăgea şi nu putea suferi să stea zilnic pe lângă mesele la care, cei slabi şi proşti îşi pierdeau banii şi capul. Într-o zi, va putea închide cazinoul şi va putea transforma stabilimentul într-o

stațiune de vacanță, profilată pe sporturile nautice. Dar asta, într-o zi...

Cu un oftat de satisfacție, închise registrele și încuie banii în seiful cel mare. În timp ce zorile începeau să se ivească, ea traversă hotelul și urcă la ultimul etaj, unde se afla apartamentul ei personal. Traversă repede camera de zi, care îi evoca încă prezența soțului ei, mort.

În camera ei, pe care o ocupa încă de când era doar un copil, se dezbrăcă și se învălui într-o cămașă de noapte vaporoasă, din mătase franțuzească. Așezată în fața toaletei ei din lemn lucios de trandafir, își scoase agrafele, își lăsă părul mătăsos să-l cadă în valuri pe spate și apoi, începu să-l perie cu mișcări ample și grațioase.

Era obosită, dar încă prea agitată ca să poată adormi. Ciripitul păsărelelor o atrase în balcon. Nimic nu clintea ambarcațiunile ancarate la debarcader. Bungalow-urile împrăștiate printre clădirile liniștite, erau cufundate în tăcere. Apa ca safirul din lagună, abia era vălurită. Numai frunzele mari ale palmierilor se mișcau ușor, sub briza mării.

În depărtare se vedeau livezile de smochini. Sub coroanele copacilor, șerpuia o cărare ascunsă ce ducea la un golfuleț secret, săpat în stâncă și acoperit de nisip alb și fin. Lauren își putea reaminti încă imaginea lui, doar închizând ochii. Dar nu mai fusese acolo, de șapte ani de zile.

CAPITOLUL 2

Era de așteptat ca ancheta să nu fie decât una de rutină, dar Lauren știa că va atrage totuși, o mulțime de localnici care savurau orice scandal printre oamenii bogați de pe insulă, al căror stil de viață hedonistic îl invidiau și îl condamnau, în același timp.

Se îmbrăcă grijulie, știind totuși că, indiferent ce haine ar fi purtat, tot ar fi fost subiectul criticilor lumii. Alese un costum negru foarte simplu și se coafă într-un stil foarte sever, dar când se privi în oglindă, realiză că oricum, se va discuta pe seama ei. Linia aproape masculină a costumului nu reușea decât să-i sublinieze silueta atât de feminină, iar părul negru și bogat îi scotea în evidență ochii splendizi și buzele pline și senzuale. După ce se uită la ceas, își dădu seama că e prea târziu ca să mai schimbe ceva. Își înălță capul, cu curaj. Să creadă ce voiau. Ea, nu avea nimic de care să-i fie rușine.

Dar, când coborî scările, suferi un șoc ce-i sfărâmă calmul și așa destul de fragil. Joe o aștepta în hol, îmbrăcat sobru, într-un sacou

gri-închis și cu niște pantaloni strâmți, de un gri ceva mai deschis, pe care le purta cu atâta detașare și indiferență, încât aproape că strica efectul de eleganță al întregului ansamblu vestimentar. Lauren ezită puțin, iar el se uită în sus, la ea.

— Foarte chic — aprecie el.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Nu acesta era efectul scontat — îi răspunse ea enervată, trecând pe lângă el.

El o urmă cu pașii lui mari și leneși, ținând fără efort, ritmul cu ea. Vasul lui puternic — Midnight Lady — era ancorat chiar lângă micuța ei barcă cu motor.

— Să înțeleg, că intenționezi să asiști la anchetă ? — întrebă ea, cu răceală.

— Intenționez să te conduc — răspunse el, galant și ironic în același timp.

— Nu, mulțumesc.

— Te gândești la reputația ta ? — o chestionă el, sardonic. Te asigur, draga mea, că nu mai ai nimic de genul ăsta, de pierdut.

Ochii ei scăpărară, dar el îi prinse calm brațul. Ea era mult prea conștientă de mulțimea de curioși care îi privea de pe celelalte ambarcațiuni și nu dorea deloc să-i distreze, angajându-se într-o luptă nedemnă cu Joe ; așa că, aruncându-i o privire ucigătoare, îi permise să o ajute să urce pe vasul lui.

Se temuse de perspectiva de a înfrunta ancheta şi mulţimea de ochi curioşi şi insinuanţi, îndreptaţi asupra ei. Cel puţin, prezenţa lui Joe îi va împiedica să o insulte deschis. Dar, ea ştia foarte bine ce se va vorbi în spatele ei. Să-l ia naiba pe Joe Daley! – gândi ea, disperată. Să-i ia naiba pe toţi.

Nu vorbiră, în timp ce vasul înainta spre Kingstown, capitala insulei St. Vincent şi centrul administrativ al Grenadinelor de Nord. Un grup destul de mare de oameni se adunase în faţa intrării în tribunal, care se afla foarte aproape de chei. Lauren îşi ţinu respiraţia şi i se muiară picioarele.

– Haide, iubito. Intră în cuşca cu lei – murmură Joe, apucându-i cotul şi împingând-o înainte.

Mulţimea se depărtă ca să-i lase să treacă, după care se adună din nou în urma lor. Toate capetele se întoarseră când parcurseră distanţa până la locurile lor, din mica sală de judecată. Ea îşi înălţă semeaţă capul, cu toate că avea senzaţia că şira spinării care îi îngheţase mai devreme, se topea acum, sub privirile care îi ardeau spatele.

– Curtea se ridică.

Procurorul se aşeză şi cercetă sala cu o privire serioasă dar cumsecade.

— Aceasta este o anchetă, nu un proces penal — anunţă el, cu o voce care ajunse fără efort până în fundul sălii — dar acesta este un tribunal şi trebuie respectat în consecinţă. Apoi, se referi la documentele pe care le avea în faţă. Ne aflăm aici, ca să cercetăm moartea domnului William Roosevelt Lincoln Henderson, decedat recent, pe insula St. Arnoux, în districtul Grenadinelor de Nord.

Lauren ascultă absentă declaraţiile oficiale. Un zumzet vag se auzi în spatele ei atunci când a fost menţionată data de naştere a lui Bill. De fapt, mai toată lumea ştia că era cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât ea, dar asemenea situaţii nu erau neobişnuite printre oamenii bogaţi care gravitau în jurul insulelor.

Riscă o privire prudentă spre profilul impasibil al lui Joe. Fusese dureros de aproape de adevăr, când îl acuzase pe tatăl ei că o vânduse celui care oferise mai mult. Bietul tată! Crezuse că-i asigură viitorul. Dar, înainte să moară, fusese nevoit să înţeleagă că planul lui dăduse greş. Bill Henderson nu era un milionar, ci mai degrabă un actor bun cu un venit personal suficient de mare ca să-i permită să se înconjoare cu obiecte de lux care făceau impresie. Dar, cel puţin, tatăl ei nu apucase să afle partea cea mai rea.

Procedura continuă, scoţând la iveală toate detaliile sordide ale stilului de viaţă al lui Bill, ale unei căsnicii de iad, şi ale tuturor lucrurilor pe care Lauren se străduise atâţia ani să le ţină ascunse. Totul era disecat de întrebările precise ale procurorului şi expuse curiozităţii dezgustătoare a asistenţei.

Ea îşi ţinea capul sus, conştientă de murmurul din spatele ei şi de Joe care stătea nemişcat lângă ea. Oare de ce insistase să o însoţească ? Era ca şi când ar fi vrut să-şi proclame în public drepturile asupra ei. Plictisită, îşi răsucea uşor pe deget verigheta pe care nu se obosise încă să şi-o scoată.

Bietul Bill ! Indiferent cât de mult îl dispreţuise, nu-şi imaginase totuşi, niciodată, că va avea un sfârşit atât de stupid. Se înecase în în piscină, sub lumina reflectoarelor şi sub privirile prietenilor lui de ocazie şi orgii. Era beat, bineînţeles. Dăduse una din acele petreceri fantastice şi sărise în piscină, complet îmbrăcat. Toată lumea crezuse că se preface când începuse să plutească pe burtă, cu braţele întinse. Stătuseră toţi pe margine, râzând în hohote şi strigându-l amuzaţi până când, cineva a observat o dâră de sânge şi începuse să ţipe. Sărise în partea mai puţin adâncă, se izbise cu capul de fundul bazinului şi se înecase, în văzul tuturor.

Verdictul a fost „moarte accidentală". Ancheta se suspendă și șușotelile izbucniră mai puternic din băncile rezervate asistenței. Lauren inspiră adânc și se ridică în picioare. Trebui să înfrunte o mulțime de chipuri și să rămână, totuși, impenetrabilă. Cei mai mulți erau doar curioși, dar existau și câțiva, evident, ostili. Câțiva reporteri se apropiară rapid de ea, lumina unui blitz o orbi și atunci, clipi și se feri instinctiv. Imediat, brațul lui Joe îi cuprinse umerii, protector și posesiv, scoțând-o din mulțime, spre strada liberă.

– Doamnă Henderson, de ce nu l-ați însoțit de soțul dumneavoastră la petrecerea din seara aceea ? – strigă un reporter, năpustindu-se în urma lor. Cu cine erați în acele clipe ? Câți bani vă așteptați să moșteniți, conform cu testamentul domnului Henderson ?

Ea începu să meargă și mai repede, cu capul în jos, ghemuită sub brațul lui Joe. Știa ce fel de imagini vor apărea în ziarele de a doua zi. Tânăra și frumoasa văduvă, în brațele amantului ei, imediat după ancheta asupra morții bogatului său soț. Genul acesta de materiale, picant și obscen, pe care ziarele îl adorau ; și atunci, nimeni nu se va mai gândi că ea ar putea fi și nevinovată.

Imediat ce se îndepărtară de chei, ea își vărsă nervii pe Joe.

— Ei bine ? — îl întrebă ea, furioasă. Acum, ești satisfăcut ? Doar știi ce vor spune cu toții de acum încolo !

El ridică indiferent din umeri.

— De ce să-ți pese de ceea ce vor spune ?

— Să nu-mi pese ? Amatorii de scandaluri vor avea o zi plină și extraordinar de plăcută.

— De ani de zile, toată lumea este convinsă că suntem amanți — răspunse el, imperturbabil. Vor comenta mai mult dezvăluirile făcute în această dimineață.

— Nu și dacă tu n-ai fi fost acolo — replică ea, străduindu-se să-și țină nervii în frâu. Eu n-am făcut nimic de care să-mi fie rușine.

— Tânăra soție perfectă — o ironiză el, sarcastic. Ce păcat că ai irosit atâta loialitate pentru o moluscă nesuferită, ca Bill Henderson !

— Nu-i cinstit să-l insulți acum, după ce a murit — izbucni ea.

El îi susținu privirea.

— De ce continui să te prefaci ? — o întrebă el. Sigur n-a fost o căsnicie prea grozavă. Ea se întoarse brusc, cu spatele la el. Iar acum, ești liberă — adăugă el, drăgăstos.

— Asta nu schimbă absolut nimic — șuieră ea. N-am nici cea mai vagă intenție să mă recăsătoresc.

— Nu ? El fixase cârma, iar Lauren se încordă, simțindu-l că se apropie de ea.

— Nu mă atinge — îl avertiză ea, cu o voce amenințătoare.

Se afla la o oarecare distanță, dar ea putea simți, parcă, un curent electric între ei. Se agăță de balustradă, iar încheieturile degetelor i se albiră din cauza strânsorii prea puternice.

— De ce continui să te lupți cu tine, Lauren? Vocea lui era răgușită și seducătoare. Îți simt foamea din trup. Tu știi că eu îți pot da ceea ce vrei.

Lauren avu senzația că amețește și inima îi bătu mai repede.

— Oh, oferta ta e minunată, Joe — spuse ea, tremurând ușor — dar, de data asta, n-am să cad în cursa întinsă de tine. Trase adânc aer în piept ca să-și regleze respirația. Îmi imaginez că acum ai să-mi spui că ești îndrăgostit de mine — îl provocă ea, ironică.

Râsul lui o înghețǎ.

— N-aș îndrăzni să-ți pun la îndoială inteligența — șuieră el, disprețuitor.

— Atunci, de ce vrei să te căsătorești cu mine? — îl întrebă ea, pe un ton glacial.

El înaintă și o lipi de balustradă, în timp ce cu mâinile îi cuprindea talia, zdrobind-o cu trupul lui. Vocea lui răgușită răsună lângă urechea ei.

— E nevoie să-ți mai explic? — o întrebă el, aspru. Am așteptat prea multă vreme ca să mă mulțumesc să-ți petreci câteva ore în pa-

tul meu, Lauren. Vei fi a mea. O să-mi scriu numele, pe tot corpul tău. O sili să se întoarcă şi să-şi apropie faţa de a lui. Am să te pedepsesc pentru fiecare oră de aşteptare – o avertiză el. Ştii foarte bine că, până la urmă, eu am să înving.

Lauren îşi adună în glas toată puterea pe care o mai avea.

– Oh, nu, n-ai să învingi ! – ţipă ea, cu disperare.

– Nu ? Ridică una din mâini şi îi atinse obrazul, despărţindu-i buzele cu degetul mare, în timp ce ochii lui îi scrutau pe ai ei. Vom vedea. Se întoarse brusc cu spatele la ea şi se îndreptă spre cârmă, cu atâta aroganţă în mişcări, încât ea îşi dori să arunce cu ceva după el.

Două zile mai târziu, avu loc înmormântarea care a fost destul de tristă în felul ei. Nimănui nu părea să-i pese că Bill Henderson murise. Soarele strălucea indiferent pe cerul senin, iar păsărelele ciripeau vesele prin copaci. Nu avea să-şi ia rămas bun de la el decât văduva lui. Lauren stătea dreaptă pe marginea mormântului, bucuroasă că vălul negru îi acoperea chipul lipsit de emoţie.

Doi enoriaşi bătrâni, care veniseră să de-

pună flori pe altar, stăteau în umbra bisericii și urmăreau serviciul solemn.

— Uite-o pe Lauren Holding, pe numele ei de fată — observă unul dintre ei. Tatăl ei a băut până a murit.

— Iar acum, bietul ei soț și-a dat duhul din aceeași cauză — adăugă dezaprobator celălalt.

— Se vorbește că în prima seară după moartea soțului, ea a băut șampanie cu amantul ei.

Cei doi amici schimbară o privire semnificativă și se refugiară în siguranță din biserică, înainte ca odioasa femeie să se întoarcă și să se uite la ei.

Vicarul oficie slujba, puțin jenat de faptul că avea un auditoriu atât de restrâns. Sicriul a fost introdus în groapă, iar văduva a aruncat un mic buchet de violete peste el, după care se îndepărtă de marginea mormântului și își ridică vălul elegant de pe față. Apoi, se întoarse spre vicar și îi zâmbi.

— Vă mulțumesc pentru slujbă — spuse ea. A fost foarte demnă.

Vocea îi era joasă și melodioasă. Față de tot ceea ce spuneau oamenii despre ea — reflectă el — impresia pe care i-o produsese lui era una de farmec și seninătate. Avea ochii cei mai frumoși pe care el îi văzuse vreodată.

— Nu rămâneți la ceai ? — o întrebă el, politicos.

— Mulțumesc, nu. Mai am câteva probleme de rezolvat, înainte de a mă întoarce pe insula St. Arnoux. Lauren îi întinse mâna cu grație, iar el i-o luă, după care, o urmări cum se îndepărtează încet, pe drum.

Trotuarul era apărat de razele fierbinți ale soarelui din Caraibe, de niște copertine de beton. În timp ce își făcea drum printre plimbăreți și printre cei care-și făceau cumpărăturile, cineva i se alătură din mers.

— Bună, Joe — spuse ea, fără să-l privească. N-am știut că moartea soțului meu te-a îndurerat atât de mult, încât să vrei să asiști la înmormântarea lui.

— Sunt la fel de îndurerat ca și tine, iubito — îi răspunse el, laconic.

— Nu știu dacă azi am dispoziția potrivită ca să-ți suport cinismul, Joe — spuse ea, pe un ton acid. Și nici măcar, ca să-ți suport companía, sincer vorbind.

— Vai, ce gheare! — glumi el. Ești ca o panteră — o panteră agilă și neagră. Ea îl fulgeră cu o privire de gheață, dar el continuă să se amuze și să o ironizeze. O să-mi facă plăcere să te îmblânzesc — adăugă el, drăgăstos. Ai să torci ca o pisicuță.

— Panterele mănâncă și carne crudă — îl avertiză ea. Fii atent, să nu mă reped la tine.

— Crezi că ai putea? — o provocă el, ironic.

– Nici nu încerc – îi replică ea, indiferentă. Sunt foarte pretențioasă cu calitatea mâncării.

– Bietul Bill! Aproape că începe să-mi fie milă de el.

– L-ai disprețuit întotdeauna – îl atacă ea.

– Bineînțeles. Era un fraier lacom și fără voință, dar avea ceea ce-mi doream eu.

– Pe mine sau localul Blue Lagoon?

Gura lui se arcui într-un zâmbet sardonic.

– Pe amândouă, pisicuța mea – spuse el pe un ton, evident, amenințător. Ar trebui să privești cu seriozitate oferta mea, cât mai ai ocazia.

– Dar, chiar că nu prezintă nici un interes pentru mine. Blue Lagoon nu e de vânzare și nici eu nu sunt – îi răspunse ea, trufașă.

El râse, provocându-i fiori de gheață pe șira spinării.

– Ah, încă mai ai destul umor – aprecie el, încântat.

Lauren se opri din mers și îl privi, în timp ce ochii îi străluceau periculos.

– Credeam că ai înțeles că nu vreau să am deloc de-a face cu tine, Joe – se răsti ea. Dacă ai fi, măcar parțial, un gentleman...

– Ah, dar eu n-am pretins niciodată că aș fi un gentleman – replică el, intenționat provocator. Și sigur, nici tu nu ești o lady! Mâna ei zbură prin aer, dar el i-o prinse, îna-

inte să îi atingă chipul arogant. Oh, nu, pisicuțo — o certă el — nu ești deloc civilizată. Mai ai multe de învățat. Ochii lui luciră satanic, în timp ce îi răsucea mâna la spate ; apoi, îi sărută galant și ironic degetele care tremurau. Abia aștept plăcerea de a te dresa. Dar, deocamdată, îți spun la revedere — murmură el și apoi plecă, traversând strada și strecurându-se printre mașini, cu acea supremă încredere în sine, pe care o are un om pe care zeii l-au asigurat că nimic nu-l poate atinge.

Avea agilitatea și grația unui animal sălbatic, iar cămașa lejeră și blugii strâmți îi subliniau silueta atletică. Lauren se uită după el, complet zăpăcită. De ce venise oare ? Hainele pe care le purta arătau limpede că nu intenționase să asiste la înmormântare. Ghicise natura celorlalte „probleme" pe care le avea de rezolvat și acum o spiona ? Dar, atunci, de ce își dezvăluise prezența ? Ca să o neliniștească, poate ?

Oricum, asta reușise să facă — recunoscu ea, supărată. Nu putea scăpa de senzația că e urmărită în continuare. Oare, nădăjduia să o sperie atât de tare, încât să cedeze, încă dinainte de a începe lupta ? Dar o subestima — își spuse ea, hotărâtă. Își înălță capul cu mândrie când deschise ușa biroului, destul de mic, al celui care condusese afacerile soțului ei.

Nu era deloc una din întâlnirile pe care le aştepta cu plăcere, dar era mai bine să treacă peste asta, cât mai repede posibil. Alec McGuiness, era un bărbat subţire şi care părea veşnic nervos. Îşi înconjură biroul mic şi dezordonat, împingând dintr-o parte în alta diverse documente şi acte pentru a-i putea oferi lui Lauren un loc să se aşeze. Părea să se potrivească mai bine într-un garaj, reparând maşini, decât ocupându-se de partea de investiţii a unei afaceri. Era greu de imagint motivul pentru care îl angajase Bill. Dar, de fapt, poate că totuşi, nu era atât de greu. Bill n-ar fi tolerat pe cineva care să-i critice planurile şi ideile, nechibzuite de obicei, sau care să pară mai inteligent decât el. Se oprise, probabil, la domnul McGuiness, după ce încercase să-şi plaseze afacerile pe la toţi agenţii din regiune.

– Ce plăcere îmi face că vă văd, dragă doamnă Henderson! Doar că regret că se întâmplă în circumstanţe atât de tragice – spuse el, agitat. Vestea m-a îndurerat teribil, să ştiţi. Îl consideram pe soţul dumneavoastră unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei şi, desigur, un important client. Am fost pur şi simplu înmărmurit, când am aflat de moartea lui. Aş fi venit la înmormântare, dar... ei bine, consider că în situaţii atât de triste, e mai potrivit să participe numai familia. Dar acum, draga mea – susură el – daţi-mi voie

să vă spun, că sper să-mi permiteţi să lucrez şi pentru dumneavoastră, aşa cum am făcut-o şi pentru bietul Bill.

Lauren se aşeză şi îl privi cu îndoială. Micul lui discurs rostit pe nerăsuflate, nu-i îmbunătăţise părerea despre el.

– Domnule McGuiness, conform testamentului, eu sunt unicul beneficiar al averii soţului meu – începu ea, fără preambul. Obligaţiile soţului meu încetează, după moartea lui. Deci, rămân numai investiţiile pe care le făcuse.

Domnul McGuiness tuşi nervos.

– Dar, doamnă Henderson, nu există nici un fel de investiţii – spuse el. Mă tem că sărmanul Bill a vândut anul trecut cele câteva acţiuni guvernamentale pe care le avea.

Asta o dezamăgi, dar, de fapt, nici nu se aşteptase la prea mult.

– Înseamnă că nu ne mai rămâne să discutăm decât despre ipoteci – continuă ea, calmă.

– Ah, da. Ipotecile şi celelalte împrumuturi.

– Alte împrumuturi ?

El zâmbi şovăitor şi scoase dintr-un dulap un dosar gros.

– În ultimii câţiva ani, mă tem că soţul dumneavoastră a acumulat foarte multe datorii. Dar nu toate au drept garanţie localul Blue Lagoon – adăugă el, de parcă asta ar fi trebuit să o liniştească. Din moment ce singu-

rul ei capital şi singurul ei venit proveneau de la Blue Lagoon, nu prea mai avea importanţă – gândi Lauren, aiurea. Unele din împrumuturi au fost făcute cu o dobândă destul de mare, înţelegeţi – continuă el, scuzându-se. Iniţial, se hotărâse să fie doar nişte împrumuturi pe termen scurt, ca de exemplu, cei o sută de mii de dolari pentru cumpărarea iahtului său, Yellow Rose.

– Dar în anul imediat următor, l-a şi vândut. Nu şi-a achitat atunci datoria ?

– Mă tem că nu. A mai împrumutat un sfert de milion ca să-l investească în Compania Petrolieră Port Elizabeth. Mă tem că nu a obţinut din această afacere profitul scontat.

Lauren îl privi cu suspiciune.

– Mie mi-a spus că n-a investit decât cincizeci de mii – spuse ea. El îi întinse în tăcere, un teanc de hârtii. 250.000$ împrumutaţi cu dobândă de 15%, 20.000 plasaţi în acţiuni lipsite de valoare. Nu se mai putea schimba nimic, acum.

– Nu eraţi dumneavoastră consilierul lui financiar ? – îi ceru ea explicaţii, pe un ton iritat. Cum aţi putut să-l lăsaţi să facă asemenea afaceri absurde ?

El începu să se foiască neliniştit, fără să o privească în ochi.

– Ar fi putut deveni nişte investiţii excelente – se apără el, slab. Dacă s-ar fi găsit petrol, ar fi putut obţine numai în câţiva ani, profit

de o sută sau, poate, chiar o sută cincizeci la sută.

— „Dacă" — comentă ea, acid. Oftă şi îşi încrucişă picioarele cu eleganţă. Cred că ar fi mai bine să parcurgem toate documentele şi să-mi spuneţi cui şi cât datorez — îi sugeră ea, sfârşită. Asta dură ceva timp ; erau cu mult mai multe probleme decât se aşteptase ea. De majoritatea acestor companii, nici n-am auzit — zise ea, când el îşi termină expunerea. Alese unul dintre contracte. Societatea Straker — citi ea. Cine sunt ?

— Sunt o companie cu baza la Chicago. O firmă foarte puternică — o asigură el.

Ea ridică din sprâncene.

— Ai citit clauzele de penalizare, în cazul nerespectării prevederilor contractuale ? — îl întrebă ea, sec.

El îi luă repede documentul din mână.

— Da... ei bine... — se bâlbâi el.

— Cât de mult am întârziat cu plăţile ? — insistă ea.

— Acelea ? Oh... numai câteva luni.

— Cu 2% în plus, din cauza întârzierii ? Se pare că stau mult mai prost decât mi-am închipuit. Şi ceilalţi ? Cu ei, suntem în aceeaşi situaţie ?

— Nu cu toţi. El încercă să zâmbească, dar întâlni privirea ei glacială şi încremeni.

— Cât anume, dar exact, trebuie să plătesc lunar pentru a fi cu achitarea datoriilor, la zi ?

— îl întrebă ea, cu asprime. El îi răspunse, iar ea rosti nişte expresii foarte nepotrivite cu o doamnă. Va fi nevoită să renunţe la câteva mici capricii, cum ar fi mesele zilnice !

— Dacă-mi permiteţi, vă dau un sfat, doamnă Henderson — spuse McGuiness, aplecându-se şi vorbind pe un ton confidenţial — ar fi mai bine să vindeţi.

— Să vând ?

El aprobă din cap, cu un aer grav.

— Pentru dumneavoastră, aş putea obţine un preţ bun, care să acopere aproape toate datoriile.

— Vrei să spui că şi dacă aş vinde Blue Lagoon, tot aş mai avea datorii ? Abia se mai putea abţine să nu ridice tonul.

— Ei bine... da — admise el, cu greu.

— Atunci, n-am să vând. Pot obţine un profit suficient de mare ca să plătesc datoriile — afirmă ea cu o siguranţă în glas, pe care de fapt, n-o simţea.

— Mă tem că s-ar putea să nu fie chiar atât de simplu — spuse el, evitând în continuare s-o privească în ochi.

— Şi asta, ce anume vrea să însemne ? — întrebă ea, cu nervii întinşi la maximum.

— Vedeţi, unii dintre creditori ar putea considera că o femeie singură nu poate conduce cu succes cazinoul — îi explică el, încurcat. S-ar putea să prefere să vă ceară toţi banii odată, pe loc.

– Înţeleg. Ei bine, atunci va trebui să le dovedesc că se înşală, nu-i aşa ? – răspunse ea, repede. Dacă voi face plăţile la timp, atunci nu vor mai putea să mă atace cu nimic.

– Doamnă Henderson, eu nu vorbesc despre prietenosul dumneavoastră bancher personal de aici, din localitate. Aceştia, sunt oameni din Statele Unite. De ce nu vă retrageţi, cât mai aveţi timp şi se mai poate ?

Lauren se ridică în picioare şi îi întinse mâna, cu răceală.

– Consider, că mi-am exprimat hotărârea, destul de limpede, domnule McGuiness. N-am să vând Blue Lagoon. Vă rog să-mi faceţi o listă completă, cu datoriile pe care le am. Bună ziua.

CAPITOLUL 3

Micul port din Kingstown fremăta de viaţă. Măgăruşi încăpăţânaţi îşi purtau poverile, transportând mărfurile în port. Un cargou de cursă lungă era încărcat cu o macara, în timp ce o goeletă – mult mai mică – era încărcată cu banane de către un grup de femei care cântau în cor şi purtau rochii şi basmale înflorate.

Lauren privi spre golful aşezat între dealurile împădurite şi simţi o undă de afecţiune. Se născuse aici, într-un mic spital particular din capitala insulei St. Vincent. Urmase însă şcoala, în afara oraşului. Ştia deci, că aici, magazinele nu erau la fel de bune ca cele din Bridgetown sau din Barbados şi că portul nu era considerat la fel de pitoresc ca cel din St. George, de pe Insula Grenada, care mărginea la Sud arhipelagul Grenadinelor. Dar, ea adora încântătorul aer sărăcăcios al străzilor de aici.

Cunoştea toată istoria Insulei – cum indienii sălbatici din Caraibe îi înfruntaseră ani de zile pe britanici şi francezi, transformând insula în-

tr-un adevărat rai pentru cei care fuseseră dizlocaţi de colonizarea altor insule şi pentru sclavii fugari ; cum britanicii obţinuseră treptat supremaţia, încununată de construirea Fortului Charlotte, la şase sute de picioare de Berkshire Hill, în Nord-Vestul oraşului.

Ar fi putut să devină ghid turistic, dacă insula ar fi atras mai mulţi vizitatori. Dar, St. Vincent era un oraş sărac şi subdezvoltat, iar puţinii turişti veneau aici pentru mare, soare şi pentru a se izola în reşedinţele lor luxoase şi nu pentru a admira peisajul. Nu prea avea şanse să găsească de lucru aici, dacă pierdea Blue Lagoon.

Aruncă o privire tristă spre suprafaţa strălucitoare a apei. Nu prea avea şanse să-şi găsească un post în care să lucreze cinstit, dacă pierdea Blue Lagoon. Nu avea o familie adevărată, ci numai nişte veri îndepărtaţi pe care nu-i cunoştea şi care locuiau la Caracas şi o mătuşă şi mai îndepărtată, care rămăsese în Anglia. Dacă va fi nevoită să vândă, nu-şi putea face iluzii legate de viaţa care o aştepta. Tot ce ştia să facă, era să conducă un bar de noapte. Şi deşi pentru o femeie era uşc: de găsit o slujbă într-un bar de noapte, cu siguranţă însă că nimeni nu ar fi angajat-o pe post de manager. Iar virtutea era foarte ieftină pe piaţa oamenilor bogaţi.

Reprimându-şi un fior, se îndreptă spre chei, unde era ancorată şalupa ei cu motor. Va tre-

bui să schimbe ambarcaţiunea pe una mult mai ieftină, desigur... Dar nu — se răzgândi ea, o va păstra. Trebuia să păstreze aparenţa că totul era în regulă. Dacă intra în panică şi dezvăluia cât de gravă îi era situaţia financiară, creditorii aveau să se repeadă la ea ca lupii.

Ghidă cu grijă barca spre ieşirea din portul aglomerat. Cuvintele lui McGuiness i se învârteau prin minte. Avea nevoie de timp, ca să demonstreze creditorilor că era în stare să conducă singură cazinoul şi, în acelaşi timp, să-şi îndeplinească toate obligaţiile faţă de ei. Oare, aşa o vor lăsa în pace ? De cât timp avea nevoie, ca să-i convingă ? Îşi strânse pumnii, hotărâtă. Se va lupta cu ei, indiferent despre cine era vorba. Nu avea de ales. Şi, într-o bună zi, va scăpa de ei şi plaja Coconut va fi cu adevărat a sa. Într-o zi...

Localul era din nou liniştitor de aglomerat. Era muzică şi câteva perechi dansau. Restaurantul era plin, iar la mesele de joc, banii se scurgeau în favoarea ei. Lauren stătea pe locul ei obişnuit, de la capătul barului. Purta tot negru — o rochie decoltată şi mulată subtil pe trup, lucrată din satin puţin lucios. Avea părul coafat elegant, iar în urechi purta nişte cercei cu diamante.

Era conştientă de interesul pe care-l stârnea. Acum, că soţul ei murise, bârfitorii erau curioşi să afle ce va face. Ştia că lumea cre-

dea că are nenumăraţi amanţi şi că în capul listei se afla Joe Daley. Acum, când era liberă, se va mărita oare cu Joe ? Întrebarea aceasta era în ochii şi pe buzele tuturor.

Joe Daley însă, ori nu era conştient de zvonurile legate de intenţiile lui privitoare la frumoasa văduvă, ori pur şi simplu, nu-l păsa. Cei care-l cunoşteau erau înclinaţi să aleagă a doua variantă. Dar, oricare ar fi fost adevărul, el alimenta discuţiile amatorilor de scandal, surprinzându-i conform obiceiului, prin faptul că vizita Blue Lagoon a doua oară în săptămâna aceea.

– Ei bine – remarcă Lauren, în timp ce el se aşeza liniştit lângă ea la bar – suntem onoraţi. Ce s-a întâmplat ? Hurricane Bay a terminat provizia de whisky ?

– Nu, nu e ceva chiar atât de serios – spuse el tărăgănând cuvintele şi zâmbind încântător, când Harry îi puse în faţă un pahar de whisky. Am venit să te cer din nou în căsătorie.

– Vai, ce bine că nu era ceva prea important – murmură ea dulce.

– M-am gândit că m-am cam grăbit alaltăieri seară – continuă el netulburat – dar acum, că a avut loc şi înmormântarea, nu există nici cel mai mic risc de a izbucni un scandal.

– Da, acesta ar fi un gând liniştitor, dacă aş fi cât de puţin înclinată să-ţi accept oferta.

În ciuda tonului degajat, ochii ei străluceau periculos.

— Draga mea, priveşte această ofertă ca pe o propunere de afaceri. Ne aflăm pe o insulă foarte mică. De ce să fim rivali ?

— Oh, Joe ! — exclamă ea, pe un ton prefăcut şi plin de milă. N-am ştiut că ai necazuri de ordin financiar. Vrei să-ţi împrumut câţiva dolari din sertarul de la tejghea ?

El râse, dar amuzamentul nu i se oglindi şi în ochi.

— Nu eu am necazuri, iubito — replică el. Eşti înglodată în datorii până la ochii tăi mari şi frumoşi.

Mintea lui Lauren căuta o explicaţie. Oare îl mituise pe domnul McGuiness, ca să obţină informaţii confidenţiale legate de afacerile ei ? Dar putea şi să sondeze numai terenul. Dacă însă, ştia şi numai o fărâmă de adevăr, atunci n-ar fi crezut-o sub nici o formă, dacă ar fi negat prea vehement afirmaţia lui. Cel mai bine era să-l facă să creadă că problemele ei financiare nu erau chiar foarte grave.

Se prefăcu că oftează adânc, privindu-l în ochi cu subînţeles.

— Ştiu — recunoscu ea, amărâtă. Dar ce efort zadarnic ar fi, să te măriţi cu un milionar care cheltuieşte toţi banii numai pentru el.

— Ah, înţeleg — aprobă Joe, amuzat şi cinic. Deci, şovăiala ta în faţa ofertei mele, nu este o consecinţă a dezgustului pe care ţi-l

provoacă ea, ci a temerii că eu aş putea să nu-mi respect partea mea de contract ? Nu-ţi face griji, draga mea. Vei putea să-ţi înfigi degetele fine şi lacome, într-o cantitate rezonabilă din bunurile mele lumeşti.

— Oh, nu, Joe — spuse ea, dispreţuitoare. Banii tăi, sunt bani murdari !

O secundă, privirea lui scăpără de furie, dar el reuşi să şi-o mascheze imediat.

— Majoritatea banilor tăi provin tot din jocurile de noroc — sublinie el, degajat. Sau, crezi şi tu în zvonurile locale care insinuează că aş lucra mână în mână cu Mafia ?

Lauren încremeni, auzindu-l dând glas unei asemenea provocări deschise.

— Lucrezi mână în mână cu Mafia ? întrebă ea, încercând să citească adevărul în ochii lui negri, de nepătruns. El îi întoarse privirea, dar nu-i răspunse.

Ea a fost aceea care şi-a plecat prima ochii, în timp ce inima îi bătea frenetic. Niciodată nu crezuse într-adevăr, că Joe era implicat direct, în vreo activitate criminală. Şi totuşi, unde fusese în cei patru ani în care dispăruse de pe insulă şi cum făcuse rost de bani ca să cumpere Hurricane Bay ? Desigur, auzise şi ea nenumărate zvonuri — majoritatea, probabil, exagerate. Se spunea că ar fi făcut trafic ilegal de droguri, în America de Nord sau cu ar-

me, în America Centrală. De când revenise însă, nimeni nu avusese curajul să-l întrebe.

Ea încercă să-i studieze chipul, pe ascuns. Se schimbase puţin în aceşti şapte ani ; la tâmple îi apăruseră câteva şuviţe cărunte, iar pometii proeminenţi parcă erau puţin mai căzuţi. Gura îi fusese întotdeauna puţin aspră, dar, cu multă vreme în urmă, ochii lui zâmbeau spre ea. Acum însă, o priveau insinuanţi şi cinici, fapt care o înfurie. Să se mărite cu el ? Ce idee ridicolă !

Îi zâmbi rece şi apoi spuse :

– Sunt atâtea zvonuri, Joe, încât omul nici nu mai ştie ce să creadă.

– Nu ? – o incită el.

Ea simţi că nu-şi mai poate stăpâni nervii. Nimeni nu reuşea s-o scoată din fire, atât de uşor ca Joe.

– Ei bine, e vina ta, că oamenii vorbesc aşa despre tine – îl atacă ea. Cred că-ţi face plăcere să ai un trecut dubios !

El îşi îndreptă ochii spre ea, făcând-o prizoniera privirii lui intense.

– Oamenii vorbesc şi despre tine, Lauren – spuse el cu vocea lui catifelată sub care se ghicea o duritate de oţel. Spun că de când te-ai măritat ai avut o mulţime de amanţi.

Ea simţi că se înroşeşte uşor, dar nu reuşi să scape de sub privirea lui pătrunzătoare.

– Nu-i adevărat – şopti ea, încordată.

– Nu ?

Ea clătină din cap, cu ochii, în continuare, nedezlipiţi de parcă îi pătrundea până în cele mai adânci unghere ale sufletului. Şi atunci, brusc, el o eliberă, lăsând-o răvăşită şi zguduită.

– Oricum, chiar dacă ar fi adevărat, n-ar fi deloc treaba ta – protestă ea, prea târziu. El ridică dintr-o sprânceană, zâmbind sardonic. N-am de gând să mă mărit cu tine. Îţi pierzi timpul degeaba – declară ea, pe nerăsuflate.

– Oh, nu cred asta – spuse el tărăgănând cuvintele şi sorbind calm din paharul de whisky. Vânătoarea n-ar avea nici pe departe atât de mult farmec, dacă panterele ţi-ar cădea imediat în braţe, ca nişte pisicuţe blânde.

Nervii lui Lauren cedară. După ce exclamă supărată ceva, ea dispăru printre draperiile sălii de jocuri. Timp de câteva secunde rămase pe loc, supraveghind jucătorii, până când respiraţia i se linişti şi bătăile inimii reveniră la normal. Apoi, refăcându-şi cu grijă masca, porni discret printre mese, asigurându-se că totul merge aşa cum trebuie.

Era din nou o seară bună, dar ea era prea înţeleaptă ca să se bazeze pe asta. Era de aşteptat ca, din când în când, să nu fie aşa. Domnul Georgiou juca din nou la ruletă, du-

pă ce însă își achitase în prealabil datoria față de cazino. Un texan tânăr încerca să mizeze peste limita admisă și indicată limpede pe un anunț așezat deasupra capului lui Lascelles. Ea prinse privirea lui Lascelles, care îi atrase în tăcere atenția asupra acestei probleme.

– Iertați-mă, domnule. Ați mizat peste limita admisă – îi atrase atenția Lascelles, extrem de politicos.

– Nu-i nimic. Dă-i drumul – spuse tărăgănat și foarte tare texanul.

Lauren se apropie de masă.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot permite să mizați această sumă atât de mare – spuse ea, încet. Era o regulă care proteja atât cazinoul cât și jucătorii, dintre care, unii, ar fi dublat sumele tot timpul, dacă asta ar fi fost admis.

Texanul râse.

– Ce-i, dulceață, ți-e frică să nu pierzi ?

– Regret, domnule – repetă ea răbdătoare – dar este împotriva regulilor cazinoului.

– Oh, haide, scumpo ! Unde ți-e simțul aventurii ? Regulile sunt făcute ca să fie încălcate – protestă el. Nu pronunța cuvintele prea clar, iar Lauren realiză că era destul de beat. Spera să nu se ajungă la o scenă neplăcută ; era exact genul de situație despre care oame-

nii credeau că nu poate fi stăpânită de o femeie. Faptul că până atunci făcuse față beţivilor, fără ajutorul soţului ei, nu va mai conta. Dacă acum va da greş, le va da apă la moară.

Dar, pe neaşteptate, texanul cedă şi îşi retrase jetoanele. Lauren privi peste umăr şi îl văzu pe Joe în spatele ei, cu o mână în buzunar, dar cu ochii fixaţi ameninţător asupra texanului. Nu era nevoie să spună nimic. Nimeni nu dorea să intre în conflict cu Joe Daley.

Lauren se enervă teribil.

– Mulţumesc – se răsti ea. Dar, chiar că nu era nevoie să intervii.

– Sunt convins – aprobă el, amuzat.

– Totul era sub control – adăugă ea arogantă, ridicându-şi capul.

– Sunt sigur de asta – răspunse el, simplu.

– Sunt perfect capabilă să mă ocup de afacerile mele.

– Mă bucur că aud asta.

Lauren părăsi încăperea, furioasă pe sine însăşi pentru că-l lăsase să se amestece. Se învârti prin local, discutând amabilă cu clienţii şi chiar, spre încântarea tuturor, acceptând să danseze cu unii dintre ei. Dar, în tot acest timp, era conştientă de prezenţa lui Joe, care se întorsese la bar, unde o aştepta ca un vânător răbdător şi calm.

Nu-l putea evita toată noaptea, aşa încât, în cele din urmă, reveni la bar, tremurând uşor înfiorată. El îi înregistră apariţia printr-o privire enigmatică.

– Ai, în continuare, totul sub control ? – întrebă el, sardonic.

– Da, mulţumesc – răspunse ea cu răceală.

El ridică uşor din sprâncene.

– Tot mai eşti hotărâtă să încerci să conduci singură localul ? – o chestionă el.

– Da, sunt hotărâtă – replică ea, pe un ton care-i trăda încordarea.

– Ştii, Blue Lagoon mă interesează în mod direct – murmură el mieros – aşa că, dacă ai vreodată probleme...

– Mulţumesc, dar pot să-mi port singură de grijă – şuieră ea.

– Jocurile de noroc pot deveni o afacere foarte riscantă.

– Eu nu joc la noroc – declară ea, calmă. Eu calculez raportul de forţe şi nu mă bag în ceva la care nu pot face faţă.

Joe zâmbi uşor.

– Atunci, nu e de presupus că ai curajul să joci cărţi cu mine, nu ? – o provocă el.

Lauren ezită. Nu vroia să recunoască faptul că se temea că ar putea să nu-i facă faţă. Ea ridică din umeri, aparent indiferentă.

– Cazinoul e destul de liniştit. Aş avea la dispoziţie o oră-două pentru un joc – acceptă ea, cu răceală.

– Canastă ?

Ea îşi înclină capul aprobator şi îl conduse spre sala de jocuri. Pe una din laturile ei se aflau câteva mese mai mici, potrivite pentru jocul de cărţi, în doi. Scaunele verzi, îmbrăcate în piele, cu spătare înalte, asigurau confortul jucătorilor, iar suprafeţele de joc erau scăldate într-o lumină verzuie şi plăcută.

Raoul aduse două pachete de cărţi, iar Lauren i le înmână lui Joe ca să le rupă sigiliile.

– Pe cât jucăm ? – întrebă el.

– Un dolar, punctul ? – sugeră ea, nechibzuită.

El zâmbi batjocoritor.

– Ah, haide acum – spuse el tărăgănat – de ce să nu dăm puţină savoare jocului ?

Inima lui Lauren îngheţă, dar ea reuşi totuşi să zâmbească, aparent liniştită.

– Alege tu – îi zise ea, politicoasă. Fixează tu miza.

– Zece dolari, punctul ? – sugeră el.

– Sigur. Ea nici nu clipi. Vroia deci s-o distrugă ? Într-un asemenea joc, se putea ajunge la un câştig, sau o pierdere, de cincizeci de mii de dolari ! Totuşi, avea convingerea că nu putea pierde mai mult de zece mii de dolari, cu toate că şi numai această sumă era destul de mare, ca să-i spulbere orice speranţă de a-şi satisface creditorii.

Oare Joe ştia asta ? Îl mituise pe McGuiness şi aflase cât de aproape se găsea ea de

dezastrul financiar? O ademenise intenționat în acest joc, ca să o ruineze, știind că dacă pierdea Blue Lagoon, ar rămâne imediat fără alți pretendenți, înafară de el? Și atunci, neajutorată și fără un ban, n-ar mai avea de ales decât oferta pe care vroia el să i-o facă pentru Blue Lagoon.

Dar, nici unul dintre aceste gânduri nu i se reflectă în ochii negri și reci, în timp ce așeză pachetele amestecate de cărți pe masă, pentru ca Joe să poată tăia. El tăie un zece, iar Lauren, o damă.

– Împarte cărțile, draga mea – îi spuse el, zâmbind leneș.

Lauren luă pachetul de cărți și le împărți. Prima ei mână era destul de bună, dar în prima parte a jocului, asta ținea, în mare măsură, de noroc. Câștigă această rundă, dar Joe câștigă mai multe puncte și de fapt, punctele contau.

Joe împărți cărțile pentru runda a doua, iar când Lauren își privi mâna, se abținu să nu ofteze de bucurie. Categoric, norocul îi surâdea de data asta! Dar ea își ascunse cu grijă entuziasmul și jucă liniștită până când își completă mâna și își etală cărțile, luându-l pe Joe prin surprindere. Nu-și putu reprima zâmbetul triumfător.

– Bine lucrat – o felicită el – n-am observat la timp ce faci. Zâmbea, dar ochii lui o

priveau intens, conştient acum, cât de bine îşi putea ea ascunde gândurile.

– Am avut cărţi bune – răspunse ea, prudentă.

Joe oftă, simulând deznădejdea.

– Poate că ar fi mai bine să încep să trişez – spuse el, rar.

– Oh, nu cred că e cazul să intri în panică, deocamdată – replică ea, dulce. Jocul abia a început.

Se auzi din nou râsul lui catifelat.

– N-am mai jucat de mult împreună – spuse el, pe un ton plin de subînţelesuri. Aproape că uitasem cât de multă plăcere îmi produce.

Lauren se bucură că era ocupată cu împărţitul cărţilor. Un mic grup de spectatori se adunase în jurul lor, intrigat de lupta dintre cei doi, care, timp de atâţia ani, fuseseră subiectul preferat al bârfelor şi zvonurilor. Pe Lauren nu o deranja faptul că se afla în centrul atenţiei, dar avu grijă ca asta să nu-i distragă atenţia. Ştia că trebuie să se concentreze asupra jocului. În ciuda celor două runde câştigate de ea, Joe conducea la puncte. Avea o memorie fenomenală, iar felul în care reuşea să-i aprecieze cărţile din mână, era aproape diabolic. Ea îşi schimbă tactica de etalare ca să-l zăpăcească, dar nu reuşi decât să piardă şi mai multe puncte.

Joe sorbi uşor din whisky. Alcoolul nu-i întuneca deloc mintea – gândi ea. Sub privirea

lui contemplativă, greşi la număratul punctelor şi pierdu din nou. Dar, la runda următoare, ea obţinu un mic avantaj care îi permise să se mai apropie de punctajul lui. Când îşi numără din nou punctele, constată că se ridicau la aproape patru mii şi atunci, se simţi ceva mai uşurată. Chiar dacă, în continuare, Joe câştiga toate rundele, ea nu mai putea pierde decât zece mii de dolari, în cel mai rău caz. Atunci, se mai însenină.

Grupul din jurul lor crescuse şi se făceau deja pariuri cu privire la rezultatul final. Majoritatea părea să-l susţină pe Joe, care îi zâmbi lui Lauren pe deasupra mesei. Parcă era zâmbetul unui tigru – gândi Lauren, simţindu-se ca un şoricel prins între ghearele unei pisici foarte agile.

– Se pare că cele mai multe pariuri sunt în favoarea mea –spuse el, laconic.

– Aşa se pare – replică ea, netulburată.

– De ce să nu pariem şi noi, pe rezultat ? – sugeră el, amuzat. În mod egal, desigur.

– De ce nu ? – răspunse ea, speriată.

– Să zicem... pe zece mii de dolari ?

Lauren simţi că i se face rău.

– Desigur – replică ea, imperturbabil.

Începu să amestece cărţile, mirându-se că nu-i tremură mâinile. Mulţimea se strângea în jurul ei, făcând-o să se simtă prinsă într-o capcană. Felul lui Joe de a se uita la ea, o făcea să se simtă pe jumătate dezbrăcată,

încât ea își dori ca rochia să nu i se muleze așa pe trup. Joe era impecabil, ca de obicei, în sacoul lui alb și elegant, care îi cădea perfect pe umerii lați. Cămașa lui albă nu avea nici o cută. Lauren se trezi întrebându-se cine se ocupă de hainele lui.

Era încă nevoită să-și îndrepte întreaga atenție asupra jocului. Nu avea cărți prea bune, dar, dacă juca atent și cu răbdare... Zece mii de dolari ! De ce Dumnezeu, acceptase ? Probabil că înnebunise ! Dacă pierdea atâția bani ? Sorbi puțină apă din paharul de Perier, ca să-și umezească gura uscată.

– Ți-e cald ? – întrebă Joe, zâmbind ironic.

– Puțin. Ea se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții.

El așeză un valet de treflă, lângă cărțile etalate. Ea avea o pereche în mână, dar nu-și putea aduce aminte ce cărți mai fuseseră etalate până atunci. La naiba, cu atenția ei împrăștiată ! Ezită, puțin nesigură. Chipul lui Joe era impasibil. Dând curs unui impuls, ea își etală cărțile și ridică pachetul.

Înțelese că a făcut o greșeală, imediat ce își privi cărțile. Se pusese în situația de neinvidiat, de a nu mai avea nici o șansă de a câștiga runda și de a etala, fără să știe ce va ieși din asta. Observă expresia foarte blândă a feței lui și realiză că neliniștea și disconfortul ei îi produceau o plăcere imensă.

El îi exploată vulnerabilitatea, la maxim. Fiecare punct pe care-l câştiga, era ca un cui în coşciugul ei.

– Se pare că nu te simţi prea bine, draga mea – spuse el, tărăgănând cuvintele şi ducându-şi la buze paharul cu whisky.

– Cred că am o mână proastă – aprobă ea, cu nonşalanţă studiată. Aruncă o privire spre cărţile din faţa lui Joe. Aproape că nu mai putea etala nimic, fără să sporească punctele lui Joe, în timp ce câştigul ei era extrem de mic. Dacă ar fi ajutat-o norocul, ar fi putut trage cărţile de care avea nevoie, dar diavolul părea să fie de partea lui. Cărţile îi jucau ca nişte drăcuşori în faţa ochilor, ademenind-o spre autodistrugere. Ce bine ar fi fost, dacă nu s-ar fi băgat în treaba asta !

Inevitabil, cărţile care îi mai rămăseseră în mână, nu mai puteau face altceva decât să-i sporească punctele lui Joe. În cele din urmă, nu mai avu altă posibilitate decât să etaleze o carte care avea să-i completeze lui canasta, ce valora o mulţime de puncte. Cu un zâmbet disperat pe buze, aşeză încet cartea pe masă.

Un murmur străbătu auditoriul. Numai Joe nu avu nici o reacţie de triumf. Nu începu să jubileze ; nu făcu absolut nimic. El întinse pur şi simplu mâna şi ridică pachetul. Foarte calm, îşi completă canasta şi etală restul cărţilor, păstrând în mână numai două. Abia atunci, îşi permise să zâmbească.

— Cred că pierzi, iubito — remarcă el. Lauren își mușcă buza de jos, în efortul de a-și stăpâni tremuratul. Nu-ți poți permite să pierzi atâția bani, nu-i așa ? — întrebă el, încet.

Ea trase adânc aer în piept ca să-și regleze respirația.

— N-am pierdut încă — îi atrase ea atenția, cu un calm lăudabil.

El râse și apoi, cu mișcări calculate, așeză un joker lângă al doilea set de cărți, făcând a doua canastă, după care, etală ultima carte. Ochii lui îi prinseră privirea.

— Ah, dar ai pierdut, totuși — spuse el, cu acea voce răgușită, care îi făcea nervii să vibreze ca și corzile unui violoncel.

Un oftat de felicitare, de milă, de ușurare, coborî ca un val din rândurile spectatorilor. Lauren își privi cărțile. Abia dacă avea două sute de puncte. Simți o durere în piept, ca și când cineva i-ar fi înfipt un cuțit acolo. Pierduse mai mult de optsprezece mii de dolari. Înnebunită, întinse mâna după pahar, dar clinchetul cuburilor de gheață îi trăda tremurul mâinilor, așa că îl puse la loc, pe masă.

— Sunt pregătit să renunț la acest câștig pe care mi-l datorezi — spuse Joe, încet. Ochii lui se îndreptară în jos spre curbele trupului ei, într-un fel care adăuga îndrăzneală și obrăznicie semnificației vorbelor lui.

Din jurul mesei se auzi un murmur. Lauren îl privea amuțită, știind că el putea să-i citeas-

că în ochi, disperarea pe care nu şi-o mai putea ascunde. Dar, sigur, nu putea să îndrăznească... Simţi cum se înroşeşte şi că-i ard obrajii. Cu o voce care tremura necontrolat, ea se adresă crupierului ei principal, care se apropiase discret de ea.

— Raoul, adu-mi caseta cu bani lichizi.

— Nu vreau banii tăi — spuse Joe, calm.

— Mergi prea departe... şopti ea, furioasă.

Ochii lui negri scăpărau ironici. Chiar în momentul în care se gândi să-i arunce băutura din pahar în obraz, încheietura mâinii îi fu imobilizată. Carnea îi ardea, ca şi când degetele lui ar fi fost metal încins.

— Nu vreau banii tăi — repetă el. Voi lua altceva în locul banilor câştigaţi.

— Pretenţiile tale sunt jignitoare ! — izbucni ea.

El ridică satanic din sprâncene, zâmbind amuzat şi ironic, iar ea privi neajutorată, cum el ridică mâna pe deasupra mesei, spre obrazul ei. Ea icni şi văzu cum cercelul ei cu diamant străluceşte între degetele lui.

— Am să iau ăsta — spuse el — dar, cu o singură condiţie. Să mai facem o partidă pentru celălalt cercel. La mine acasă. El dădu drumul cercelului în buzunar. Un ropot de aplauze se auzi din rândurile spectatorilor. Lui Lauren îi bătea inima atât de repede, încât ea se temea să nu leşine. Degetele care îl cu-

prinseseră încheietura, îi ridicară mâna, iar buzele lui îi atinseră ușor vârful degetelor.

– Să zicem... poimâine ? – murmură el și apoi plecă imediat, dispărând din conul de lumină atât de brusc, încât lui Lauren i se păru că a avut în fața ochilor o încarnare a diavolului.

Mulțimea începu să se împrăștie, comentând cele întâmplate. Lauren mai rămase o clipă așezată, nevenindu-i să se încreadă în rezistența picioarelor ei.

– Doamnă Henderson, să pun la loc caseta cu bani ? – se auzi vocea blândă a lui Raoul, care o readuse la realitate.

– Oh... nu, am să o duc sus, mulțumesc, Raoul – răspunse ea. Se ridică încet, strângând la piept caseta ca pe un scut și urcă scările spre biroul ei de la etaj. Era conștientă de privirile pline de interes ale bărbaților, care o urmăreau. Absolut toți, crezuseră că Joe îi oferise optsprezece mii de dolari, ca să devină, în mod oficial, amanta lui. El jucase pentru galerie, alimentând intenționat zvonurile referitoare la ei amândoi. Mărise din nou mizele – gândi ea, zăpăcită. Dacă continua să reziste asediilor lui, nu-și putea imagina ce va face el, mai departe. De parcă nu avea suficiente probleme pentru care să-și facă griji și fără ca Joe Daley să încerce să o seducă ! – medită ea, furioasă, în timp ce încuia banii în seif.

Abia atunci își aduse aminte că cercelul era o imitație, iar diamantul era fals. În liniștea și izolarea din birou, ea izbucni în râs. Se sprijini istovită de masă, cu lacrimile șiroindu-i pe față și tremurând, aproape ca într-o criză de isterie.

CAPITOLUL 4

Era o după-amiază superbă. O briză ușoară sufla dinspre marea caldă, suficient de puternică însă, ca să facă să danseze oleandrii și orhideele. Pe apele de safir din golf, străluceau ambarcațiuni albe, care alunecau încoace și încolo.

Într-unul din colțurile terasei, Lauren stătea la soare, sorbind din apa ei minerală preferată și supraveghindu-și proprietatea, cuprinsă de un profund sentiment de satisfacție. Proprietatea ei... Pentru prima dată, simțea cu adevărat mândria proprietarului. Cu toate că ar fi fost o nebunie să fie prea optimistă după numai câteva seri bune, oricum, era un început.

La debarcaderul de lemn erau ancorate o mulțime de bărci, iar sub copacii verzi și sub copertinele de pânză, se aflau foarte mulți oameni care savurau mâncărurile pescărești, la bufetul de pe chei. Două bărci mici cu motor descriau cercuri largi pe întinsul apei, una din ele tractând un schior nautic. O sumedenie

de practicanți de windsurfing se bucurau de briză, în timp ce lângă stâncile din capătul sudic al golfului, niște adolescenți se bălăceau gălăgioși, străduindu-se să prindă un pește auriu care se învârtea printre corali.

Lauren se întinse. Trupul ei suplu și bronzat, îmbrăcat în costumul de baie galben, destul de decoltat, atrăgea multe priviri admirative sau invidioase, dar nimeni nu-i tulbura liniștea. Avea un fel al ei de a ține oamenii la distanță, invizibil, dar foarte eficient, când dorea să fie lăsată în pace.

Secretara ei, Maxine, a fost aceea care o deranjă.

– Iertați-mă, domnișoară Henderson – spuse ea, cu acel accent local, tipic – sunt trei... ăăă... domni, care doresc să vă vadă. Spuneau că este ceva urgent.

Lauren sări în picioare imediat, își duse o mână la ochi și constată că este privită de alte trei perechi de ochi. Cei din mijloc erau mici, sfredelitori și foarte apropiați unul de celălalt, având la fel de multă umanitate ca și cei ai unui șarpe. Celelalte două perechi aparțineau unor brute, care arătau ca și când ea ar fi reprezentat următoarea lor masă. Instinctiv, își luă rochia de plajă și și-o trase pe umeri, încheind-o rapid și dorindu-și să fi fost mai complet îmbrăcată în clipa aceea. Brutele o priveau ca și când ar fi putut să-i vadă în

continuare curbele corpului prin rochia albă, iar asta o făcu să se simtă dezavantajată.

Stomacul i se crispă de teamă şi cu toate astea, făcu un pas înainte şi le întinse mâna, politicoasă şi cu obişnuitul ei calm.

– Bună ziua, domnilor – spuse ea rezervată. Nu doriţi să urcăm în biroul meu ?

Şarpele îi dădu scurt mâna.

– Da, doamnă. Să găsim un loc liniştit şi retras, pentru a discuta... afacerile. Oare ce accent avea... ? Din Chicago ?

Cele două brute se uitau la ea ca nişte copii la un borcan de dulceaţă, iar asta o enervă. Aruncându-le o privire glacială, se întoarse şi îi conduse prin hotel până în micul ei birou, de deasupra cazinoului.

– Ei bine, doamnă, aveţi un loc tare drăguţ, aici – remarcă una dintre brute. Vocea lui suna ca şi când ar fi fost gata să devoreze tot, iar Lauren trebui să-şi învingă un fior de teamă. Aceştia erau oamenii despre care o prevenise Alec McGuiness, că vor veni ? Oare, cât le datora ?

I-a fost necesar tot autocontrolul pe care îl avea, ca să se aşeze liniştită la birou şi să spună :

– Acum, domnilor, cu ce vă pot fi de folos ? Chiar în timp ce vorbea, cei doi îşi ocupară automat poziţiile ; prima brută, cu spatele la uşă, astfel încât să nu mai poată intra nimeni, iar a doua brută, acoperind fereastra din spatele ei.

Şarpele ocupă scaunul din faţa ei şi zâmbi vag.

– Ei bine, doamnă Henderson, am să trec direct la subiect – spuse el. Îşi întinse degetele pe birou, de parcă ar fi vrut să-şi demonstreze sinceritatea. Este vorba de câteva sute de mii de dolari, pe care îi datoraţi domnului Straker.

– Domnului Straker ? – repetă Lauren, încercând, copleşită, să-şi amintească cine era acest domn.

– Exact, doamnă. Domnul Straker, de la Firma Straker, Chicago, Illinois. Vedeţi, soţul dumneavoastră, defunctul dumneavoastră soţ – se corectă el, cu milă disimulată – a împrumutat, acum câţiva ani, nişte bani de la domnul Straker. Mai precis, un sfert de milion de dolari. Lauren aprobă din cap, aducându-şi aminte. Ah, bine. Ei bine, doamnă, vedeţi, problema este că fostul dumneavoastră soţ nu prea era... cum să spun... demn de încredere, în privinţa plăţilor. De fapt, rămăsese destul de mult în urmă. Iar acum, domnul Straker ar dori să-şi primească banii înapoi.

Lauren aproape că simţi cum dinţii lui i se înfig în gât. Se strădui să zâmbească, încrezătoare.

– Vă rog să-l asiguraţi pe domnul Straker că-şi va primi banii înapoi – spuse ea, calmă. După cum ştiţi, lucrurile s-au schimbat aici. Acum, deţin controlul absolut asupra localului Blue Lagoon şi sunt convinsă că voi reuşi să

obțin un profit substanțial. Nu se va mai întâmpla nici o întârziere în privința plăților.

Șarpele zâmbi slab și ironic.

– Poate că nu m-am exprimat suficient de clar, domnișoară Henderson – spuse el, răutăcios. Domnul Straker își vrea banii înapoi, acum. Pe toți.

Lauren se prefăcu foarte uimită.

– Ei, haideți, domnule... ? Priviți în jur. Aceasta este o investiție excelentă, în funcție de orice standarde. Domnul Straker poate fi convins că banii lui se află în siguranță.

– Mă tem că domnul Straker nu vă împărtășește încrederea – răspunse el, clătinând din cap. Vedeți, nu că ar avea o minte îngustă, dar el, pur și simplu, nu crede că o femeie singură poate fi în stare să conducă un asemenea stabiliment.

– Nu-mi lipsește experiența, să știți – spuse Lauren, începând să dispere. Cât timp trăia, soțul meu nu era interesat de conducerea localului, așa încât, de fapt, îl lăsa complet în seama mea.

– Apreciez asta, doamnă Henderson – răspunse Șarpele, pe un ton dulce și rezonabil – dar acum, el a murit și ați rămas complet singură. Deodată, Lauren observă că a doua brută se apropiase mult în spatele ei și își pusese mâinile pe spătarul scaunului. Dar, aceasta, poate fi o ocupație periculoasă pentru o femeie – continuă Șarpele – foarte periculoasă.

– Oh, da, *foarte* periculoasă – adăugă a doua brută, în timp ce îi apăsa cu mâinile umerii, țintuind-o pe scaun.

– Ar fi păcat să se întâmple ceva, unei doamne atât de frumoase – medită Șarpele, cu voce tare.

– Așa o femeie frumoasă – adăugă a doua brută prostește. Se apropie și prima brută, devorând-o din priviri. Lauren ar fi putut să țipe, dar realiză că l-ar fi putut fi fatal să arate că îi este frică.

– Dar nu sunt absolut singură – se opuse ea, chinuindu-se să-și rețină disperarea din glas. Imediat, sesiză o schimbare în avantajul ei. Am prieteni – continuă ea, simțindu-se deodată mai în siguranță – prieteni buni. Prin tonul ei, încerca să sugereze mai multe decât spunea. Știa că-i descumpănise prin răspunsul ei neașteptat.

– Ei bine, doamnă – spuse Șarpele, înșelător precum gheața subțire – foarte interesant. Domnul Straker va fi încântat să audă așa ceva. Ochii lui o sfredeleau ca niște pumnale de oțel. Și cine, să-i spunem... domnului Straker că... vă reprezintă interesele ?

Lauren îi susținu curajoasă privirea.

– Oh – spuse ea, cu mult calm – doar nu vă așteptați să vă spun asta ?

El o privi cu suspiciune.

– Domnului Straker nu-i place să trateze cu oameni pe care nu-i cunoaște. Lauren ridică

din umeri, mimând indiferența. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem și să-i spunem și domnului Straker, care este poziția dumneavoastră. Nu prea cred că o să-i placă – adăugă el, cu un zâmbet sadic.

Lauren îl privi, plină de amabilitate.

– Poate că domnul Straker ar dori să vină la St. Arnoux, să vadă singur în ce și-a investit banii ? – sugeră ea, cu un curaj nebunesc.

– Domnului Straker nu-i place să călătorească – spuse Șarpele.

Domnului Straker nu par să-i placă prea multe lucruri – reflectă Lauren.

– Ce păcat. Ei bine, mă bucur că v-am cunoscut, domnule...

– Nu mi-am spus numele – replică el, tăios. La revedere, doamnă Henderson. Veți mai auzi de mine.

Se ridică în picioare și prima brută îi deschise ușa, de parcă ar fi exersat de multe ori acest gest. A doua brută o atinse în trecere, după care, plecară cu toții, iar Lauren rămase cu ochii pironiți spre ușă, tremurând din cap până-n picioare. Din toate gândurile negre care i se învârteau prin minte, unul ieși la suprafață. Faptul că pomenise de „prieteni", fusese hotărâtor. Dacă i-ar putea convinge că dispune de o protecție puternică, oare ar lăsa-o în pace, destul timp ca să poată obține un profit onorabil ? Avea nevoie de timp.

Inevitabil, gândurile ei se îndreptară spre Joe. Nu ştia cât era de implicat în lumea tenebroasă a afacerilor murdare şi a protecţiei asigurate acelora ce făceau parte din această lume, dar ştia că există un vechi proverb care spune : „Dacă trebuie să apelezi la diavol, atunci, apelează mai bine la unul cunoscut."

În mintea ei începu să prindă contur un plan îndrăzneţ. Dacă Joe ar ghici ce pune la cale, ar deveni furios şi feroce. Dar nu avea altă idee. Era într-o mlaştină neagră, iar rădăcinile şi plantele înşelătoare o pândeau la tot pasul, gata să-i cuprindă gleznele.

Până în ziua de luni, jocul de cărţi devenise un adevărat magnet pentru amatorii de senzaţii tari, care frecventau insula. Debarcaderul de lângă Blue Lagoon era plin, iar veştile de la Hurricane Bay spuneau acelaşi lucru. Unele iahturi ancoraseră chiar în partea de Nord a insulei şi posesorii lor angajau ghizi care să-i conducă prin pădurea deasă de palmieri.

Era o atmosferă ca de carnaval, iar profiturile lui Lauren creşteau, văzând cu ochii. Se îmbrăcă cu foarte multă grijă, în negru, desigur. Rochia îi era din cel mai fin jersé de mătase, cu un luciu mat ce reflecta lumina, în timpul mersului. Avea spatele gol şi în faţă, un

decolteu în „V" foarte îndrăzneț, care dezvăluia aproape complet adâncitura lină dintre sânii ei. Dacă nici asta nu-i lua lui Joe Daley mințile de la jocul de cărți, atunci nimic n-o putea face – gândi ea neliniștită, în timp ce-și studia imaginea în oglindă. Își lăsase părul să i se reverse în valuri pe umeri și nu purta nici un fel de bijuterii, cu excepția cercelului desperecheat, care avea să fie miza ei, în seara aceea.

Când începu să coboare plină de grație scările, din mulțimea adunată în foaier se ridică un murmur admirativ. Lauren zâmbi și acceptă brațul unuia dintre cei mai buni clienți ai săi, căruia îi acceptase invitația de a o trece pe cealaltă parte a insulei. Toate trăsurile cu cai din grajdurile ei fuseseră închiriate, dar cei ce doreau să traverseze în partea cealaltă, depășeau cu mult numărul acestora. Era păcat că localul ei avea să fie golit de clienți pentru câteva ore, dar Lauren știa că după jocul de canastă, mulți din cei care se îndreptau acum spre Hurricane Bay aveau să se întoarcă la Blue Lagoon ca să joace banii câștigați din pariuri, sau să-i recâștige pe cei pierduți. Pariurile erau de 7/4 în favoarea lui Joe.

Se formase o adevărată cavalcadă care-și făcea cale pe drumul lung și întortocheat spre Hurricane Bay. Căluții răbdători își urmau hotărâți drumul binecunoscut, peste una din pantele vulcanului.

După ce atinseră punctul cel mai înalt al drumeagului, văzură luminile din Hurricane Bay și auziră șopotul valurilor, care pe această parte a insulei puteau fi periculoase chiar și în zilele cele mai blânde. Lauren privi peisajul aspru, atât de diferit de cel liniștit și pașnic, din acea parte a insulei unde se afla Blue Lagoon. Rocile vulcanice se rostogoliseră până în mare și nu aveau dulceața plajelor de dincolo. Neprotejați de vântul puternic dinspre Atlantic, copacii erau sfrijiți și contorsionați și nu existau decât foarte puține flori exotice, care dăruiau atâta frumusețe proprietății lui Lauren.

Locul acesta era dur și sălbatic, la fel ca Joe Daley însuși. Și totuși, chiar cu această asprime, bărcile erau ancorate în ape liniștite. Datorită vulcanului care își aruncase brațul protector peste golf, odată ce pătrundeai înăuntru erai în siguranță, chiar dacă era destul de dificil de navigat până acolo, peste oceanul cu apele lui tulburi.

Aici, existau prea puține condiții pentru practicarea sporturilor nautice, cu excepția pescuitului în ape adânci ; pe chei, fuseseră aduși câțiva rechini magnifici pentru a fi cântăriți și măsurați. Tot acolo, se mai afla și o tăbliță pe care erau înscrise recordurile la pescuit, iar numele lui Joe Daley era menționat de mai multe ori.

Dar principala atracție o constituiau jocurile de noroc. Cazinoul era deschis non-stop,

iar la masa de baccarat, mizele erau cunoscute ca fiind cele mai ridicate din lume. Cealaltă mare atracție era cabaretul care funcționa începând cu miezul nopții și se putea mândri că aduce cu regularitate staruri internaționale.

Pe vremuri, Lauren vizitase de nenumărate ori Hurricane Bay, dar niciodată după ce acesta fusese preluat de Joe. Și, ciudat, deși soțul ei se învârtise pe la toate cazinourile de pe insule, el nu-și vizitase niciodată vecinul cel mai apropiat. Lumea vorbea că i-ar fi fost frică de Joe...

Ce bizar, că-și amintise deodată de Bill ! Era mort de mai bine de o săptămână, dar existența lui deja fusese uitată de toți, mai puțin de văduva lui și chiar și de prietenii lui de ocazie cu care se înconjurase.

Procesiunea animată, de trăsuri cu cai, se opri în fața impresionantului hotel Hurricane Bay. Joe coborî scările în întâmpinarea lor, devastator de atrăgător, în obișnuitul lui sacou alb, de seară. Printr-un gest calm al mâinii, acceptă urările mulțimii.

O ajută pe Lauren să coboare din trăsură, salutându-o cu o politețe formală, dar cu ochii strălucindu-i draconic în timp ce îi privea deschis și admirativ, trupul.

— Văd că ai hotărât în mod nedrept să-ți asumi un avantaj — spuse el amuzat și tărăgănând, ca de obicei, cuvintele.

— Dar ce vrei să spui ? — replică ea, fluturând fermecător din gene.

Ochii lui se fixară pe curba lină a sânilor ei.

— Te asigur că peisajul îţi taie respiraţia — murmură el, răguşit.

Inima lui Lauren bătea nebuneşte, iar respiraţia îi devenise sacadată. Privirea lui îi provoca reacţii despre care ea ar fi vrut să creadă că muriseră de mult. Începea să regrete că hotărâse să-şi etaleze în felul acesta farmecul. Nu putea ignora modul în care trupul îi vibra de emoţie, atunci când el o privea în acel fel anumit. Se strădui să-şi controleze respiraţia care-i făcea pieptul să se ridice şi să coboare într-un ritm tumultuos.

— Mă flatezi — spuse ea, uşor neliniştită.

El îi luă posesiv mâna şi o petrecu pe sub braţul său, conducând-o în vizuina lui. Fortăreaţa fusese construită de Marina Britanică, într-unul din momentele cheie ale istoriei ; peste tot, se putea vedea lemn de stejar englezesc garnisit cu alamă strălucitoare. Impresia că te afli pe una din fregatele lui Nelson, începea de la vederea celor două tunuri bine conservate, care se aflau în holul imens. Această idee continua, în mod evident, în tot hotelul.

În partea stângă se afla un restaurant luxos, unde bucătarul-şef de origine franceză îşi clădise, timp de douăzeci de ani, o adevărată reputaţie din felul cum gătea delicatesele locale, fapt care atrăgea gurmanzi din toată lumea.

Pe cealaltă parte se afla barul de noapte, în care cupluri nenumărate dansau pe muzică interpretată de o foarte valoroasă formaţie locală.

— Vrei să bei ceva, mai întâi ? — o întrebă Joe — sau preferi să mergem direct sus ?

Lauren aruncă o privire spre jucătorii pasionaţi care se înghesuiau în spatele lor.

— Înţeleg că s-au pariat sume mari de bani, pe jocul acesta — spuse ea, zâmbind. Poate că ar fi mai bine, să nu mai facem lumea să aştepte.

— De acord, iubito. Hai să dăm oamenilor ceea ce vor.

La sala de jocuri se ajungea urcând două rânduri de scări care se întâlneau în faţa unei uşi din stejar sculptat. La etajele superioare se aflau apartamentele luxoase, deasupra cărora erau locuinţele confortabile ale angajaţilor şi apartamentul personal al lui Joe.

Atmosfera era foarte încordată când ei pătrunseră în sala de jocuri. Una din mese fusese aşezată într-o parte, într-un spaţiu deschis, pentru a permite mulţimii să se apropie şi să urmărească jocul. Pe masă se afla un pahar plin cu apa minerală preferată a lui Lauren, iar pentru Joe, obişnuitul pahar de cristal, plin cu whisky.

— Constat că ţi-ai adus miza — remarcă Joe, în timp ce-şi ocupau locurile.

— Sigur — răspunse ea, degajată.

— Un singur cercel — foarte sexy. Ești destul de sigură pe tine — o tachină el.

Ea îi aruncă o privire seducătoare pe sub genele tremurătoare.

— Dacă ai câștigat o dată, nu înseamnă că vei câștiga de fiecare dată — șopti ea, pe un ton fermecător.

— Nu ? Ochii lui sugerau că vorbele sale sunt pline de subînțelesuri. Deși erau înconjurați de atâta lume, Lauren se simțea de parcă ar fi fost singuri, ducând mai departe lupta secretă dintre ei.

Joe îi înmână cele două pachete de cărți ca să le rupă sigiliile, iar ea i le returnă apoi, pentru ca el să le împartă. De data asta, nu jucau pe puncte, ci numai la victorie, așa încât, jocul se desfășura rapid și viol, în timp ce amândoi erau mult mai veseli și curajoși decât prima oară. Între ei și în rândurile asistenței, plutea un aer glumeț și amuzat. Nestânjenită că ar putea pierde banii pe care nu-i avea, Lauren jucă la fel de bine ca Joe și câștigă la o distanță de numai două sute de puncte. Se auzi un ropot de aplauze, urmat de aprecierea unanimă, că fusese unul dintre cele mai bune jocuri de canastă, desfășurate vreodată pe insule.

Joe se alătură generos celor care aplaudau.

— Bravo — o felicită el. Ai jucat strălucit. Nici o clipă n-am bănuit că ai dame în mână.

Lauren zâmbi, încântată de triumful ei.

— Dar câştigul meu ? — întrebă ea, cu cochetărie în glas şi în mişcări, întinzând delicat mâna.

— Ah, da. El scoase cercelul din buzunar şi i-l depuse în palmă.

— Mulţumesc. Avea chipul senin când îşi prinse cercelul în lobul urechii, dar creierul ei lucra febril, în timp ce-i studia ochii. Oare, el ştiuse că e un fals ? Oricum, nu-i sugerase nimic de genul ăsta. Te-am avertizat că voi câştiga eu de data aceasta — îl necăji ea.

— Ah, dar eu am câştigat plăcerea de a petrece seara în compania ta — răspunse el. Iar asta, merită câteva diamante, după părerea mea.

— Ce galant ai devenit — remarcă ea.

— Nu-i rău, pentru un gunoi, nu ?

Ea se încordă, auzind că el evocă pe neaşteptate, o amintire pe jumătate uitată, un ecou al unei conversaţii de demult. Încerca în mod intenţionat să-i tulbure calmul ?

— Îmbătrâneşti frumos, în definitiv — îi şopti ea, dulce. Probabil, datorită infuziei de bani.

— Fără îndoială — răspunse el, foarte amuzat. Mergem jos ? Se ridică în picioare şi îi oferi braţul ca să o conducă la bar.

Când intrară, unul dintre cântăreţii din grup le aruncă o privire luminoasă şi încântată, lansându-se într-o melodie sărbătorească, în cinstea victoriei lui Lauren. Versurile erau insinuante şi accesibile numai celor care cunoşteau

jargonul localului. Dar de această dată, mai toți le pătrunseră înțelesul, fapt care se soldă cu râsete și aplauze prelungite.

Lauren avu o ușoară senzație de disconfort, stând așa în ușă, atât de aproape de Joe, în centrul atenției tuturor. Își putea imagina presupunerile pe care le făceau în legătură cu natura relației lor și care avea să adauge un plus de periculozitate planurilor ei. În timp ce Joe o conducea spre masa rezervată lor, ea observă aerul lui posesiv, iar asta, o făcu să-și dorească să fugă de acolo, cât mai repede. Dar trebuia să rămână și să-și joace mai departe rolul secret, Era singurul mod în care mai putea să salveze Blue Lagoon.

O sticlă de șampanie era pregătită în frapiera de argint de lângă masă, iar Joe o destupă și îi oferi un pahar, pe jumătate plin cu spumă.

– Pentru victoria ta – toastă el, cu ochii veseli, deși, ea era conștientă că el o supraveghează cu multă atenție. Ea îi primi vorbele printr-o înclinare a capului. Apoi, sorbi din șampanie și privi cu interes, în jur. La transformarea fostei fortărețe în acest local luxos de noapte, nu fuseseră făcute nici un fel de economii. O galerie din lemn fusese construită pe trei dintre laturile încăperii, asigurând o vedere excelentă asupra scenei. Din tavan atârnau candelabre de alamă care dădeau o splendoare impresionantă întregului local.

— Vrei să dansăm? Lauren aruncă o privire speriată spre Joe, în timp ce inima i se strângea de încordare. Fără să mai aştepte vreun răspuns, el îi luă braţul şi o ridică în picioare.

Ringul de dans era foarte aglomerat aşa încât, el o înlănţui destul de strâns cu braţele. Respiraţia lui îi aburea obrazul. Îşi lăsă uşor mâinile pe umerii lui şi îi simţi forţa muşchilor care vibrau sub materialul fin din care era făcut sacoul lui alb. Era conştientă de fiecare amănunt care îl privea — de felul în care părul i se răsucea peste gulerul cămăşii, de asprimea uşoară şi plăcută a obrazului. Era un bun dansator, se mişca lejer în ritmul muzicii, lipindu-i trupul de al lui până când deveniră o singură entitate, stăpânită de vraja melodiei subtile, cântate de orchestră.

Muzica se termină, vraja se rupse, iar Joe o conduse înapoi, la masa lor. În timp ce ringul de dans se golea, prin întuneric apărură o mulţime de lumini colorate, iar pe scenă urcă un tânăr blond, îmbrăcat într-un costum foarte strâmt şi cu un microfon în mână.

Lauren sorbi din şampanie, cu mintea tulburată. În timp ce dansase în braţele lui Joe, primise un avertisment în legătură cu ceea ce presupuneau planurile ei. Lipită de trupul lui puternic ce emana bărbăţie, fusese conştientă de propria ei reacţie năucitoare, despre care

ştia foarte bine că va deveni din ce în ce mai greu de controlat.

Dar nimic nu-i trădă zbuciumul interior. Râse la glumele destul de îndrăzneţe ale comediantului de pe scenă, fără a le auzi, însă perfect conştientă de privirea întunecată a lui Joe îndreptată asupra ei şi încălzindu-i pielea, ca şi când ar fi mângâiat-o.

Urmă o cântăreaţă blondă cu o voce răguşită, foarte bună, adresându-se mai ales asistenţei de sex masculin prin mersul ei de felină şi cu zâmbetul ei provocator. Lui Lauren nu-i scăpă privirea fierbinte aruncată de ea spre Joe şi nici răspunsul lui la asta, adică, acea lumină specială care îi apăru în ochi. Oare, aceasta era amanta lui de acum ? Urmărind aerul conspirativ care plutea între ei, se convinse de asta. Privirea pe care cântăreaţa i-o aruncă ei, era pur şi simplu acidă. Simţi o satisfacţie lipsită de sens. Deci, fata era geloasă ? Îi va oferi ea şi mai multe motive să fie, înainte ca seara să se termine.

Când fata sfârşi cele două cântece, Lauren aplaudă şi îl felicită călduros pe Joe, pentru talentul ei.

— Desigur — răspunse el, cu un zâmbet enigmatic. Eu am întotdeauna tot ce poate fi mai bun şi se poate cumpăra cu bani.

— Eşti norocos că-ţi poţi permite asta — răspunse ea, cu o undă de asprime în glas.

— Banii îţi oferă avantaje certe — cugetă el, ironic. Dar tu ştii asta, draga mea, mai bine ca oricine, nu-i aşa ?

— Dar nu mi-aş vinde sufletul, pe ei — replică ea, foarte demnă.

Privirea lui insolentă o evaluă ca şi când ar fi fost un fruct copt expuse pe c tarabă.

— Ah, dar eu, de fapt, nu sufletul tău îl vreau — îi reaminti el, cu o voce blândă dar drăcească.

— Vorbeşti ca un docher din Port-of-Spain ! — şuieră ea, enervată.

Ochii lui îi prinseră privirea, inainte ca ea să se mai poată apăra.

— Oh, va fi cu mult mai bine decât crezi — murmură el — te asigur.

În jurul ei se auziră râsete, care o făcură să înţeleagă că tânărul cel blond se afla din nou pe scenă, spunând glume. Dar ea era singură cu Joe, iar trupul ei era cuprins de amintiri.

În spatele ei, o voce sigură şi dulce, spuse :

— Nu mi-ai spus că primeşti oaspeţi în seara asta, Joe.

Lauren îşi ridică privirea şi întâlni doi ochi la fel de verzi ca ai unei pisici. Gura aspră a lui Joe se arcui într-un zâmbet sardonic.

— Clancy ! Fă cunoştinţă cu Lauren — spuse el pe un ton care lui Lauren nu-i plăcu deloc. Cele două femei schimbară câte o scurtă privire, dar care înregistră absolut toate detaliile.

Cântăreaţa era subţire ca o trestie şi avea un aer sexy ca de felină, care îi emana din toţi porii.

Printr-un gest discret, Joe îi ceru unui chelner să mai aducă un scaun. O mângâie într-un mod destul de intim pe Clancy, peste rochia strâmtă şi lucioasă.

— Stai jos, iubito — o invită el.

Lauren simţi un ghimpe de furie, când îl auzi adresându-i-se celeilalte fete, pe acest ton plin de afecţiune, dezmierdător. Clancy se înclină foarte aproape de Joe şi îi aruncă o privire verde, absolut seducătoare.

— Poţi să-mi dai şi mie puţină şampanie, Joe ? — se fandosi ea.

— Este şampania lui Lauren — îi spuse el, provocator. Tocmai m-a bătut la cărţi.

— Am auzit. Clancy îi aruncă lui Lauren o privire plină de venin. Tu conduci celălalt cazino, nu-i aşa ? — întrebă ea.

— Aşa este — răspunse Lauren, simţindu-se ca o mangustă în faţa unui şarpe.

— Am auzit multe despre tine. Tonul ei sugera că, de fapt, nu auzise nimic bun. Lauren ridică uşor dintr-o sprânceană. Presupun că voi doi vă cunoaşteţi de multă vreme — continuă Clancy.

— Da, de *foarte* multă vreme — confirmă Lauren, cu un zâmbet insinuant pe buze.

Joe privea de la una la alta, amuzându-se cu cinism de situaţia creată. Lui Lauren îi venea să-l plesnească.

— Laurenei i-a plăcut numărul tău — îi spuse el lui Clancy, tulburând apele în mod intenţionat.

Clancy îşi flutură genele în direcţia lui.

— Dar *ţie*, ţi-a plăcut, dragul meu ? — susură ea.

— Ca întotdeauna. Eşti o mică artistă mare — îi răspunse el, pe un ton dezmierdător. Ea zâmbi satisfăcută, spre Lauren. O să-mi fie dor de tine, când ai să pleci. Amândouă femeile se uitară imediat la el. Mi-ar fi plăcut să-ţi prelungesc contractul — continuă el, cu o notă deosebit de intimă în glas — dar, am aranjat mai de mult deja, cu altcineva, să-ţi ia locul. Lauren îl privea uluită. Îşi alegea cuvintele astfel, încât să le adauge în mod deliberat, diverse implicaţii subtile. Îşi muşcă buza de jos, realizând că reacţia ei instinctivă la cele spuse de el, era una de plăcere. Exact ca şi când ar mai fi fost îndrăgostită de el.

Clancy o privea cu ostilitate nedisimulată.

— N-am ştiut că intenţionezi să mă înlocuieşti — se răsti ea la Joe, puţin supărată. Credeam că eşti destul de mulţumit de mine.

— Oh, dar am fost — o asigură el, cu o voce mătăsoasă — însă ai ştiut încă de la început, că nu-i decât un aranjament pe termen scurt.

Fata clipi des din gene şi îşi muşcă buzele.

— Înţeleg. Ei bine, atunci, vă rog să mă iertaţi, dar am să mă duc să-mi sun impresarul.

— Este trecut de miezul nopţii — îi reaminti Joe, calm.

— Şi ce dacă ? Am să-l trezesc din somn. E timpul să facă şi el ceva, pentru cele zece procente pe care le primeşte din câştigul meu.

Îşi înălţă cu aroganţă capul şi apoi, părăsi încăperea păşind maiestuoasă. Lauren privi în urma ei, teribil de emoţionată. Căutându-şi refugiul în furie, îl certă pe Joe pentru cinismul şi cruzimea lui.

— Nu te-ai purtat prea frumos — remarcă ea, acid.

Joe ridică din umeri, cu indiferenţă.

— Clancy îşi poate purta singură de grijă, spuse el, cu răceală. Este o profesionistă.

— Întotdeauna eşti atât de neîndurător, la sfârşitul contractelor ? — întrebă ea, pe un ton glacial, ridicând uşor dintr-o sprânceană. În definitiv, a fost amanta ta, nu-i aşa ? — îl provocă ea.

Ochii lui luciră satanic.

— Tu ce crezi ? — răspunse el, evaziv.

Lauren se avertiză pe sine, să fie atentă. Mai crezuse o dată că-şi poate urzi cu uşurinţă planurile legate de el şi, în loc de asta, descoperise că de fapt, ea fusese musca, iar el, păianjenul. Îi răspunse cu voce scăzută.

— Şi totuşi, îmi ceri să mă mărit cu tine, Joe ? Doar nu te aştepţi să-ţi tolerez amantele, în noile condiţii ?

El îi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, încât ea fu nevoită să-şi plece ochii.

— Să înțeleg că refuzul tău inițial, atât de hotărât, se clatină ? — întrebă el, pe un ton puțin tăios.

— Mă gândeam numai că... n-ar trebui să ne grăbim — răspunse ea, rezervată.

El se înclină spre ea, îi luă mâna și spuse cu vocea lui ușor răgușită :

— Dacă nu te-ai hotărât până acum, Lauren...

Ea se retrase cu inima bătându-i nebunește și îl privi timid și cu prudență.

— Poate că... dacă ne-am logodi... ?

Își ținu respirația. Oare, va începe să-i pună întrebări supărătoare sau se va lăsa condus de propria lui mândrie, la concluzia că reușise să o facă să fie geloasă pe cântăreață ? Mai avea încă o undă de suspiciune în ochi, dar râsul lui era sardonic, când îi răspunse :

— Oare de ce am senzația că pui ceva la cale ? — întrebă el, amuzat.

Lauren simți că o cuprinde panica, dar reuși totuși să-și controleze vocea.

— Ce Dumnezeu te face să te gândești la așa ceva ?

— Nu știu. Brusc, se aplecă din nou spre ea, îi prinse o mână și o sili să-l privească în ochi. Fii atentă, Lauren — o preveni el pe un ton calm, dar evident, amenințător. Nu te juca cu focul. Ea își ținu respirația, temându-se că deja a dezvăluit prea multe. Dar el îi dădu drumul și îi zâmbi fermecător, însă cu pru-

dență în ochi. Bine, iubito, o să ne logodim – acceptă el tolerant și amuzat. Ah – vrei ca aceasta să fie o logodnă secretă sau vrei să o anunțăm public ?

Lauren își permise să se relaxeze puțin.

– Oh, nu-i nevoie să ne ascundem de prietenii noștri – spuse ea degajată – dar nu cred că e cazul să anunțăm chiar pe toată lumea.

El aprobă din cap, pândindu-i fiecare gest.

– Și va fi o logodnă de durată ? – continuă el.

Ea ridică din umeri, cu nonșalanță studiată.

– Nu prea m-am gândit la asta – minți ea, fără să clipească. Dar, nu-i nici o grabă, nu-i așa ?

– Dacă așa spui tu – aprobă el, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Îi luă din nou mâna. Acum că ai acceptat să te măriți cu mine, nu cred că ai să te mai răzgândești. În vocea lui se simțea o amenințare clară, iar Lauren se înfioră gândindu-se la ceea ce urma să se întâmple, în viitor. Joe avea o anumită putere asupra ei, o putere căreia, o parte importantă din ea, nici măcar nu vroia să-i reziste. Numai dacă ar ține la ea, dacă ar putea să se lase cuprinsă de brațele lui puternice, care să o protejeze în fața furtunilor iscate în jurul ei și în fața oamenilor răi care o amenințau.

Dar, ce sens avea expresia „numai dacă" ? Mintea ei se limpezi când ea își fixă privirea pe chipul lui aspru și satanic, care se profila

în atmosfera încărcată cu fum de ţigară, din barul de noapte. Aceasta era realitatea – se avertiză ea pe sine.

Avea de a face cu un adversar sălbatic şi neîndurător şi nu îi era permis să lase garda jos, nici măcar pentru o fracţiune de secundă.

El îi ţinea în continuare mâna şi îi mângâia încheietura fină, cu degetul mare. Ea şi-ar fi dorit ca el să înceteze, dar nu avea cum să-l oprească. Senzaţia subtilă i se răspândea în braţ ca un şuvoi fierbinte, subminându-i abilitatea de a se concentra asupra mişcărilor pe care le avea de făcut mai departe. Avu nevoie de toată voinţa de care era în stare, ca să păstreze situaţia sub control.

– Se face târziu – spuse ea, cu vocea tremurându-i uşor. Ar fi mai bine să plec. Ştii, am de condus un local de noapte – încercă ea să glumească.

– Pleci ? Vocea lui îi pătrunse prin toţi porii şi, deodată, întreg trupul îi fu cuprins de flăcări. De ce nu rămâi aici ? – o ademeni el, cu glasul acela răguşit şi drăgăstos care-i atingea cele mai ascunse corzi ale sufletului, imposibil de controlat de raţiune.

– Nu,... nu pot... eu...

– Altădată, erai mai binevoitoare.

Lauren se înroşi ca focul. În toţi acei ani care trecuseră, evenimentele acelei veri fierbinţi din vremea când ea avea şaptesprezece ani, nu mai fuseseră niciodată amintite atât de

direct, de nici unul dintre ei. Un văl gros fusese aşternut deasupra lor şi era foarte dureros să-l vadă sfâşiat. Mâna ei tremură în palma lui.

— Asta a fost demult — şopti ea, cu greu. Era gata să renunţe la tot planul. Se forţă să zâmbească, deşi, buzele îi tremurau şi ele. Eram doar o puştoaică naivă. Am învăţat multe de atunci. Vocea şi zâmbetul ei deveniră mai increzătoare, când adăugă : Cred că ar fi mai bine să aştept până când îmi vei pune inelul pe deget.

Joe râse uşor.

— Bine, draga mea, dacă aşa vrei tu — spuse el, teribil de ironic. Dar aceasta, sigur nu va fi o logodnă de lungă durată ! Apoi, luă sticla de şampanie şi îi umplu din nou paharul. Îşi duse propriul pahar la buze, după care, îl ridică sardonic. Pentru fericirea ta viitoare — toastă el ironic, cu privirea alunecându-i posesiv peste formele trupului ei, făcând-o să se simtă ca şi când ar fi atins-o cu adevărat. Mâine, vom merge cu barca la St. Vincent — continuă el. Cred că toată lumea se aşteaptă să-ţi cumpăr cel mai mare diamant din Indiile de Vest.

— Nu şi eu — protestă Lauren, sincer surprinsă.

El ridică din sprâncene, întrebător.

— Nu ? Atitudinea ta mă intrigă. Pot oare,

să sper că până la urmă, nu te măriți cu mine pentru bani ?

Lauren râse puțin nefiresc.

— Nu fi caraghios, Joe. De ce aş face-o pentru bani ?

— N-o faci pentru bani ? — o provocă el. Ochii lui îi scrutau pe ai ei, periculos de pătrunzători.

Dar sistemul ei de apărare era din nou refăcut, iar ea își permise să zâmbească seducător.

— Sigur că nu, Joe. Sper, că nu ți-am lăsat o asemenea impresie ?

— Nu, deloc. Cu toate că, mărturisesc, motivul tău nu-mi este foarte clar.

— Ești prea modest, Joe — susură ea.

El râse răgușit.

— Modestia nu s-a numărat niciodată printre slăbiciunile mele. Bine, iubito, dacă ești hotărâtă să rămâi castă, eu mă dau bătut — cel puțin, în seara asta. Haide, te conduc acasă.

— Dar, chiar nu trebuie...

— Ba sigur că trebuie — insistă el. Doar n-ai să-mi refuzi un sărut nevinovat de noapte bună, pe pragul casei tale ? Ridică o mână într-un gest de autoironie. Un sărut de noapte bună ! Asta, o să-mi distrugă reputația !

Lauren izbucni în râs.

— Puțină răbdare o să-ți facă bine — îi spuse ea, hotărâtă. Îi revenise încrederea în sine. Trecuse de primul hop, mult mai ușor decât crezuse.

Dar, în ciuda tonului lor glumeț, pe drumul spre casă, Lauren simți că se înfioară din nou, de nerăbdare. Studie pe ascuns profilul lui Joe, în timp ce el se concentra asupra condusului trăsurii cu cai, pe drumul denivelat și cufundat în întuneric. Avertismentul lui, că ea se juca cu focul, fusese inutil. Cât timp avea să-l poată ține la distanță, promițându-i că se va mărita cu el și rezistând, în același timp, sistemului său de seducție atât de expert ?

Îi sugerase deja, că nu va accepta o logodnă de prea lungă durată. Avusese exact reacția de care ea se temuse. Joe Daley nu era un bărbat răbdător. Dar fiecare săptămână prețioasă pe care o putea câștiga, îi mărea șansele de a păstra Blue Lagoon. Dacă logodna ei formală cu Joe, îl va determina pe domnul Straker să o lase în pace, dacă putea obține un profit suficient... Și odată ce o vor accepta, va găsi ea o modalitate să rupă logodna, întorcând propria mândrie a lui Joe împotriva lui, astfel încât să o lase și el în pace, dar pentru totdeauna.

Era o strategie concepută la disperare și avea să fie nevoie de fiecare picătură din curajul și inteligența ei ca să câștige. Visele ei din trecut se transformaseră în coșmaruri care o urmăreau drăcește. Odată, crezuse că a fi soția lui Joe, ar fi raiul pe pământ. Dar acum, era foarte departe de rai. Ținea în mână o bombă cu ceas, care putea să-i explodeze în

față în orice clipă. Era de-ajuns să privească spre chipul lui Joe, ca să realizeze că avea foarte puțin timp. Timp. Avea nevoie de timp...

El opri trăsura pe una din laturile reședinței ei și se întoarse către ea, cu chipul în umbră.

– Ei bine, iubito – murmură el batjocoritor – o să-mi primesc acum, sărutul de noapte bună, sau trebuie să aștept și pentru asta ?

– Trebuie să duc trăsura la locul ei – se împotrivi ea, slab.

Joe fluieră și, o clipă mai târziu, apăru Scoot grăjdarul. El se ocupase de cai încă de când era doar un copil, pe vremea când Joe era managerul localului Blue Lagoon. Ochii săi luciră de bucurie, la vederea fostului său stăpân.

– Șefule ! – strigă el, evident încântat. Ce mai faci, omule ?

Joe sări de pe capră și dădu mâna cu tânărul Scoot într-un fel exuberant, așa cum se obișnuia pe insulă.

– Nu prea rău, Scoot. Dar tu ?

– M-am însurat, omule. Oh ! Nu-i grozav ?

– Felicitări, Scoot. Și poți și tu să mă feliciți pe mine. Am să mă căsătoresc cu doamna Henderson.

Scoot fluieră.

– Serios ? Nu mă tragi în piept ? Ei bine sigur, felicitări, șefule – bâigui el, fericit. Felicitări, doamnă Henderson.

– Mulțumesc, Scoot – murmură Lauren în timp ce Joe o ajuta să coboare din trăsură. Se

cutremurase puțin, auzind aceste cuvinte rostite atât de degajat. În naivitatea ei, nu se gândise la oamenii de rând, la personalul ei, la clienți, la toți cei care vor afla și vor discuta liber și deschis despre logodna ei. Ea se gândise numai la amatorii de bârfe și scandaluri și la cei ca domnul Straker, cărora, chiar i-ar fi plăcut să le joace o festă.

– O să preiei din nou conducerea aici, șefule ? – vru Scoot să afle imediat.

– Încă nu s-a hotărât nimic, Scoot – spuse Joe, luându-l degajat pe după umeri pe băiat și pornind împreună cu el, spre grajd. Dar, tu știi, că orice s-ar întâmpla...

După ce trecură de colț, vocile nu li se mai auziră. Lauren se rezemă ostenită, de un zid. Joe vorbise cu atâta calm și siguranță. „Am să mă căsătoresc cu doamna Henderson." O dorea, iar acum când reușise să pună mâna pe ea, n-avea să-i dea drumul prea ușor. Închise ochii, având imaginea trăsăturilor lui puternice atât de clară în minte, încât îl putea vedea ca și când s-ar fi aflat lângă ea în clipa aceea. Și îl vedea zâmbindu-i, cu căldură în priviri, așa cum fusese odată, demult.

Atunci, îl iubise fără rezerve, așa cum numai cei tineri și nevinovați pot iubi. Ecourile acelei iubiri le mai auzise încă, peste ani, sfâșiindu-și inima, ca și când niciodată n-ar fi murit din cauza respingerii brutale a lui Joe. O

mai simţea şi acum, ca pe un vârtej supărător care îi accelera pulsul şi bătăile inimii.

— Vrei să facem o scurtă plimbare ?

Lauren deschise mirată ochii. Nu-l auzise venind şi înainte de a putea scăpa, el îşi petrecuse braţul pe după umerii ei şi o conducea, împotriva voinţei ei, pe poteca secretă şi cufundată în întuneric spre partea sudică a golfului, unde palmierii ofereau locuri izolate îndrăgostiţilor.

Antenele ei sensibile înregistraseră o schimbare subtilă în atitudinea lui, dar pe care nu o putea defini. Ce discutase cu Scott, câtă vreme ea nu-i putuse auzi ? Se folosea oare, de propriul ei personal ca să o spioneze ? Se străduia să-şi stăpânească mânia şi bănuiala care se zbăteau în ea. Nu-şi putea permite să se lase stăpânită de emoţii. Trebuia să ţină totul sub control.

Dar asta nu era deloc uşor acum, când se plimbau prin grădinile întunecoase alături de Joe. Cerul albastru de catifea era acoperit de stele care păreau milioane de diamante. Aerul era plin de miresmele florilor şi de cântecul păsărilor, iar lumina lunii se aşternea ca o perdea de argint peste toată întinderea lagunei.

Încercuită de braţul puternic al lui Joe, Lauren simţea atracţia seducătoare a atmosferei romantice. Ar fi fost atât de uşor să-i cedeze, să-l lase pe Joe să câştige bătălia. Dar dacă

o făcea, putea fi sigură că nu va fi crud în victoria lui? Mai făcuse o dată greşeala asta, lăsându-l să obţină de la ea tot ce dorea, pentru ca apoi să o părăsească. Nu-şi mai putea asuma acest risc a doua oară.

El o conduse într-un colţ liniştit şi retras al grădinii unde noaptea îi ferea de priviri indiscrete şi o luă în braţe. Acesta fusese momentul de care se temuse. Acum, o va săruta, iar ea nu era încă pregătită şi, oricum, nu va fi pregătită niciodată. Nu vroia să-l privească în ochi, aşa că, fixă nasturele de sus al cămăşii lui. Îşi scosese papionul şi se descheiase la guler, iar la baza gâtului i se vedeau cârlionţii fini şi negri ai părului de pe piept...

– Deci, Lauren – îi spuse el calm – ai de gând să-mi spui de-a ce te joci?

– Nu ştiu ce vrei să spui – protestă ea cu vocea slabă şi gâtuită de emoţie.

– Oh, ba da, ştii. Nu te juca cu mine, Lauren. Lucrul acesta ar fi trebuit să-ţi fie clar, după atâţia ani. N-ai să câştigi.

– Nu mai fi atât de sigur – replică ea în defensivă, dar ridicându-şi curajoasă ochii şi provocându-l. Fusese o greşeală. Privirea lui o prinsese pe a ei hipnotizând-o, astfel încât, fu incapabilă să-i reziste, atunci când gura lui se lipi de a ei.

Ferm, insistent, el îi despărţi buzele, căutând acele zone secrete, sensibile ale gurii ei, aprin-

zând flăcări de dorință în trupul ei și făcând-o să se lipească toată de el.

O făcea conștientă de foamea masculină și sălbatică pe care el se aștepta ca ea să i-o potolească mai devreme sau mai târziu și atunci, ea se înfioră cu o supușenie tipic feminină pe care îi era imposibil să o controleze. Din adâncul trupului ei, amintirile începeau să se trezească, zbătându-se să renască. Fără ca măcar să se mai gândească să-i reziste, ea cedă valului de dorință care o purtă pe căi nebănuite.

Dinții și limba lui Joe făceau niște lucruri nebunești cu lobul urechii ei, iar sărutările lui îi încălzeau curba sensibilă a gâtului până când ea se înfioră de fierbințeală. Prin propria lor voință, brațele ei încolăciră gâtul lui, iar degetele i se înfipseră în părul aspru care se răsfrângea peste gulerul cămășii lui. Mâinile lui mângâiau spatele ei gol, cu gesturi blânde și senzuale, iar ea simți cum pasiunea incandescentă îi clocotește în trup. Degetele lui îi desfăcură rochia ca să-i dezmierde sânii goi cu o tandrețe care o făcu să geamă de plăcere.

Se frânse sub puterea lui, știind că el se juca cu ea cu o ușurință care dovedea că el avea dreptate. Ea nu putea să câștige. Era de ajuns ca el să o atingă ca să o poată avea. Toată stăpânirea ei de sine dispărea în fața lui. Era a lui, fusese întotdeauna și avea să fie mereu, a lui. N-avea absolut nici o șansă.

Și atunci, brusc, el îi dădu drumul. Ea se clătină amețită, înclinându-se spre el și șoptindu-i disperată și rugătoare, numele. El se îndepărtă de ea, râzând batjocoritor.

– Te-am avertizat – îi reaminti el, răgușit. Hai, să nu mai vorbim despre aiureli, cum e de exemplu, logodna asta. Mâine mergem la St. Vincent și facem pregătirile pentru nuntă. Ori te măriți cu mine până la sfârșitul lunii, ori nu ne mai căsătorim deloc.

El se răsuci pe călcâie și dispăru în noapte.

Lauren rămase multă vreme în întuneric, încercând să-și reînnoade firele răvășite ale liniștii ei interioare. Avea respirația întretăiată și ochii plini de lacrimi. Fusese naivă și nebună când crezuse că-l poate scoate pe Joe din joc! El o dorise multă vreme, iar ea îl făcuse să aștepte. Acum, o s-o facă să plătească asta, dacă îi stătea în putință. Citise asta în ochii lui când se plimbaseră prin grădină, văzuse sclipirile de mânie în spatele flăcărilor de dorință. El știa că, deși acceptase să se mărite cu el, îl respingea în continuare și acum, era hotărât să o aibă, în condițiile fixate de el.

I se făcu rușine când își aminti modul în care răspunsese la sărutările lui. Trupul ei mai păstra încă atingerea lui caldă. Fusese ușor să se gândească la această logodnă formală, în solitudinea biroului ei, dar jocul în sine, faptul că trebuia să-i permită lui Joe unele intimități pe care el avea tot dreptul să i le pre-

tindă, era cu mult mai greu decât se aşteptase. Cum avea să găsească puterea şi voinţa să-i reziste, dacă în prima seară după şapte ani, când o sărutase, ea se pierduse topită în braţele lui, ca şi când ar mai fi fost îndrăgostită de el ?

Sfârşitul lunii. Două săptămâni. Oare, îi vor ajunge ? Ea sperase să obţină mai mult, cel puţin câteva luni. Nu se cuvenea această grabă de a se recăsători atât de repede după moartea soţului ei. Dar cu siguranţă că Joe nu se gândea la asta. El nu se gândea decât la ceea ce vroia el. Era asemenea unui uragan, care nimicea tot ce-i stătea în cale.

Două săptămâni : trebuiau să-i ajungă. Iar după aceea, va renunţa la căsătoria cu Joe, chiar în ultima clipă. Cu puţin noroc, el se va înfuria suficient de tare, va vinde Hurricane Bay, va părăsi insula, iar ea nu-l va mai vedea niciodată. Odată salvat localul Blue Lagoon, nimic nu mai conta. Încet, se îndreptă spre cazinoul atât de atrăgător luminat.

CAPITOLUL 5

— Doamnă Henderson ?

— Da, Raoul, ce este ? Chipul impasibil al crupierului ei principal, o readuse pe Lauren la realitatea problemelor, imediat. Raoul era îngrijorat.

— Necazuri, doamnă Henderson. Ochii lui se îndreptară spre masa de baccarat. În dreapta celui care dădea cărţile, stătea un tip slab, chel şi neinteresant, care îşi studia foarte calm, cărţile. Nu-ţi atrăgea atenţia prin nimic, cu excepţia ochilor lui gri şi tăioşi.

— S-a aşezat la masă pe la ora zece şi câştigă încontinuu — îi spuse Raoul, foarte încet. Şi acum, supraveghetorii îl urmăresc.

— Cât am pierdut până acum ? Cifra o făcu pe Lauren să încremenească. Trişează ?

— Mai mult ca sigur, dar nu ştiu cum. Îl urmăresc de peste patru ore şi, o dată, am împărţit chiar eu cărţile. Dar câştigă, cam în şaptezeci la sută din cazuri.

— Asta e aproape imposibil — bolborosi Lauren, supărată. La naiba ! Exact când nu ne pu-

tem permite, a trebuit să atragem un rechin.

Își aruncă o privire prin sală. Era încă relativ liniștită ; o parte din cei care se întorseseră de la Hurricane Bay, se aflau în zona meselor de blackjack și a ruletei de baccarat, unde jocul avansa vertiginos ; emoția provocată de sumele mari de bani care-și schimbau proprietarul, trosnea în aer ca un foc de artificii.

Lauren se apropie, în tăcere, ca să privească. Din cauza intensității mari cu care se juca, foarte puțini îi remarcară prezența.

Alain, cel care împărțea cărțile la masa de baccarat, era unul dintre crupierii cei mai experimentați de pe insule, iar vena tensionată de pe tâmpla lui, îi arătă lui Lauren că el nu era implicat în escrocheria care tocmai se desfășura sub ochii lor.

Îl urmări cum își depunea miza. Cinci sute de dolari. Lauren observă că de cealaltă parte a mesei, se mizase mult mai puțin. Cărțile au fost împărțite, câte două celor doi jucători principali și, alte două, celui care făcea cărțile. Bărbatul cel slab își luă cărțile, le privi fără cea mai vagă urmă de interes, după care, le întoarse. Avea un patru și un cinci.

– Nouă – spuse el, sec.

În jurul mesei se auzi un freamăt aprobator. Celălalt jucător acceptă o carte și primi un trei. Alain își întoarse și el cărțile – avea un nouă și un șapte. În concluzie, al doilea jucător primise numai cinci puncte și deci, pierduse,

dar, în partea dreaptă a mesei, câştigul era imens.

De mai multe ori, Lauren urmări cum aceeaşi secvenţă se repetă, întocmai. Îl urmări pe slăbănog, pe Alain şi făcu acelaşi lucru cu ceilalţi jucători. Se aşeză neobservată în spatele lui Alain şi, discret însă cu foarte multă atenţie, studie cărţile care ieşiseră din joc. Nici un semn. Nimic. Dacă individul trişa, iar ea era sigură de asta, atunci, era un trişor foarte, foarte bun.

Se întoarse şi se opri lângă Raoul.

– Cum îl cheamă ? – întrebă ea, încetişor.

– Evans. Bernard Evans. Vine din Anglia.

– E singur ?

– Da. Adică, a venit singur şi n-a vorbit cu nimeni în mod special, – îi spuse Raoul. Are un mic iaht, „Maid of Kent". Discret. L-a ancorat puţin mai devreme, în seara aceasta şi a venit direct la cazino.

Lauren analiză cu grijă informaţiile primite. Evans – ce nume banal !

Era aproape sigură de faptul că apariţia lui nu era o coincidenţă. Dar, cine îl asmuţise asupra ei ? Straker, în intenţia de a-i demonstra că el are dreptate şi de a o elimina cu forţa, din lumea afacerilor ? Sau Joe ? Putea el oare, să recurgă la asemenea tactici obscure, ca să o sperie şi să o convingă astfel, să-i accepte propunerea ?

Oricum, era un dezastru. Cu toate că, din punctl de vedere tehnic, putea refuza oricui participarea la joc, dacă dădea afară din local un tip care câştiga, fără să aibă vreun motiv clar, nu putea decât să piardă din popularitatea pe care o avea, iar prin asta, pe termen lung, ar fi pierdut la fel de mult ca acum, dacă nu chiar mai mult. Nu, trebuia să-l prindă, sau era nevoită să stea şi să se uite cum îi mânca fără milă profitul, atâta timp cât îndrăznea să rămână în localul ei. Dar, cât timp – două seri, trei ? Mereu, acelaşi joc periculos. Trebuia să câştige timp. Dar, se săturase de asta şi obosise. Aproape că ar fi fost mai bine să cedeze, să accepte condiţiile lui Joe şi să se mărite cu el. Nu mai putea pretinde, nici măcar faţă de ea însăşi, că este imună la atracţia fizică pe care o exercita asupra ei. Dacă numai atât ar fi fost suficient, atunci, căsătoria cu Joe ar fi reprezentat o afacere deosebit de avantajoasă.

Dar nu putea face asta. Hotărârea de nestrămutat, pe care o luase demult, îi reveni în minte.

– Foarte bine – îl instrui ea pe Raoul – închide cazinoul, la cinci fix. Dacă domnul Evans va veni şi mâine seară, am să împart eu însămi cărţile.

– Da, doamnă Henderson.

Lauren se întoarse încet în barul de noapte pe jumătate gol şi începu să-şi facă datoria,

făcând obişnuitul rond printre mese, discutând cu clienţii şi făcându-i să se simtă relaxaţi şi bineveniţi. Majoritatea, erau „văduve ale jucătorilor", femei ai căror bărbaţi le lăsau singure, seară de seară, să-şi găsească vreo distracţie pe perioada de timp în care ei, stăpânii, pierdeau sume fabuloase la mesele de joc şi deci, erau teribil de ocupaţi. Femei tinere şi frumoase, strălucitoare ca beteala, urmăreau înspăimântate apariţia primelor riduri, care însemnau că foarte curând, vor fi trădate de soţii lor pentru altele mai proaspete. Şi mai erau pe acolo, bărbaţi tineri, nu prea bogaţi, care se învârteau în jurul „văduvelor", flatându-le şi făcându-le să se simtă bine, dar în schimbul unor cadouri extravagante şi al şansei de a fi invitaţi să-şi petreacă gratuit, câte o bună perioadă de timp, în vilele celor cu adevărat bogaţi.

Zâmbetul artificial şi stereotip pe care Lauren îl afişa, era acceptat la valoarea lui aparentă, la fel cum se întâmpla cu toate, în viaţa superficială pe care o duceau acei oameni.

Imediat ce avu posibilitatea, ea urcă în biroul ei şi se aşeză să calculeze, să-şi construiască şi să-şi reconstruiască planurile.

Dacă Straker insista să-şi primească banii, oare putea găsi pe altcineva care să o finanţeze ? Cine îi putea oferi condiţiile cele mai avantajoase ? Realismul o făcu să-şi dea seama că era puţin probabil să poată face un

nou împrumut, când era deja atât de înglodată în datorii. Iar dobânzile erau foarte mari. Închise ochii, epuizată.

Nici măcar în somn, nu-şi găsi liniştea. Visă că împărţea cărţile la jocul de baccarat şi că pierdea încontinuu, dar una dintre brute o ţinea pe scaun, silind-o să joace mai departe. Îşi privi adversarul, aşteptându-se să-l vadă în faţa ei pe Bernard Evans, trişorul. Dar, în locul lui, era Joe, cu chipul lui aspru şi neîndurător, oferindu-se cu cruzime să o ierte de toate datoriile, cu condiţia să-i cedeze.

Această imagine era atât de reală, încât ea se trezi gâfâind şi tremurând toată. Se ridică şi se îndreptă către fereastra care dădea spre cazino. Luminile se stinseseră – probabil, chiar asta o trezise – iar crupierii se învârteau de colo-colo, strângând cărţile şi jetoanele. Alain şi Raoul stăteau la masa de baccarat şi verificau cu meticulozitate, fiecare din cele 312 cărţi folosite în jocul respectiv. Lauren cobori şi li se alătură.

– Ştiu sigur că trişa – spuse Alain, amărât. Ceea ce nu ştiu, este cum trişa.

Lauren luă cărţile pe care el tocmai le verificase şi începu să le studieze şi ea, examinând minute în şir, spatele şi marginile cărţilor, în căutarea unui semn cât de vag. Nu găsi absolut nimic.

– Nu putem face nimic – gemu ea. Nu putem decât să sperăm că nu va sta atât cât să ne aducă la sapă de lemn.

— Nu va sta mult — spuse Raoul, cu siguranță în glas. Nu va risca să fie descoperit, felul în care trișează. Maximum trei sau patru nopți, după părerea mea.

Trei sau patru. Își mai putea permite să mai piardă, ca în seara aceasta ? Realiză cu tristețe că nu avea de ales.

— Mâine seară, o să stăm toți cu ochii pe el — spuse ea, hotărâtă. Am să împart eu, cărțile. Îmi pare rău, Alain — adăugă ea repede, înainte ca crupierul să-și manifeste nemulțumirea. Categoric, nu te acuz de absolut nimic. Dar, dacă e să fiu jefuită, măcar să mă jefuiască pe mine în persoană.

Alain era ușurat. Dacă Blue Lagoon se ducea de râpă, el trebuia să-și caute altă slujbă și reputația lui ar fi avut de suferit, dacă s-ar fi aflat că el fusese crupierul care dusese cazinoul la faliment.

Lauren strânse nervoasă cărțile. Nu trebuia să gândească precum o învinsă. Încă, mai avea o șansă. Cu toate că nu avea nici un atu și toți așii îi fuseseră furați, dacă juca atent și abil, încă mai putea câștiga. Atâta timp cât își ținea firea, cât își mai putea controla nervii.

Dormi rău și se trezi brusc, din cauza țârâitului ascuțit al telefonului de lângă patul ei. Îl privi o clipă, cu stomacul crispat de teamă,

după care, întinse o mână tremurătoare și ridică receptorul.

— Un apel pentru dumneavoastră, doamnă Henderson — se auzi vocea lui Maxine.

Lauren inspiră adânc, calmându-și respirația.

— Mulțumesc, Maxine. Se îndreptă în pat și încercă să se liniștească.

— Bună dimineața, doamnă Henderson. Vocea era rece, batjocoritoare și cu un enervant accent de Chicago. Ați dormit bine ? Era Șarpele.

— Bună ziua — spuse ea, aruncând o privire spre ceasul de pe noptieră. Cum vă numiți, vă rog ?

— Mă cunoașteți, doamnă Henderson — spuse vocea răutăcioasă și amenințătoare. Cum stați cu profiturile ?

— Mulțumesc, excelent — răspunse ea prompt, bucuroasă că el nu putea să o vadă cum tremură. Îl puteți asigura pe domnul Straker, că plata datoriei și a dobânzii va fi făcută la timp și complet, luna aceasta.

— Dar nu asta vrea domnul Straker, doamnă Henderson. El poate obține dobânzi mai bune decât plătiți dumneavoastră și asta, pentrru împrumuturi cu termene mult mai scurte. Își vrea capitalul înapoi, doamnă Henderson. Vocea era monotonă și evident, amenințătoare.

Lauren își adună toată stăpânirea de sine pe care o avea.

— N-aş putea vorbi cu domnul Straker, în persoană ? — întrebă ea, cu curaj.

— De ce vreţi să faceţi aşa ceva, doamnă Hendreson ? — o chestionă el.

— Despre asta, aş dori să discut cu domnul Straker.

— Domnul Straker preferă să-şi lase afacerile în seama mea — fu răspunsul lui. Dacă aveţi ceva de spus... ?

— Mă întrebam, dacă... domnul Straker n-ar fi de acord să renegocieze condiţiile de împrumut — spuse ea, cât de calm putu. Dar, imediat ce rostise aceste cuvinte, realiză că făcuse o mare greşeală. Îşi putea imagina aproape, chipul încântat al Şarpelui, de la celălalt capăt al firului.

— De ce nu vă adresaţi prietenilor dumneavoastră influenţi, doamnă Henderson ? Vocea suna satanic. Sunt convins că ar fi încântaţi să vă ajute.

— Eu...

— Eu nu cred că domnul Straker va dori să asculte propunerile dumneavoastră, doamnă Henderson — continuă vocea. Foarte curând, am să vă fac o vizită ca să stabilim detaliile legate de plata datoriei. Între timp, prietenii mei vor avea grijă să... ah... să protejeze investiţia domnului Straker. La revedere, doamnă Henderson.

Apoi, vocea amuţi şi se auzi tonul. Lauren privi fix telefonul, muşcându-şi buzele. Exerci-

tau presiuni asupra ei, încercând să o facă să intre în panică. Trebuia să se gândească. Dar, telefonul sună din nou, chinuindu-i nervii deja zdruncinaţi. Ridică receptorul.

– Da ?

– Bună, iubito. Accentul tărăgănat de New York era miraculos de liniştitor, iar Lauren nu reuşi să-şi ascundă uşurarea.

– Oh, Joe, tu eşti !

– Sigur că eu sunt. Avem de discutat afaceri, mai ştii ? Dacă nu-ţi transporţi în zece minute frumosul fund până aici, atunci, am să vin după tine.

Tonul lui era degajat şi glumeţ, dar exista în vocea lui şi o undă de încordare, care o avertiza că n-ar accepta o opoziţie din partea ei. Ritmul inimii ei se acceleră la amintirea felului în care se îmbrăţişaseră cu o seară înainte. Şi Joe exercita presiuni asupra ei, refuzând să-i dea timp de gândire. Cu siguranţă că avea să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea dacă ea nu se grăbea şi atunci, ar găsi-o pe jumătate dezbrăcată... !

Azi va da curs planurilor lui. În felul acesta, va mai obţine măcar puţin timp ; chiar şi numai o săptămână, ar fi mai mult decât nimic. Dacă măcar, ar putea găsi pe cineva care să-i împrumute bani...

Făcu un duş scurt şi se şterse repede cu prosopul. Se îmbrăcă într-o fustă imprimată şi o bluziţă uşoară, de bumbac. Îşi strânse părul într-o

coadă în vârful capului și apoi, se grăbi să părăsească încăperea și să coboare scările.

Joe o aștepta jos, calm și elegant în pantalonii lui largi și cămașa cu mânecă scurtă, descheiată la gât și dezvăluind cârlionții de păr negru de la baza gâtului. Lauren simți că i se usucă gura, sub impactul brusc al prezenței lui fizice care exercita încă o atracție atât de puternică asupra ei, chiar și după atâția ani. Statura lui musculoasă și virilă emana un magnetism aproape animalic.

Îi luă brațul, posesiv, iar ea simți forța masculinității lui emanată prin toți porii fără vreun efort aparent din partea lui și, feminitatea ei tânjea să-i răspundă. Dar, nu îndrăznea să-l lase să-i observe slăbiciunea, așa că, hotărî să-i vorbească pe un ton aproximativ la fel de calm, ca de obicei.

– Sper că nu te-am făcut să aștepți ?

– Oh, ba da. – răspunse el prompt, cu ochii negri sclipind amuzați și drăcește.

Dar ea nu-l lăsă să continue.

– Ar fi trebuit să mă previi, că intenționezi să mă scoți din pat în zorii zilei – murmură ea, cu un oftat.

Joe râse, plin de veselie.

– Este ora treisprezece și treizeci de minute – o informă el, sever și batjocoritor, în egală măsură. Ai început să ai niște obiceiuri foarte decadente, tânără doamnă. Este timpul să fii puțin scuturată. Pariez că încă nu ai luat micul dejun.

— Nu, nu l-am luat — recunoscu ea amărâtă, în timp ce ieşea în lumina puternică a soarelui. —

— Nu-i nimic. Este câte ceva de mâncare, pe iaht. Iahtul lui era splendid, foarte puternic şi elegant. Se numea „Midnight Lady", iar Lauren se întrebă, de la care amantă i se trăgea numele. Se gândi să-i pună această întrebare ca să-i demonstreze că nu-i pasă, dar el o întrerupse, spunându-i :

— Cu cine vorbeai la telefon ?

Lauren încremeni brusc.

— La telefon ?

— Vorbeai la telefon, când am venit să te iau. Apelul era din Chicago. Cine era ? El urcase deja pe punte şi se întoarse ca să o ajute şi pe ea, privind-o cu ochi cercetători. Ea ezită, deodată nesigură, de faptul că e bine să se urce pe iaht.

— Era o discuţie de afaceri — răspunse ea scurt, încercând să se opună mâinii lui care încerca s-o atragă spre el.

— Cine era ? — întrebă el, insistent.

— Încă nu-mi aparţin ! — se răsti ea.

Fără să o prevină, el o trase brusc în barcă şi în braţele lui. Ea se rezemă de el, cu respiraţia tăiată, dar el nu-i lăsă timp ca să-şi revină şi îi acoperi icnetul de protest, cu un sărut sălbatic şi insistent, zgâriindu-i buzele

și răvășindu-i gura lipsită de apărare. Mâna ei încercă, instinctiv, să-l împingă, dar puterea și chiar și voința ei, nu se puteau compara cu ale lui. Rezistența ei se clătină, se frânse și apoi, dispăru ; brațele i se încolăciră pe după gâtul lui, iar trupul ei cedă îmbrățișării lui violente.

Când simți asta, Joe se mai îmblânzi. Buzele lui le atingeau excitant pe ale ei, iar mâinile îi alunecară pe spatele ei, lipind-o de trupul lui și făcând-o să-i simtă potența. Ea își lăsă capul pe spate și se strădui să-și regleze respirația, în timp ce avea senzația că dorința fierbinte pe care o simțea față de el, o va sufoca.

Ochii lui îi căutară privirea.

– Ești a mea, Lauren și o să fii mult mai în siguranță, dacă n-o să uiți asta ! – murmură el, răgușit.

Pentru o clipă, oscilară între furie și pasiune, după care, renunțară la amândouă. El îi dădu drumul, iar ea se retrase, cuprinzându-și talia cu mâinile, încercând parcă, să-și domolească senzațiile care îi pulsau în trup.

– Am așteptat multă vreme, Lauren – o avertiză el cu voce voalată din cauza dorinței care încă îi mai strălucea în ochi. Nu accept să mai aștept, nici măcar o clipă, mai mult decât trebuie. Dacă tu vrei ca mai întâi, să ne legalizăm situația, vom obține o licență spe-

cială. Lauren icni, șocată. Ai spus că ai să te măriți cu mine — continuă el, cu ochii aruncând săgeți — și nu te voi lăsa să te răzgândești. Nu știu ce se petrece în căpșorul tău încântător, dar știu ce-mi spune trupul tău. Niciodată n-am să te mai las să-mi scapi.

Brusc, el se întoarse cu spatele la ea și porni motorul. Lauren se uită după el, autocondamnându-se că fusese atât de vulnerabilă în fața seducției lui experte. Știa exact cum o va face să reacționeze, la fel de abil și aproape la fel de impersonal, cum se pricepea să obțină maximum de randament de la iahtul lui. Alunecau pe apă, cu mai mult de treizeci de noduri pe oră. Joe ar fi putut să meargă mai încet și mai relaxat, lăsând ambarcațiunea să se conducă singură, cu scurte intervenții din partea lui atunci când era necesar. Dar el alesese să o conducă cu viteză maximă, arătându-i cât de bine se pricepe să domolească ceva care i se opune. Ar fi fost gata să se arunce peste bord, chiar dacă s-ar fi zdrobit de stânci cu această ocazie, dar era prea slabă.

Lauren privi cum el ține cârma, degajat și fără nici un efort, îi privi apoi mâinile puternice și se înfioră. Orice s-ar întâmpla, nu trebuia să-i cedeze. Trebuia să-și păstreze capul limpede, să se țină de planul ei și, dacă putea, să-l scoată din joc. Nu îndrăznea să se contrazică cu el în problema licenței speciale, pentru că îl credea în stare să-și ducă la în-

deplinire ameninţarea, care rezultase clar din cuvintele lui. Cu toate că nu-i mai rămâneau decât câteva zile, trebuia să se gândească la o modalitate de a tergiversa lucrurile. Când va fi în biroul ei, în lipsa prezenţei lui tulburătoare, îi va fi mai uşor să se gândească. Dar, deocamdată, trebuia să-l lase să creadă că este de acord cu el.

În consecinţă, când cobori în cabină, îi aruncă un zâmbet plăcut.

– Mă duc să pregătesc ceva de mâncare – spuse ea, degajată, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Joe o privi puţin mirat, dar îi acceptă atitudinea, fără nici un comentariu.

– Eu am să iau un sandviş şi o bere – spuse el.

Ea i le aduse sus şi se aşeză lângă el. Din cauza vitezei şi a vântului, ar fi fost dificilă o discuţie, aşa că, ea se mulţumi să stea liniştită şi să admire peisajul. Un stol de peşti zburători şi un delfin însoţiră o vreme iahtul.

În mai puţin de o oră, ajunseseră la St. Vincent. Joe opri iahtul în dana dinspre Kingstown, iar Lauren sări pe mal ca să-l ancoreze. Portul era la fel de aglomerat, ca întotdeauna. Cu câteva minute înainte, plouase puţin, dar soarele puternic începuse deja să usuce pământul. Huruitul produs de motoarele maşinilor concura cu ţipetele copiilor şi cu lătratul câinilor. În aer se simţeau tot felul de miresme.

Joe o luă de mână şi o conduse în zona comercială a oraşului, iar ea simţi electricitatea transmisă de atingerea lui. Principala treabă pentru care veniseră, a fost repede dusă la îndeplinire şi, dacă Joe era surprins de supuşenia ei, oricum, nu o arătă prin nici o remarcă.

De fapt, mintea ei lucra frenetic, dar legat de un alt aspect dificil. După ce ieşiră din locuinţa vicarului destul de scandalizat, ea spuse, cu un calm studiat :

– Am nişte afaceri de rezolvat, acum, Joe. Putem să ne reîntâlnim peste o oră ?

El îi aruncă o privire scurtă şi intensă, dar păru să considere, că de vreme ce data nunţii fusese fixată peste trei zile, nu era nevoie să-i mai pună alte întrebări.

– Sigur – răspunse el, degajat. Ne întâlnim la Cobblestone Inn, pe terasă.

– Perfect.

Lauren dădu să plece, dar el îi prinse braţul, o răsuci spre el şi depuse un sărut uşor pe buzele ei, care exprimau mirare.

– Să fii cuminte – o tachină el şi apoi, o eliberă.

Ea porni grăbită pe străzile aglomerate, strecurându-se printre biciclete, maşini şi căruţe trase de măgari. O singură dată, se uită peste umăr ca să vadă dacă nu cumva, Joe o urmărea. Nu vroia să fie nevoită să-i răspundă la eventualele întrebări supărătoare.

Privi cu dezgust biroul murdar al domnului McGuiness. Tânăra din antecamiră, categoric, nu fusese angajată pentru inteligența ei ; doar dacă, în spatele ochilor ei goi, nu se ascundea vreo capacitate nebănuită.

– Oh, da – răspunse ea, chicotind stupid la cererea lui Lauren de a-l vedea pe agent. Să văd dacă este aici. Lauren zâmbi în sinea ei, văzând cum fata se străduia să mimeze că este secretara perfectă. Domnul McGuiness vă poate primi. acum – rosti ea, cu glasul ei pițigăiat.

Un val de deprimare o cuprinse pe Lauren, când pătrunse în biroul lui dezordonat. Avea destul de puține speranțe, că domnul McGuiness ar putea-o ajuta. Dacă dușmanii ei ar exercita o cât de slabă presiune asupra lui, el s-ar preda fără să mai lupte. Dar, el era unica ei șansă.

– Ah, doamnă Henderson. Mă bucur că vă revăd – bolborosi el, agitându-se să-i elibereze un scaun pe care să se poată așeza. Ea își puse mâinile în poală, ca să le mascheze tremuratul.

– Domnule McGuiness, am să trec direct la subiect – începu ea. După cum m-ați prevenit, am fost supusă presiunilor unora dintre creditorii mei. El aprobă din cap, evitând să o privească în ochi. Lauren nu putea scăpa de senzația că el are conștiința încărcată. Mai mult decât ea, era limpede. că el rezistă foarte

greu în această lume de rechini. Dar ea nu avea curajul să meargă la o bancă, pentru a cere ajutor. Imediat ce s-ar afla în ce situație financiară se găsea, lucrurile ar căpăta o amploare îngrijorătoare. N-ar accepta niciodată să-i împrumute alţi bani. Cred că cel mai bine ar fi, să plătesc datoriile cu bani împrumutaţi de la o altă sursă.

El clătină din cap gânditor, ca şi cum ar fi uitat cum să facă să-şi ţină gâtul nemişcat. Lauren simţi că se enervează. Într-un târziu, el spuse încet :

– Oh, Doamne. S-ar putea ca asta să nu fie foarte uşor.

– Sunt conştientă de asta – izbucni ea. Nici o instituţie bancară respectabilă nu ar accepta să-mi împrumute bani.

El clipi des din ochi, văzând-o atât de supărată.

– Desigur – răspunse el, repezit. Aş vrea foarte mult să vă pot ajuta. Dar, mă tem că dobânda ar fi atât de mare...

– Am nevoie de un sfert de milion de dolari – spuse ea, sec.

McGuiness părea distrus.

– Oh, Doamne – spuse el. Oh, Doamne, oh, Doamne. Va fi foarte, foarte greu. Doar v-am avertizat.

– Aşa este – oftă Lauren, controlându-şi cu mare greutate nervii.

– V-aţi mai gândit să vindeţi ? – întrebă el, foarte serios. De fapt, foarte recent, am primit

o serie de cereri pentru investiții. Chiar acum câteva zile, am primit o ofertă in care a fost numit și localul Blue Lagoon.

Lauren ridică ușor dintr-o sprânceană :

— Serios ? Nu vi se pare o coincidență... avantajoasă ? — întrebă ea, incapabilă să-și elimine suspiciunea din glas.

— Nu, nu, nu — se bâlbâi el. Nu e de mirare că oamenii se întreabă ce planuri aveți, acum, după moartea bietului Bill. Era o ofertă foarte bună. În locul dumneavoastră, m-aș gândi mai serios la ea.

— Cred că v-am explicat foarte clar, că nu doresc să vând — spuse ea, rece.

— Păcat — mormăi el, dând din cap. Sper să nu iasă nimic rău din asta.

Ea îl sili s-o privească în ochi.

— Ce vreți să spuneți ? — întrebă ea, cu insistență.

— Ei bine — mărturisi el, cu greu — există unii oameni, cărora nu le convine funcționarea cazinourilor independente. Nu li se pare... în ordine.

— Iar dumneavoastră credeți că ei mă vor sili să mă retrag din afaceri ? — întrebă ea, nervoasă.

— Este posibil — aprobă el, alegându-și cu grijă cuvintele. Genul de oameni din umbră, care cumpără polițe și ipoteci... Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

— Cine mi-a cumpărat polițele, domnule McGuiness ? — întrebă ea, cu stomacul contractat de teamă.

— Nici eu nu știu cine sunt — recunoscu el, nefericit. După cum tocmai v-am spus, ei rămân în umbră și folosesc diverse firme aparent curate, care să-i reprezinte. Dar, sunt mulți bani implicați în asta. În ochii lui se putea citi clar, teama. Vorbesc despre oameni din New York, Chicago, Las Vegas, care nu acționează cu mânuși. Vă rog, doamnă Henderson, vindeți. Nu încercați să vă luptați cu ei. Sunt prea puternici și joacă prea murdar. N-aș vrea să vi se întâmple ceva rău.

Deodată, i se făcu foarte milă de acest omuleț. Era sincer speriat ; cineva își încercase sigur, instrumentele de tortură asupra lui. Ea se înfioră.

— Nu pot să vând, domnule McGuiness — îi spuse ea, cu sinceritate. Știți bine că aș rămâne fără un ban. N-am nici o familie, căreia să mă pot adresa. Ce credeți că s-ar întâmpla cu mine, dacă aș vinde Blue Lagoon ? Unde aș putea găsi o slujbă ? Știți cum e să fii șomer aici, în insule. Trase adânc aer în piept ca să-și regleze respirația. N-am de ales ; trebuie să lupt. Nu pot să vând Blue Lagoon. Deci, puteți să-mi găsiți pe cineva care să-mi împrumute banii de care am nevoie, fără să-mi pună prea multe întrebări ?

El ezită, după care, aprobă din cap.

— Foarte bine, am să văd ce pot face.

— Vă mulţumesc. Lauren îi întinse mâna. Şi, încă ceva. Spuneaţi că cineva a întrebat în mod special de Blue Lagoon. De unde venea apelul telefonic ?

El o privi surprins.

— Din New York — răspunse el.

Inima ei se strânse dureros.

— Înţeleg. Bună ziua, domnule McGuiness. Aştept veşti de la dumneavoastră.

— Bună ziua, doamnă Henderson.

Lauren se bucură să iasă la aer. Îşi croi drum prin aglomeraţia specifică orei de vârf şi se îndreptă repede, spre vechiul depozit de dulciuri care se transformase într-un splendid hotel. Joe o aştepta la o masă cu o vedere superbă spre golf, iar zâmbetul cu care o întâmpină, o mai linişti puţin. Dar teama care o rodea pe dinăuntru, nu-i dădea pace.

New York. Cui nu-i convenea existenţa cazinourilor independente ?

New York ? Oare se îndrepta spre noi necazuri, chiar dacă încerca să evite ameninţările lui Straker ? Şi cine, exact, era persoana din New York ? Prietenii lui Joe ? Oare Joe se afla în spatele acestor oameni din umbră ? Cât de hotărât era el să obţină ceea ce vroia şi cât de departe era dispus să meargă ?

Joe păru să-i ghicească neliniştea, oricât de mult ar fi încercat ea să o ascundă. El îi comandă o băutură şi o privi întrebător.

– Doreşti să cinezi aici, sau în localul meu ?

Lauren se încordă. Nu vroia să meargă la Hurricane Bay decât dacă nu avea încotro. Pe teren propriu, Joe putea fi un adversar redutabil.

– Aş prefera să cinăm la Blue Lagoon – răspunse ea, ferm.

El ridică din umeri, cu indiferenţă.

– Sigur – o aprobă.

Ea sorbi din băutură şi începu să admire priveliştea, tocmai pentru a evita privirea lui Joe. Soarele auriu apunea în mare, acoperind oceanul de azur, cu o peliculă strălucitoare. Când Joe încercă să-i atingă mâna, ea şi-o retrase instinctiv.

Ochii lui aruncară săgeţi, iar vocea îi era calmă, deşi insistentă.

– Dă-mi mâna – îi ordonă el.

Tremurând, ea se supuse şi simţi cum el îi strecoară un inel pe degetul mijlociu. Îl privi uluită. Era un imens şi splendid diamant. Ultimele raze ale soarelui de după-amiază au fost captate de inima lui alb-albastră. O bucurie intensă o străbătu pe Lauren, care se uită, sincer încântată, către Joe.

Pentru o fracţiune de secundă, totul păru real.

Degetele lui Joe îi cuprinseră mâna, iar ea îi privi braţul puternic şi bronzat, întins spre ea. Măcar dacă ar fi iubit-o ! Măcar dacă...

Ştiindu-se mult prea vulnerabilă, ea se retrase în carapacea ei, reconstruindu-şi masca şi aşezându-şi-o la loc, pe chip.

– Mulţumesc – spuse ea, cu o voce calmă şi reţinută. N-am ştiut că aveai de gând să-mi cumperi un inel de logodnă. Este... minunat.

Gura lui aspră se arcui într-un zâmbet sardonic.

– Acesta nu este decât avansul, ca să-ţi demonstrez că intenţionez să-mi respect partea mea de învoială – îi spuse el pe un ton glacial – şi, mai mult decât atât, intenţionez să am grijă ca şi tu să o respecţi pe a ta.

Această seară ar fi trebuit să fie una plină de vrajă şi romantism ; ea şi Joe, întorcându-se acasă cu iahtul, sub cerul misterios al amurgului, ea purtând pe deget inelul de logodnă. Joe conduse încet, stând relaxat pe locul lui, cu braţul petrecut, firesc, în jurul umerilor lui Lauren. Era ca şi când amândoi ar fi jucat teatru. Luna se ridica precum un dolar de argint, aruncându-şi razele reci peste oceanul de cerneală.

Stelele se iviră pe rând, strălucitoare pe fondul întunecat al cerului. Lauren îşi mai privi o dată diamantul, care strălucea ca o stea dăruită de Joe. Şi atunci, un zâmbet enigmatic îi arcui buzele.

Dar, mult prea curând, silueta insulei St. Arnoux se profilă la orizont ca un tărâm al umbrelor, care lui Lauren i se părea plin de

primejdii. Încordarea ei creştea, pe măsură ce se apropiau de casă. Firma luminoasă a localului Blue Lagoon i se păru înşelătoare. Niciodată nu se simţise mai nesigură. Acolo, undeva, se aflau cele două brute care o supravegheau, aşteptând ca şeful lor, Şarpele, să se întoarcă. Şi între timp, trişorul venit din Anglia îi toca profitul, subminându-i şansele de a se salva.

Şi Joe... Cine era el ? Îl ştia de atâta timp, dar oare, îl cunoştea cu adevărat ? Cine era de fapt, Joe Daley ? Odată, iubise un bărbat puternic şi bun — poate că îl mai iubea şi acum — dar oare, existase el vreodată şi altfel, decât în visele ei ?

Îl privi discret, cum ghidează cu pricepere iahtul, în portul aglomerat. Îi venea foarte greu să-şi închipuie că el era acel manipulator din umbră care o împingea neîndurător spre faliment, nemailăsându-i astfel, nici o altă alternativă decât aceea de a-i ceda.

Dar cuvintele lui îi reveniră în minte : „Am să devin proprietarul acestui local şi proprietarul tău." Îşi exprimase foarte limpede intenţiile. Inelul de pe degetul ei, nu era decât un simbol al sclaviei. Nu mai avea decât trei zile, ca să încerce să scape.

Barul de noapte începea să se umple, iar cazinoul era deja aglomerat. Lauren se întrebă îngrijorată, la ce oră avea să apară englezul Bernard Evans, ca să-şi înceapă asaltul de la

masa de baccarat. Dacă ar fi avut încredere în Joe, ar fi putut să-l roage să-l supravegheze el. Joe avea reputația că întotdeauna reușea să descopere un trișor, indiferent cât de abil era acesta.

Dar, în loc de asta, ea îi șopti :

– Te rog să mă scuzi, Joe. Mă duc până sus, să mă schimb. Nu va dura mai mult de zece minute.

Joe zâmbi.

– Când o femeie spune asta, să nu te aștepți să apară mai devreme de o oră !

Lauren râse și urcă repede scările, hotărâtă să-i demonstreze contrariul. Făcu un duș scurt și își alese o rochie din crèpe-de-Chine, de culoarea scorțișoarei, care-i sublinia pielea arămie. Cu o viteză rezultată în urma unei lungi experiențe, își refăcu machiajul și își coafă părul. Mai aruncă o privire în oglindă și apoi coborî în foaier.

Îndreptându-se spre bar, deodată, încremeni. De pe terasă, se auzea vocea scăzută a lui Joe. Ea se apropie și se ascunse în umbra ușii de la intrare.

– ...pleacă în seara asta... Te sfătuiesc să te întorci în Europa, pentru o vreme. Se auzi o altă voce răspunzând, dar atât de încet, încât nu se putea desluși ce spune. Apoi, Joe vorbi din nou :

– Nu-ți face probleme. Am să mă ocup eu, de asta. Nu vor mai fi alte necazuri, aici.

Cealaltă voce spuse :

— Ei bine, domnule Daley, condiţiile dumneavoastră sunt excelente. A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Lauren strânse din pumni atât de tare, încât începură să o doară degetele. A doua voce avea un veritabil accent englezesc, calm şi rece. Bernard Evans ! Îi auzi pe cei doi bărbaţi urându-şi reciproc noapte bună, şi, apoi auzi nişte paşi care se îndepărtau. Ea îşi ţinu respiraţia şi, o clipă mai târziu, Joe se întoarse înăuntru şi se îndreptă spre bar.

Lauren oftă adânc. Deci, era adevărat ! Joe conspira împotriva ei, întinzându-i curse şi sperând să o facă să intre în panică şi să se mărite cu el, speriată de perspectiva falimentului.

Acum, când o convinsese să accepte o licenţă specială, era sigur de victorie. „Aici, nu vor mai fi alte necazuri." Agitată, îşi răsuci inelul pe deget. Ar fi trebuit să-şi dea seama, mai demult.

Poate că tot el era în spatele Şarpelui. În definitiv, nici măcar nu ştia cine este domnul Straker ; poate că nici nu exista. Poate că, chiar Joe îi cumpăra ipotecile şi poliţele — caz în care, el era acum, deja, proprietarul localului Blue Lagoon. I se făcu frig. Chiar dacă multe din zvonurile care circulau pe seama lui erau exagerate, rămâneau totuşi multe întrebări fără răspuns. Iar ea, avea toate moti-

vele să creadă că este un ticălos. Cu şapte ani în urmă, o înşelase şi o făcuse să piardă.

Dar dacă într-adevăr, îi cumpărase poliţele, el putea foarte uşor să o silească să vândă Blue Lagoon. Dar atunci, de ce insista să se însoare cu ea? I-ar fi putut oferi „protecţia" lui, aşa cum mai făcuse de mai multe ori, iar ea s-ar fi găsit într-o asemenea situaţie disperată, încât, cu greu ar fi putut să-l refuze. Pentru că el vroia ca ea să-i devină mai mult decât amantă. Opoziţia ei din trecut îi rănise orgoliul. Acum, vroia să o aibă total, cu trup şi suflet. Şi odată ce avea să se afle în puterea lui, exact asta avea să se întâmple. De câte ori o atingea sau o privea în felul acela deosebit, tot sistemul ei de apărare se prăbuşea. Propriul ei trup o trăda, la fiecare pas. Dorinţa ei de a se afla în braţele lui puternice, de a-i simţi mâinile dezmierdându-o, de a fi posedată de el...

Scutură din cap, hotărâtă să-şi limpezească gândurile. Da, Joe era capabil să o facă să se îndrăgostească din nou de el. Dar, fără ca el să o iubească. O dorea, da; vroia să o posede, da. Dar nu o iubea. Dacă nu se elibera acum, n-avea s-o mai facă niciodată. Un singur lucru era sigur: Joe era la fel de periculos ca o baracudă. Trebuia să se concentreze, să gândească limpede.

Compunându-şi un zâmbet cât mai fermecător posibil, părăsi holul, trecând în bar. Când

intră, Joe se ridică și veni înaintea ei, privind-o posesiv și mândru. Zâmbetul lui o făcu să oscileze în hotărârea ei, dar nu, în această seară, în armura ei nu va mai exista nici o spărtură.

— Arăți ca un milion de dolari — îi spuse el, drăgăstos.

— Nu-i de mirare că ești atât de nerăbdător să pui mâna pe mine — replică ea, pe un ton caustic.

Ochii lui negri sclipiră prevenitor.

— Cunoșteai condițiile și ai fost de acord să facem această afacere — îi reaminti el, brutal. E puțin cam prea târziu acum, să te retragi.

Lauren ridică din umeri.

— Nu te teme, ai să primești marfa pentru care ai plătit — spuse ea, disprețuitoare. Cinăm ?

Timp de o secundă, ea se temu că el o va lovi, dar în loc de asta, el spuse tărăgănat :

— Sigur, mai ales dacă asta o să te calmeze.

Ea îi întoarse spatele și îl conduse către sala de mese, unde era rezervată întotdeauna numai pentru ea, o masă liniștită, cu vedere spre grădină și spre golf. Mâncarea era delicioasă, dar lui Lauren nu-i plăcu, din cauza gustului amar pe care-l avea în gură. In timpul mesei, răspunse tentativelor lui Joe de a face conversație, prin monosilabe reci, nepermițând nici unei umbre de dispreț să-i răzba-

tă din vorbe. Știa că este extrem de periculos să-l provoace așa, dar, dacă reușea să-l facă să-și piardă cumpătul și să răbufnească, era convinsă că mândria lui imensă nu-i va mai permite să se întoarcă și să-și ceară scuze.

– Ce te-a apucat ? – o întrebă el, nerăbdător. Ești la fel de prietenoasă, ca un șarpe cu clopoței, în seara asta !

– Regret – răspunse ea pe un ton acid – dar n-am știut că mi se cere să fiu prietenoasă.

– În orice caz, asta ne-ar mai îndulci viețile – replică el, tăios.

– Fără îndoială.

– Sugerezi că va trebui să mă obișnuiesc cu tipul acesta de comportament, după ce ne vom căsători ? – întrebă el, glacial. Ea îi aruncă o privire intenționat dezgustată, iar el râse aspru. Oh, nu, n-ai să faci asta, draga mea – o preveni el, sălbatic. Poate că acest biet joc l-a ținut pe Henderson la distanță, dar asta n-o să țină cu mine. Știu exact cum să te manevrez.

– Așa crezi ? – replică Lauren, cu o voce străină de ea.

– Știu sigur. După câteva nopți în patul meu, n-ai să mai fii atât de arogantă. Vocea lui deveni răgușită și promițătoare. Ești foarte femeie, Lauren – continuă el blând, seducător, dar necruțător. Nu încerca să fugi de asta, n-ai unde. Oricât ai încerca să negi,

trupul tău a fost făcut pentru dragoste. Îi luase mâna şi acum o mângâia, în timp ce ochii lui îi prinseră privirea. Nu te teme, Lauren. Peste câteva zile, vei fi soţia mea şi vei înţelege exact ceea ce vreau să spun.

Nu aşa îşi propusese să se poarte. El câştiga, din nou. Disperată, îşi retrase mâna şi se ridică în picioare, clipind des din ochi şi încercând să-şi reţină lacrimile.

— Lasă-mă în pace ! — ţipă ea, înnebunită. Nu vreau să faci dragoste cu mine — nu vreau să mă mărit cu tine. Pleacă !

Joe se ridică şi el în picioare şi o conduse afară, pe terasa izolată. Înainte să-i poată scăpa, el o lipise de perete, îşi înfipse o mână în părul ei şi o silise să-şi arcuiască trupul, spre al lui. Gura lui crudă îi zdrobi buzele, fără să-i pese, dacă-i provoca dureri. Cealaltă mână îi descheie rochia, demonstrându-i cu insolenţă că avea dreptul să se joace cu trupul ei, oricând avea chef. Dar ea nu-şi putea controla reacţiile. Simţi că i se accelerează pulsul şi că ameţeşte, sub mângâierile lui.

Joe ştia că e pe cale să câştige şi o privi în ochii aprinşi de dorinţă, râzând triumfător.

— După cum spuneam — murmură el răguşit — după ce te voi avea... Privirea sa alunecă spre locul unde sânii ei fremătau umflaţi, sub rochia strâmtă, în timp ce sfârcurile excitate îi trădau starea. Ce frumos ! — mârâi el, nerăbdător.

Îşi adună toate puterile ca să-şi învingă slăbiciunea şi izbucni mânioasă :

— Singura modalitate prin care aş putea ajunge în patul tău, va fi dacă mă vei duce cu forţa până acolo ! — spuse ea, amar. M-ai înşelat când eram prea tânără ca să pot înţelege şi după aceea, m-ai părăsit. N-ai să-mi mai faci asta, niciodată.

Joe îi prinse ferm umerii, împiedicând-o să se zbată, dar nu reuşi să-i calmeze starea crescândă de isterie.

— Despre asta-i vorba ? întrebă el, tăios. Încerci să mă pedepseşti, pentru ceea ce ţi-am făcut ?

Lauren tremura din cap până-n picioare, în timp ce lacrimile-i curgeau libere pe obraji.

— Niciodată n-aş putea să te pedepsesc suficient — suspină ea. Te urăsc ! Îşi smulse inelul din deget. Uite, ia-ţi diamantul ăsta blestemat ! Credeai că ai să mă poţi cumpăra cu asta ?

Îl aruncă spre el, iar inelul căzu pe podea, nebăgat în seamă. El o scutură cu brutalitate.

— Lauren, potoleşte-te ! Ascultă-mă...

Ea îi îndepărtă mâinile şi se retrase.

— Ieşi afară de aici ! — mârâi ea. Nu vreau să te mai văd niciodată. Dacă mai calci vreodată pe aici, voi pune să fii dat afară !

El făcu un pas în direcţia ei, dar ea se întoarse şi fugi în grădină, căutând izolarea şi întunericul de sub copaci. Se trezi alergând

spre golful secret și, speriată, o luă în altă direcție, de teamă că el ar putea-o găsi acolo. Urcă panta bătrânului vulcan până când copacii dispărură. Acolo, se opri pe o stâncă, de unde se puteau vedea luminile de la Blue Lagoon și Hurricane Bay, despărțite de stratul întunecat de lavă, care ajungea până-n mare.

Undeva sus, deasupra ei, ascunsă în noapte, o privighetoare își cânta singurătatea. Ea se rezemă de stâncă și încercă să plângă din cauza întregii suferințe pe care Joe i-o provocase, suferință care acum, era la fel de acută ca în urmă cu șapte ani.

CAPITOLUL 6

— Eşti un ticălos şi te urăsc, Joe Daley ! — strigă Lauren, privind sfidătoare în ochii negri ai lui Joe.

— Taci şi treci în barcă — îi ordonă el, scurt. Ea scutură curajoasă din cap. El făcu un pas spre ea, cu un aer ameninţător. Nu eşti prea mare, ca să te bat — o preveni el.

Şi vorbea serios. Ea înţelese asta, din expresia dură a feţei lui. Făcu repede un pas înapoi, conştientă de chipurile băieţilor din spatele lui, încă suferinde, în urma atacurilor verbale lansate de el împotriva lor. Erau deci, cu atât mai nerăbdători, să poată râde de ea. Îşi înălţă bărbia şi, cât se poate de demnă, părăsi iahtul luxos şi urcă în barca cu motor a lui Joe, care o urmă şi porni imediat motorul, depărtându-se de iaht, în viteză.

Lauren se aşeză supărată.

— Nu voiam decât să merg la pescuit — se plânse ea.

— Numai tu şi ei trei, nu ? — replică el, sec. Chiar n-ai nici un pic de minte ?

— Nu voiam să fac absolut nimic — protestă ea.

— Nu fi naivă !

— Ai o minte murdară — îl acuză ea.

— Ai noroc că am fost pe-aproape, puştoaico. Dacă nu aveam eu grijă de tine...

— Nu sunt puştoaică !

— Atunci, ar fi trebuit să ştii cum să te comporţi — replică el, enervant de logic.

— Te urăsc !

— Ai mai spus asta.

Lauren se prefăcu amărâtă, tot drumul până la Blue Lagoon. Era o zi superbă. Cerul era albastru şi marea mătăsoasă şi verde. Vântul cald din Sud-Est îi făcea părul negru să fluture pe umerii înguşti. Şi era cu Joe. Iar asta, era suprema fericire !

Dar Joe era supărat pe ea, pentru că ieşise la pescuit cu cei trei tineri care locuiau în hotelul tatălui ei. Iar ea se simţea foarte umilită pentru că nu ştia cum să se justifice, mai ales că Joe avusese dreptate. Imediat ce ieşiseră din golf, atitudinea lor faţă de ea înregistrase o schimbare, subtilă dar periculoasă. Când Joe o salvase, tocmai începuse să se întrebe, cum să iasă din încurcătură.

Ea îi privi spatele lat şi impasibil. Conducea cu siguranţă barca printre schiorii nautici şi practicanţii amatori de iahting, spre golful aglomerat. Ancoră pe chei printre iahturile luxoase şi o ajută pe Lauren să coboare.

Atingerea mâinii lui pe brațul ei, o făcu să se înfioare. Înghiți în sec și spuse încetișor:

– Îmi pare rău, Joe.

El se întoarse spre ea și îi ridică bărbia, cu un deget.

– Te-ai speriat, nu-i așa, puștoaico ? Ea aprobă din cap, uitând să obiecteze la acest epitet. Dacă vrei să mergi la pescuit, am să te duc eu.

Ea se învioră imediat.

– Mă duci, Joe ? – sări ea emoționată, cu nerăbdarea sclipindu-i în ochii negri. Când ?

Expresia aceea ciudată și prudentă apăru din nou, în ochii lui.

– Nu știu – răspunse el, evaziv. Când o să am timp.

– Oh, Joe ! – se fandosi ea.

El îi zâmbi.

– Hai, puștoaico, vino să mă ajuți la birou – sugeră el.

– Aș vrea să nu mă mai numești așa – mormăi ea, dar zâmbind deja. Am aproape optsprezece ani.

– Așa este – râse el.

Luni de zile, Lauren fusese nebună după Joe. Dar el o tratase întotdeauna ca pe o soră mai mică. Ea tot încerca să-și spună că nu se putea aștepta la mai mult – în definitiv, el era mult mai mare decât ea și o mulțime de femei se țineau după el. În capul listei în acel moment, era o blondă mignonă și obraznică

ce lucra la bar şi, imediat în urma ei, venea o roşcată senzuală, una din „văduvele" jucătorilor de baccarat, care, de asemenea, părea să-i atragă interesul. Lauren ştia că are puţine şanse, cu o asemenea concurenţă. Dar ea avea parte de prietenia lui şi o aprecia, încercând să se autoconvingă că asta îi este de ajuns.

Traversară grădina însorită şi se luară la întrecere pe scări până sus, pe terasă, râzând şi uitând de toată supărarea.

– Ce trebuie să fac ? – întrebă ea, după ce ajunseră în birou.

– Ajută-mă să verific registrele. Săptămâna viitoare, vin revizorii contabili – spuse el, încruntându-se puţin. Lauren ştia de ce este îngrijorat. Blue Lagoon ar fi trebuit să meargă foarte bine. Dar, din vina tatălui ei, nu era aşa. De la moartea mamei ei, el îşi căutase consolarea în coniac, iar staţiunea acumulase o mulţime de datorii. Lucrurile se mai îmbunătăţiseră în ultimii trei ani, odată cu venirea lui Joe, care conducea cazinoul pe care tatăl ei hotărâse să-l deschidă. De fapt, el, Joe, conducea toată afacerea. Dar, plăţile lunare pentru datorii rodeau serios din profit.

Joe scoase la iveală registrele şi, în următoarele două ore, lucrară încontinuu. Lui Lauren îi plăcea să urmărească lungile coloane de cifre până când reuşea să găsească eroa-

rea inițială, care, odată corectată, ducea la reechilibrarea socotelilor.

– Așa ! – oftă Joe, în cele din urmă. Cu asta, cred că am terminat. Se rezemă de spătarul scaunului și își întinse mușchii spatelui. Îi zâmbi ușor lui Lauren, iar ei îi bătu inima mai repede. Și acum, secretara eficientă, n-ar vrea să-i pregătească șefului ei o cafea ?

– Da, domnule – răspunse ea, adoptând un ton grav și caraghios. Mai doriți și altceva ?

– Deocamdată, nu. Ochii lui străluciră și se îndreptară spre ea. Purta un tricou alb și niște pantaloni foarte scurți, care dezvăluiau formele pe cale de a se maturiza, ale trupului ei. Fericită, citi în ochii lui neobișnuit de negri, o sinceră apreciere.

Râse ușor, fără să-și dea seama cum gândurile i se reflectă în voce, care deveni deodată, foarte seducătoare.

– Dacă aș fi cu adevărat secretara ta, cu siguranță că am avea o aventură fierbinte – spuse ea, cu curaj.

– Ce știi tu despre aventurile fierbinți ? – o chestionă el, privind-o drăcește.

Inima îi bătea nebunește.

– Dacă aș fi secretara ta, ți-aș arăta ce știu – replică ea provocatoare, dar plină de candoare.

El își trase scaunul și se bătu cu palma peste genunchi.

– Vino aici, domnișoară Holding – o invită el, ironic.

Tremurând de emoție, ea abia dacă înțelese, dar se ridică în picioare.

– Bine – răspunse ea, cu o voce șoptită, în timp ce ocolea biroul și se îndreptă spre el. În tot acest timp, privirea ei nu se dezlipi de a lui. Era ceva magic în ochii lor, dar cine era magicianul, el sau ea ?

Când se așeză pe genunchii lui, înțelese că el era la fel de încordat, ca și ea. Își încolăci brațele pe după gâtul lui, plăcându-i felul în care mâinile lui mari îi cuprindeau talia. El avea posibilitatea să stabilească, cât de departe avea să-i permită să meargă, dar ochii lui batjocoritori o provocau să continue ceea ce începuse. Ea îi întoarse privirea, imitând aerul roșcatei aceleia, senzuale.

Apoi se aplecă spre el și își lipi buzele de ale lui. Gura lui era caldă și fermă, iar ea apăsă mai tare cu buzele, așa cum văzuse că fac actorii în filme. Apoi închise ochii, aproape nevenindu-i să creadă că se afla acolo, în brațele lui Joe.

Dar el o îndepărtă, râzând din tot sufletul.

– Nu așa se face – îi spuse el, pe un ton blând și drăgăstos. O mângâie pe obraz, apoi degetele lui îi atinseră buzele, despărțindu-le ușor. După aceea o trase spre el, iar ea îi simți din nou gura lipită de a ei, numai că de data aceasta, cu totul altfel. Acum, simți o căldură care îi pătrundea prin tot trupul, iar buzele lui

le acoperiră pe ale ei, făcând-o să tremure toată, de plăcere.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, iar sărutul deveni mai pasionat. Lauren era amețită. Se agăță de el ca și când s-ar fi temut să nu cadă, oferindu-i tot ceea ce el dorea să obțină de la ea. O ceață ciudată o învălui ca o catifea caldă, iar trupul lui musculos și foarte viril. îi răscoli simțurile. Când el se retrase, ea se întinse după el, șoptindu-i numele printre sughițuri și icnete sugrumate.

– Lasă-mă în pace, Lauren – îi ordonă el, cu o voce teribil de aspră. Pentru numele lui Dumnezeu, ieși afară de aici !

– Vrei să plec ? – șopti ea disperată, cu ochii plini de lacrimi strălucitoare ca niște diamante.

El închise ochii și gemu de parcă l-ar fi durut ceva.

– Da, vreau să pleci.

Ea înțelese lupta care se dădea în el, dar nu și cauzele acesteia.

– Nu, nu vrei ! – strigă ea naivă și triumfătoare – vrei să rămân !

Joe îi prinse încheieturile mâinilor cu degetele lui și îi descolăci brațele din jurul gâtului său.

– Ascultă, puștoaico – se răsti el, sever – încerc de câteva săptămâni bune, să te fac să înțelegi. Nu mă interesează jocurile tale copilărești !

Ea râse provocator.

— Dacă așa te porți când nu te interesează, mi-ar place să fiu pe-aproape atunci când începi să te încălzești — spuse ea, îndrăzneață.

— Ei bine, nu vei fi — spuse el cu cruzime, ridicându-se în picioare și depunând-o ca pe un sac, pe podea.

Lauren își îmbrățișă genunchii, privindu-l cum se îndreaptă spre fereastra de unde se putea supraveghea sala de jocuri. Instinctul îi spunea că el nu e chiar atât de dezinteresat cum pretindea, dar nu-i spunea nimic mai mult. Era zăpăcită și nedumerită.

— Joe, nu-ți place de mine ? — întrebă ea, pe un ton plângăreț.

Îl văzu cum strânge din pumni.

— Fugi, Lauren — spuse el, absent parcă. Fugi, cât mai ai timp. Întoarce-te peste câțiva ani, când vei fi matură și atunci să mă întrebi dacă-mi place de tine.

Ea înțelese că el nu va părăsi fereastra până când ea nu va ieși din încăpere, așa că, fără chef, se ridică în picioare și traversă biroul.

— Atunci, am să fug — spuse ea peste umăr, în timp ce ieșea pe ușă. Dar nu prea repede. Dacă vrei, poți să mă prinzi.

★

★ ★

În următoarele câteva zile, lui Lauren îi fu foarte clar că Joe o evită. Cu nebunia vârstei

ei, înregistră atitudinea lui ca pe un triumf şi făcu tot ce-l stătu în putinţă ca să rămână singură cu el. Dar el era prea abil, aşa că ea nu mai avu nici o şansă să mai repete ceea ce se întâmplase în birou.

Dar exista un loc, unde ştia precis că-l poate găsi singur. În zori, când se închidea cazinoul, el se ducea într-un golf izolat, nu prea departe de hotel, unde înota singur, în liniştea dimineţii. Niciodată nu-l însoţea vreo femeie. Lauren îl urmărise de multe ori când se întorcea, ascunsă în balconul camerei ei. Trupul lui bronzat şi suplu îi aţâţa simţurile într-un fel pe care era prea tânără ca să-l înţeleagă.

Câteodată, în timpul zilei, se ducea şi ea în golfuleţul acela. Era de fapt o spărtură între stânci, cu o fâşie de plajă acoperită cu nisip alb şi fin şi umbrită plăcut de palmieri imenşi. Dacă s-ar fi adunat acolo mai mult de doisprezece oameni, deja n-ar mai fi avut loc să se mişte, dar era atât de bine ascuns de copacii deşi, încât nimeni nu putea găsi poteca ce ducea acolo.

Frustrată de faptul că Joe o evita, Lauren se hotărî în cele din urmă să-l urmărească până acolo. Aşa că, într-o dimineaţă, se trezi în zori şi îşi puse costumul ei de baie preferat. Sutienul era foarte decoltat peste sânii ei fragezi şi o făcea să se simtă foarte matură. Costumul era dintr-un material roz care se asorta foarte bine cu culoarea pielii ei. Îşi aruncă pe umeri

un halat de baie şi, în picioarele goale, ieşi repede din hotel, pe una din uşile din spate. Apoi, începu să alerge pe poteca denivelată care ducea la golfuleţul secret.

Era o dimineaţă .frumoasă, iar ea străbătu uşor distanţa printre rădăcinile care, pe alocuri, acopereau poteca. Pe plajă nu era decât un prosop albastru-închis, întins acolo. Ţinându-şi umbră cu mâna, scrută largul mării. Capul lui, acoperit de păr negru şi ud, se putea vedea la o distanţă de aproximativ o sută de yarzi de ţărm. Ea rămase o clipă pe loc, uimită de puterea cu care el se opunea curentului.

Îşi scoase repede halatul şi se întinse pe nisipul fin, după care, îşi lăsă capul pe braţele încrucişate. Închise ochii şi începu să aştepte. Îl auzi apropiindu-se cu respiraţia grea după efortul făcut şi îi văzu umbra lungă, alături de ea. Atunci, deschise cu prudenţă ochii.

– Ce cauţi aici ? – o întrebă el, descurajator.

– Plajă – răspunse ea, obraznică. Asta nu e o plajă particulară.

– Nu.' El se apleacă şi îşi luă prosopul. De ce te-ai trezit aşa devreme ?

– N-am putut să dorm.

– La vârsta ta ?

– De ce trebuie neapărat să aminteşti de vârsta mea ? – întrebă ea, ţâfnoasă. Nu mai sunt un copil.

Joe îi aruncă o privire prevenitoare.

— În registrele mele, așa figurezi : drept copil.
— În ziua aceea, nu mă considerai un copil ? — îl întrebă ea.

El inspiră adânc, cu ochii sclipindu-i periculos, într-un fel pe care ea îl găsea foarte excitant.

— N-ar fi trebuit să se întâmple ceea ce s-a întâmplat — spuse el, cu asprime — și nici nu se va mai întâmpla.

— Nu ți-a plăcut, Joe ? — îl tachină ea, încântată în naivitatea ei de efectul pe care știa că-l produce asupra lui.

El se așeză pe o piatră și începu să-și șteargă părul.

— Ascultă, Lauren, și ascultă-mă bine — spuse el, sever. Peste câțiva ani ai să fii o femeie dată dracului. Dar n-ai să-ți infigi dințișorii în carnea mea. Așa că, lasă-mă în pace, bine ?

— De ce spui asta, Joe ? — întrebă ea cu o voce tremurătoare, care-i trăda emoția. Nu m-ai fi sărutat, dacă nu ți-ar fi plăcut de mine.

Nevenindu-i să creadă ce face, se ridică în picioare și păși pe nisip până ajunse în fața lui. El o simți că se apropie și încremeni. Lauren întinse mâinile și îi luă prosopul, începând să-l șteargă pe păr. Încetișor, Joe își înălță capul și o privi. Ochii lui se opriră asupra sânilor ei fragezi, abia ascunși de costumul de baie. Apoi, se uită fix în ochii ei, iar ea ob-

servă cum chipul lui împrumută din nou acea expresie satanică.

— Dumnezeule — murmură el, şi, ca şi când nu s-ar fi putut abţine, o făcu să îngenuncheze în faţa sa, după care, o lipi de pieptul lui vânjos. Apoi, depuse pe buzele ei un sărut, care era în acelaşi timp violent şi tandru. Ea işi arcui trupul tânăr şi suplu spre el, înfiorându-se când simţi mâinile lui nerăbdătoare mângâindu-i spatele gol. Işi încolăci braţele pe după gâtul lui şi-i simţi bătăile inimii, accelerate de dorinţa arzătoare care-l cuprinsese.

Apoi, mâinile lui dezmierdătoare, începură să urce pe trupul ei, încet, dar hotărât, iar ea fremăta de nerăbdare, ştiind că avea să o atingă într-un fel mai intim. Degetele lui se mulară pe rotunjimea fermă a sânilor ei, iar ea simţi că i se taie respiraţia. Işi îngropă faţa în umărul lui şi îl auzi cum gâfâie, în timp ce îi îndepărta costumul de baie. El începu să traseze cercuri fine peste sânii ei goi, iar cu degetele mari îi freca uşor sfârcurile, făcând-o să geamă de plăcere.

— Oh, Joe — şopti ea, cu vocea scăzută şi de nerecunoscut. Te iubesc.

Greşise, spunând asta. El încremeni şi o îndepărtă de el. Ochii lui îi scrutară pe ai ei.

— Ascultă, puştoaico — se răsti el — asta trebuie să înceteze şi încă acum, înţelegi ? Eşti cu mult mai mult decât pot eu să îndur... Oh, Doamne, nu plânge ! O luă din nou în braţe

și îl înfundă din nou capul în umărul lui, mângâind-o tandru, pe păr. Nu plânge, Lauren – murmură el, iar ea îi simți respirația caldă, pe obraz. Într-o zi-două, ai să uiți toate astea și totul va reveni la normal.

– Nu, Joe – sughiță ea. Te iubesc. Știu că tu crezi că eu sunt prea tânără ca să înțeleg, dar acesta este adevărul.

– Nu, Lauren. Îi luă fața în palmele lui mari și puternice și o făcu să se uite la el. Ești prea tânără, pentru ceea ce vreau eu de la tine. Locul tău nu este lângă mine, nu înțelegi ?

Lacrimi amare alunecau nestăvilite, pe obrajii ei.

– Te rog, Joe – spuse ea disperată, neștiind nici ea prea bine ce-i cerea.

El îi apucă umerii și o scutură cu putere.

– Nu, Lauren – spuse el, brutal. S-a terminat, gata, începând din momentul ăsta. E clar ? Își luă prosopul, și-l puse pe umeri și apoi dispăru, lăsând-o plângând amarnic, cu capul pe piatra caldă.

*
* *

În următoarele câteva săptămâni, Joe nu mai fu nevoit s-o evite pe Lauren. Șocată și umilită de ceea ce se întâmplase, ea nu-i mai ieși în cale. Își petrecu majoritatea timpului făcând plajă pe terasă, unde o și găsi tatăl ei, care veni să o caute, pe neașteptate.

— Ah, iată-te, Lauren.

Ea își ridică ochii de pe carte. Tatăl ei nu avea decât patruzeci și cinci de ani și ar fi trebuit să arate mai bine, dar cantitatea imensă de coniac pe care o băuse în ultima vreme, îi răpise tinerețea, făcându-i pielea flască și ochii goi.

— Bună, tată — îi spuse ea, plictisită. Ce vrei ?

— Aș vrea să-ți prezint un prieten. Bill, aceasta este fiica mea.

Ochii lui Lauren se îndreptară glaciali spre chipul care rânjea în direcția ei. Avea aproximativ aceeași vârstă cu tatăl ei și, la fel ca acesta, ar fi trebuit să arate bine, dar avea o dulceață neobișnuită, care-ți crea o oarecare repulsie. Era ca o moluscă rozalie care avea nevoie de protecția unei carapace ; iar carapacea — realiză Lauren — erau banii. De la pantofii de piele până la lanțul gros, de aur, de la gât, totul mirosea a bani mulți.

— Ei bine, te salut, Lauren. Sunt absolut încântat de cunoștință. Îi întinse o mână umedă și moale, pe care Lauren o atinse în treacăt. Încercările lui de a părea mai tânăr, il făceau ridicol, dar ea înțelese din privirea semnificativă a tatălui său, că acesta dorea ca ea să se facă plăcută.

Zâmbi politicoasă.

— Rămâneți multă vreme, aici, domnule... ?

– Bill. Spune-mi Bill – o îndemnă el. Deocamdată, nu mi-am făcut nici un plan clar. Pentru moment, nu sunt solicitat în alte părţi, înţelegi ?

Oh, da, înţelegea foarte bine. Individul era, evident, din Texas şi se ocupa de afaceri cu petrol. Nu era de mirare că tatăl ei se purta atât de prevenitor ! Ea ştia că hotelul avea mari probleme financiare şi că tatăl ei spera ca ea să poată atrage atenţia unuia din milionarii care frecventau cazinoul.

– Lui Bill i-ar place să viziteze insula, scumpa mea – îi spuse tatăl ei.

Bill îl privi lipsit de expresie, dar într-un târziu, creierul lui moale prinse ideea, care îl făcu să zâmbească larg, în direcţia ei.

– Oh, da, sigur că mi-ar place, dulceaţă. Sigur că da. Vocea i se stinse când ea se ridică în picioare. O privea acum, plin de admiraţie şi sincer impresionat. Chiar şi aşa, în picioarele goale, era puţin mai înaltă decât el şi în rochia ei galbenă, de plajă, arăta ca o floare exotică.

– Nu prea sunt multe de văzut – spuse ea, plictisită.

– Oh, nici o problemă – spuse el, repede. Sunt sigur că voi avea la ce să mă uit.

Lauren se uită la tatăl ei, dar acesta părea numai puţin jenat. Din partea lui, nu se putea aştepta la protecţie, realiză ea, înfiorându-se uşor. Aşa că, îşi luă un aer demn şi îl conduse pe Bill la grajduri şi îl strigă pe Scoot.

— Pregătește-mi o șaretă, Scoot — îl rugă ea.

— Sigur, domnișoară. Am una, deja pregătită — răspunse el, volubil. Tatăl dumneavoastră a trimis vorbă că veți face o plimbare. Se îndepărtă și se întoarse foarte repede, cu un cal și o șaretă. Lauren îl privi uluită, cum se urcă pe capră.

— Nu trebuie să vii și tu, Scoot — îi spuse ea.

— Oh, ba da, trebuie, domnișoară — insistă el. Acesta este un cal foarte nărăvaș. N-o să meargă decât dacă-l conduc eu.

— Ei bine, atunci, de ce nu înhami alt cal ?

— Sunt închiriați toți ceilalți cai — explică el, cu ochii mari și nevinovați. Lauren se încruntă. Era ceva neobișnuit să fie închiriați absolut toți caii. Doar dacă nu era vorba de o petrecere. Oricum, poate era mai bine să meargă și Scoot ; nu-i convenea să rămână singură cu admiratorul ei.

Șareta porni încet pe drumul întortocheat. Nu prea era nimic de văzut. Pantele abrupte ale vulcanului erau străbătute de pârâiașe subțiri și repezi care provocau adesea alunecări de teren. Lauren comentă încontinuu cele văzute în jurul lor, obligându-l astfel pe Bill să se întoarcă și să se răsucească pe locul lui ca să poată urmări cele indicate de ea.

— Acest vulcan este stins, acum — îi spuse ea. Nu a mai erupt de foarte, foarte multă vreme. Dar Soufrière, de pe insula St. Vincent,

a erupt acum câţiva ani, însă nimeni nu a fost rănit. Cea mai puternică erupţie a avut loc în 1902, când au murit două mii de oameni.

– Două mii ? Doamne, dar asta e groaznic !

– Oh, dar asta n-a fost nimic – replică ea, răutăcioasă. Mount Pelée, din Martinica, a erupt tot atunci şi a lichidat aproape treizeci de mii de oameni, în mai puţin de un minut. A fost o singură şarjă de lavă, care i-a prăjit de vii şi care a scufundat chiar şi câteva vapoare ce se aflau pe mare.

Lui Bill părea să-i fie puţin rău, iar ochii lui plini de spaimă se îndreptară spre vârful inofensiv al vulcanului de pe St. Arnoux.

– Eşti sigură că e un vulcan stins ? – întrebă el, cu o voce tremurătoare.

– Oh, da. Ei bine, nimeni nu poate fi absolut sigur în privinţa unui vulcan – adăugă ea, încântată – dar, desigur, că acum există seismologi care să ne anunţe din timp, dacă e posibil să se întâmple ceva. La fel se întâmplă şi cu uraganele – continuă ea, cu cruzime – care pot să măture totul într-o clipă şi să ridice oamenii în aer, rupându-le toate oasele. Dar, în zilele noastre mai există şi sisteme care nu pot preveni din timp şi asta se întâmplă aproape întotdeauna.

Bill îşi scoase batista şi îşi tamponă faţa. Traversaseră deja capătul sudic al insulei şi ajunseseră într-un golf stâncos unde erau ancorate o sumedenie de goelete, iahturi şi alte

ambarcaţiuni, ai căror proprietari profitau de facilităţile deosebite oferite de hotelul care se ocupa de respectivul golf.

– Acesta este Hurricane Bay – anunţă Lauren. În secolul al XVIII-lea, în timpul luptelor cu francezii, englezii obişnuiau să-şi ascundă aici fregatele. Tot ei au construit fortul. Acum, este un hotel.

În continuare, merseră spre partea de Nord a ţărmului. Această zonă a coastei era foarte expusă vântului, iar copacii erau rari şi nu prea ofereau protecţie împotriva razelor fierbinţi ale soarelui. Bill începu să transpire din plin, iar când ajunseră în sat, el a fost mai mult decât încântat să coboare din şaretă şi să se refugieze sub copertina unicei cafenele de pe insulă, care servea în acelaşi timp, drept magazin universal, birou guvernamental şi post local de difuzare a bârfelor şi zvonurilor.

Lauren bău foarte puţin, din cocteilul ei de fructe. Aroma familiară o avertiză că băutura conţine destul de mult alcool.

Bill îşi reveni repede, iar ochii lui mici şi tăioşi se îndreptară spre piaţa prăfuită şi casele văruite în culori vii care o înconjurau şi, apoi, spre debarcaderul de lemn.

– Ce-ar fi să facem o plimbare ? – sugeră el. Acolo, pe apă, pare să fie răcoare şi plăcut.

Era, într-adevăr, o propunere tentantă. Apa albăstruie şi limpede forma valuri fine care mângâiau nisipul alb. Palmierii cu frunze verzi

şi grele. se reflectau minunat în apă. Era un paradis romantic, dar nu şi dacă trebuia să-l imparţi cu un asemenea individ. Lauren tocmai căuta o scuză ca să nu meargă cu el când, spre surpriza ei, tânărul Scoot, care se aşezase jos, la picioarele lor, îi veni în ajutor :

– Calul devine neliniştit, domnişoară. Cred că ar trebui să pornim acum.

Lauren privi uluită calul, care până-n clipa aceea contrazisese toate afirmaţiile lui Scoot, iar acum, se plimba liniştit în apropierea lor şi parcă ar fi fost fericit să rămână acolo şi o săptămână întreagă. Pe neaşteptate, Scoot îşi aruncă privirea în direcţia nesuferitului ei însoţitor şi atunci, Lauren abia îşi putu stăpâni un chicotit. Se întrebă cine-l învăţase pe Scoot ce să facă. Tatăl ei ? Sau putea să fi fost Joe ?

– Oh, da, ai dreptate, Scoot – spuse ea, foarte serioasă. Câteodată, e foarte nervos acest cal.

Bill se uită alarmat la cal. Chiar în clipa aceea, o libelulă mare, albastră, se aşeză pe nasul lui, fapt care îl determină să necheze agitat.

– Oh ! Bill sări în picioare. Da, ei bine, poate că e de preferat aşa, draga mea.

Lauren se întoarse puţin ca să-şi mascheze râsul. Aproape că-i era milă de el. Cu cureaua scumpă încinsă peste acel uşor început de burtă şi cu părul puţin cam nefiresc de ne-

gru, era aproape patetic. Îl boteză în gând Buxom Bill.

Căluţul porni liniştit spre casă, cu capul în jos, întrebându-se probabil de ce aceşti oameni stupizi îl scoseseră afară în această zi toridă în care, orice persoană cu puţin bun simţ, şi-ar fi făcut siesta undeva, la umbră. Animalul avea capul şi spatele protejat de soare şi, în aceeaşi situaţie se aflau şi Lauren şi Scoot. Dar când ajunseră acasă, Bill se simţea deja rău din cauza efectului razelor solare, iar Scoot se văzu nevoit să-l ajute să coboare din şaretă.

Lauren se uită după el cum pleacă, gata să izbucnească în râs. Deodată, auzi o voce cunoscută, undeva, deasupra ei.

– Salut. A fost plăcută plimbarea ?

Ea privi în sus. Joe se afla pe terasă, sprijinit de balustradă şi zâmbind larg.

– Da, mulţumesc – replică ea, încercând să adopte un aer demn, dar nu se mai putu stăpâni şi izbucni într-un hohot de râs. Dar calul a fost teribil de nărăvaş – adăugă ea. La St. Arnoux, a devenit atât de neliniştit, încât a trebuit să ne întoarcem acasă, înainte de a pleca el singur, în galop, înapoi.

Ochii lui Joe râdeau şi ei.

– Ce păcat – spuse el, – mai ales că a fost atât de cald. Sper din tot sufletul că bietul domn Henderson n-a făcut insolaţie.

– Oh, şi eu sper asta – replică ea, foarte afectată. Ar fi mare păcat. Tot râzând, ea de-

veni conştientă de faptul neplăcut că se înroşise puternic şi că pulsul i se accelerase. Dar aceasta era prima oară când vorbeau unul cu celălalt, după ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă pe plajă, iar ea dorea ca discuţia să nu se termine prea repede. La St. Arnoux, am băut o minunată băutură rece – continuă ea, cu nevinovăţie. Domnul era foarte nerăbdător să încerce toate delicatesele locale.

Joe se încruntă.

– Ţi-a dat să bei rom ? – întrebă el, tăios.

– Da, dar eu n-am băut prea mult – spuse ea.

Joe cobori scările spre ea.

– Foarte bine. Să nu te mai atingi de alcool. Şi, poate că ar trebui să-l avertizez şi pe domnul Henderson, să fie foarte atent la modul în care degustă delicatesele din zonă. Unele, pot fi deosebit de periculoase.

Privirea lui o făcu să încremenească pe loc, cu inima bătându-i nebuneşte. Timp de o clipă, parcă nesfârşită, rămaseră nemişcaţi în grădina însorită, fără să mai audă ciripitul păsărelelor sau vreun alt zgomot.

Şi apoi, brusc, clipa minunată trecu. Joe ridică din umeri şi se întoarse să plece.

– Atunci, ne mai vedem noi, pe aici, puştoaico – spuse el uşor, după care, dispăru după colţul clădirii.

CAPITOLUL 7

Ceva mai târziu, Lauren se întâlni cu tatăl ei, care îi puse aceeaşi întrebare :

— A fost plăcută plimbarea ?

— N-a fost neplăcută — replică ea, indiferentă. A fost, însă, destul de cald.

— Ei bine, n-ai ales deloc momentul potrivit. Ce naiba te-a apucat să ieşi la plimbare într-o asemenea zi ? — întrebă el, comandându-şi la bar ceva de băut, pentru a cine ştie câta oară, în acea zi.

— Domnul Henderson părea foarte entuziasmat — spuse ea caustică — iar tu, păreai foarte doritor ca eu să nu-l dezamăgesc.

Tatăl ei păli şi privi parcă hipnotizat, la cuburile de gheaţă din paharul lui.

— E un bărbat drăguţ, Lauren — spuse el. Ai putea nimeri şi mai rău.

Deci, asta era ?

— Aş putea ? — întrebă ea cu îndoială în glas.

El îşi ridică pleoapele, iar ea citi în ochii lui goi toată amărăciunea şi plictiseala unei vieţi irosite.

— De-acum, ești aproape femeie, Lauren — spuse el — și ai să fii o frumusețe. La fel ca mama ta. Lacrimi de autocompătimire i se iviră în ochi. O adorase sincer pe tânăra venezueleană, pe care o adusese la Blue Lagoon, drept soția lui. Când murise, luase cu ea în mormânt toată bucuria vieții lui. Așa că, după aceea, se apucase de băut. Și în consecință, începuse să se simtă vinovat pentru că își neglija copilul și, deci, cantitatea de alcool necesară supraviețuirii, crescu. La asta mai contribuia faptul că tot el reușise să transforme o afacere de succes, într-o adevărată catastrofă. Acum, simțea că este dator să-i asigure viitorul lui Lauren. O privi ca prin ceață.

— Fetițo, tu ai o avere, un capital important aici, — spuse el, mai brutal decât intenționase. Nu-l cheltui pe gunoaie. Cumpără-ți cu el siguranța zilei de mâine.

Lauren îl privi rece, după care, se ridică în picioare.

— Scuză-mă, tată — spuse ea, cât se poate de politicos — mă duc să-mi iau cina.

El îi prinse încheietura mâinii.

— Eu vorbesc despre căsătorie, fetițo și despre cum ai putea să-ți joci cartea, cât mai avantajos — se răsti el. Acum, după ce ai terminat școala, ce altceva ai putea face ? Nu-mi pot permite să te mai țin așa, în trândăvie. E timpul să începi să-ți câștigi singură existența.

Henderson este un om bogat. Gândeşte-te la asta — este tot ce-ţi cer.

Ea privi mâna care o ţinea pe a ei şi apoi, se uită în ochii lui. El se înfioră, în faţa privirii ei glaciale. Lauren se întoarse şi părăsi încăperea. Se maturizase, în numai cinci minute. Se hotărî atunci, să se ducă să-l caute pe Joe.

Îl găsi în pivniţă, depozitând cu grijă lăzile cu vin, venite cu ultimul transport din Franţa. Aşeza acolo sticlele care aveau să aştepte apoi, momentul cel mai potrivit în timp, pentru a fi degustat conţinutul lor. Purta blugi şi un tricou negru, fără mâneci. Ea îi văzu muşchii încordându-se sub pielea bronzată şi simţi că i se usucă gura.

Lui, i-a fost suficientă o singură privire către ea, ca să înţeleagă că situaţia se schimbase. Fără o vorbă, aduse două lăzi pe care se aşeză şi apoi, scoase două sticle de bere. Stăteau unul în faţa celuilalt, bând bere, iar el aştepta ca Lauren să înceapă să vorbească.

— Tata vrea ca eu să mă mărit cu Bill Henderson — spuse ea, direct.

Joe îşi trecu o mână peste frunte.

— Asta vrea ? — întrebă el, încet.

— Da. El numeşte asta, siguranţa zilei de mâine.

— Spui asta, ca şi când ar fi nişte cuvinte murdare.

— Câteodată, chiar sunt — spuse ea.

— Tu, poți nimeri cu mult mai bine decât atât — spuse el, prudent.

— Tata consideră că pot nimeri mai prost, ca de exemplu, să mă irosesc pentru un gunoi — zise ea.

— Adică, pentru mine.

Lauren își privi mîinile care i se odihneau în poală.

— Da, așa cred — murmură ea, șovăitoare.

— Are dreptate, să știi — spuse el, cu blândețe.

Ea se uită în ochii lui.

— Nu-i adevărat — insistă ea, cu convingere. Tu, faci mai mult decât toți nenorociții ăștia de jucători la un loc.

Joe ridică mâna și o mângâie pe obraz.

— Lauren, eu am douăzeci și șapte de ani. Sunt un vagabond de pe străzile din Brooklyn, și nu am nici un ban înafară de salariu pe care mi-l plătește tatăl tău. Și dacă el află că tu ai venit aici, în pivniță, la mine, sigur o să mă gonească de pe insulă.

— Atunci, aș veni cu tine — șopti ea, emoționată și fermecată de privirea lui.

El râse scurt și amar.

— N-aș putea să te iau cu mine, Lauren. Aș fi șomer și n-aș putea avea grijă de tine.

— Ai putea să-ți găsești o altă slujbă și aș putea munci și eu — spuse ea, serioasă.

El îi zâmbi.

– Nu, Lauren. Ai muri de frig, la New York – murmură el, privindu-i insistent chipul. Ești atât de frumoasă – continuă el, aproape pentru sine. Crești și te maturizezi atât de repede, încât mi se taie respirația.

Inima ei bătea într-un ritm nebun, iar când își așeză degetele pe pieptul lui puternic, simți că și inima lui este în aceeași stare. Mâna lui îi cuprinse capul, trăgând-o mai aproape și, cu o senzualitate desăvârșită, dinții lui îi mușcară buza de jos, care tremura. O străbătu un val de căldură, care o împinse supusă, spre el, lăsându-l să pătrundă în gura ei lipsită de apărare și gata să-i dăruiască orice ar fi dorit. Mâinile sale o lipiră ca pe un arc de trupul lui, iar impactul cu bărbăția lui ațâțată îi trezi o dorință la fel de profundă și sălbatică precum a lui, o foame, pe care realiză că numai el i-ar fi putut-o satisface.

Una din mâinile lui îi părăsi talia și îi cuprinse sânul rotund și ferm, atingând sfârcul excitat și trimițând, astfel, fiori fierbinți de plăcere prin tot trupul și în creier. Trupul ei ardea de dorința aceea fără margini, despre care ea știa că ar nimici-o complet, dacă i-ar da curs ; dar teama de lavă o făcu să se oprească pe marginea vulcanului.

Se îndepărtară respirând greu, hipnotizat fiecare, de pasiunea care juca în ochii celuilalt. Și apoi, fără o vorbă, Lauren se întoarse și părăsi în fugă pivnița.

Plânse până adormi și se trezi cu așternutul făcut ghem în jurul ei și cu mult înainte de apariția zorilor. Nu se auzea nici un zgomot dinspre cazino. Era aproape dimineață și Joe se afla, probabil, deja în golfulețul secret. Acest gând o făcu să coboare din pat și să iasă în balcon. Briza caldă din zori îi mângâie trupul prin cămașa subțire de noapte, amintindu-i de felul în care o dezmierdase Joe, de felul în care o privise și de blestemul de a-l iubi, care plana asupra ei.

Dacă ea n-ar fi fugit ieri, oare el i-ar fi spus să plece, așa cum făcuse până atunci ? Se rezemă de balustradă, urmărind cerul pe care soarele începea să-l lumineze, aruncând umbre de ametist peste apa strălucitoare.

Pe obraz îi alunecă încet o lacrimă. Joe spusese că locul ei nu este lângă el, dar nu afirmase că nu o dorește. El credea că nu poate avea grijă de ea pentru că nu avea bani, dar ei nu-i păsa de bani. Nu dorea decât să fie cu el. Îl iubea cu atâta ardoare, încât o durea tot trupul, de dorință pentru el. Și o iubea și el — știa ea, asta. Citise dragostea în ochii lui, când fugise din pivniță.

Simți că i se taie respirația. Dacă se ducea la el acum, oare avea să o gonească iar, spunându-i că e prea tânără ? Își aminti de săru-

tările lui pasionate şi fierbinţi. Nu, nu putea să o refuze. Tremurând şi, aproape, neîndrăznind să se gândească la ceea ce face, traversă camera şi îşi luă din dulap cel mai exotic costum de baie pe care îl avea. Îl cumpărase din Bridgetown, într-un moment de îndrăzneală, dar niciodată nu avusese curajul să-l şi poarte. Costumul nu era format decât din trei triunghiuri de material negru, legate între ele cu nişte breteluţe, subţiri ca nişte şireturi de pantofi şi care se înnodau pe spate şi peste coapsele ei suple.

Se privi în oglindă. Îşi văzu chipul şi ochii încă plini de nevinovăţie şi tinereţe. Dar gura ei — pe care întotdeauna o considerase prea mare pentru a fi frumoasă — arăta acum cu totul altfel. Fusese sărutată de Joe. Gânditoare, îşi atinse cu degetele tremurătoare, buzele. Nu, acum nu o mai putea respinge. Îşi luă repede un halat de baie şi ieşi afară, în aerul proaspăt al dimineţii.

Soarele nu răsărise încă peste creasta vulcanului, aşa încât, pe sub copaci era încă puţin întuneric şi un aer de mister, dar când Lauren se mai apropie de golf, văzu apa strălucitoare din faţa ei, în timp ce razele soarelui care începuseră să se strecoare printre crengile copacilor, creau o atmosferă de catedrală în pădurea de obicei plină de zgomote. O ciocănitoare îşi făcea de lucru pe una din crenguţele de jos, iar un papagal frumos co-

lorat începuse să se plângă de gălăgie. Un bâtlan albastru care stătea liniştit pe malul unui pârâu, îşi înălţă capul şi o privi indiferent, cum trece şi dispare printre umbre.

Joe era acolo şi înota cu braţele lui puternice, tăind cu măiestrie apa, paralel cu ţărmul. Cu respiraţia tăiată de emoţie, Lauren îşi lăsă halatul să-i alunece de pe umeri şi apoi, savurând fiecare clipă de anticipare, intră în valuri. Apa nu era rece, dar era mai agitată aici decât pe malul dinspre Blue Lagoon; nu-şi imaginase că curentul poate fi atât de puternic. Dar trupul ei tânăr era plin de viaţă şi obişnuit să înoate zilnic.

Când distanţa dintre ei se micşoră, Joe se opri să mai înoate, călcând apa şi aşteptând-o să se apropie de el. Ea abia mai respira, după ce se luptase din greu cu curentul şi se văzu nevoită să se agaţe cu o mână de umărul lui.

– Ce cauţi aici? – o întrebă el, cu asprime.

– Am venit să te caut – spuse ea.

– Nu trebuia să vii – spuse el, dar vocea lui nu exprima supărare şi chiar o trase lângă el, cu un braţ. Zăpăcită mică, putea să te fure curentul.

– Nu mi-ar fi păsat.

El îi întoarse faţa spre el şi o privi adânc în ochi, iar Lauren înţelese în clipa aceea, că totul va fi bine.

– Nu trebuia să vii – repetă el, cu vocea lui vibrantă, parcă răguşită.

înotă cu ea până când atinse cu picioarele fundul apei, după care, începu să meargă cu ea în brațe. Ea își petrecu brațele pe după gâtul lui, strângându-l tare. Joe o purtă pe plajă ca pe un fulg și îngenunche cu ea în brațe, în nisipul cald și fin. Se agățau în continuare unul de celălalt, ca și când s-ar fi temut să nu întrerupă contactul fizic dintre ei.

– Trebuia să vin – îi șopti ea, la ureche. Te rog, nu mă goni.

El își îngropă fața în umărul ei, iar ea îi auzi respirația întretăiată.

– Așa să-mi ajute Dumnezeu, Lauren, nu pot să te resping, deși știu că așa ar trebui să fac – gemu el, nesigur. Te doresc atât de mult, încât nu-mi mai pasă dacă e bine sau nu. Ea tremura necontrolat, în timp ce el o mângâia cu mâinile lui care emanau senzualitate. Parcă ascultând o poruncă nerostită, ea își ridică privirea și se uită la el. Nu te teme – îi șopti Joe, blând și drăgăstos.

Ea clătină din cap, fără să-și dezlipească ochii de ai lui. El îi atinse obrazul, trecându-i mereu degetul mare peste buzele tremurătoare și despărțindu-i-le ușor, ca atunci când o sărutase prima oară. Gura lui o acoperi posesiv și pasionat pe a ei, dându-i astfel de înțeles că îi acceptase ofranda și că vremea jocurilor trecuse.

Limba lui alunecă languros pe partea interioară a buzelor ei, reaprinzând focul dorin-

te: din ziua precedentă, trezind în ea senzaţii fierbinţi care-i transformară inocenţa în cenuşă. Dar ea îşi îmbrăţişă propria distrugere, dansând prin flăcări, încântată de virilitatea forţei masculine pe care o provocase în el şi, în vreme ce temperatura creştea, braţele lui se strângeau în jurul ei, zdrobindu-i trupul peste al lui.

Din cauza tensiunii accelerate, ea simţi că o cuprinde ameţeala, tocmai când el o întindea pe nisip. Mâna lui trasă pe pântecul ei careuri uşoare, senzuale. Deschise ochii ca să se uite la el şi se înfioră sub intensitatea privirii lui îndreptate spre sânii ei umflaţi, care pulsau în ritmul respiraţiei ei tumultuoase. Încetişor, el îi dezlegă bretelele sutienului şi îl îndepărtă cu delicateţe. Ochii lui se opriră asupra sânilor ei goi şi a sfârcurilor deja excitate.

Mâinile lui experimentate o dezmierdară cu o caldă şi lentă senzualitate, trasând cercuri pe tot trupul ei până când o făcu să geamă de nerăbdare. Îi zâmbi înţelegător şi îi închise ochii cu sărutări, certând-o cu blândeţe pentru starea ei de agitaţie. Dar sărutul pe care-l depuse pe gura ei înfometată, îi înăbuşi cuvintele, iar ea se undui sub el, cerându-i astfel să-i provoace noi asemenea senzaţii.

Braţele lui pătrunseră sub ea, mulându-i trupul mobil după voinţa sa, iar gura lui începu să se mişte pe curba lină a gâtului ei, acoperindu-i pielea fină cu sărutări fierbinţi. Un geamăt de plăcere părăsi buzele ei. Joe îşi în-

gropă fața în adâncitura dintre sânii ei, în timp ce obrazul lui aspru îi zgâria ușor pielea mătăsoasă și apoi, se îndepărtă puțin de ea ca să poată admira imaginea excitantă care se oferea privirii lui.

— Minunat ! — murmură el, aproape cu respect și își plecă încet capul spre sânul ei. Gura lui se închise peste unul din mugurii ei întăriți, făcând-o să țipe din pricina acelei plăceri, aproape de nesuportat. Întregul ei trup pulsa de fierbințeală ; începu să se miște sub el, cedându-i instinctiv. El o sărută din nou, mai pătrunzător acum, anticipând posesia care avea să urmeze și, când sărutările lui se îndreptară spre sânii, pântecul și coapsele ei, ea începu să tremure, speriată de forța propriei dorințe.

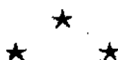
El se întinse repede peste ea, atent să n-o zdrobească cu greutatea lui și, când o privi, ea citi în ochii lui asigurarea că avea să fie tandru și grijuliu și atunci, teama ei se topi sub căldura slăbiciunii care o învălui. Rămase culcată sub el, cedând lesne atunci când el îi despărți convingător coapsele, lăsându-i doar bikinii decoltați să-i apere nevinovăția. El îi dezlegase deja unul dintre șireturi, iar când mâna lui se îndreptă spre celălalt, ea se întinse și îi cuprinse gâtul cu brațele.

— Te iubesc, Joe — șopti ea, când el îi îndepărtă și ultimul triunghi de material de pe trup. . . . .

– Ştiu.

Şi-ar fi dorit ca şi el să-i spună că o iubeşte, dar văzând că el îi oferă atâta blândeţe şi tandreţe, se mulţumi şi numai cu faptul că dragostea ei fusese acceptată.

După aceea, rămase în nisipul cald, în braţele lui Joe, stoarsă de toate puterile, dar nu şi de dragoste, simţindu-se plăcut epuizată, ca după o lungă bătălie pe care o câştigase, în cele din urmă. Vroia să stea aşa, nemişcată, pentru totdeauna. Respiraţia lui Joe se liniştise acum şi se auzea într-un ritm egal. Trupul lui bronzat era acoperit de la gât până la buric de cârlionţi de păr negru şi aspru, iar Lauren nu-şi putu înfrâna dorinţa de a-şi trece degetele prin el.

El tresări şi o privi. Ochii lui aveau acea expresie binecunoscută, ciudată şi reţinută, care o făcu să aibă, pentru prima oară, o senzaţie de nelinişte.

– Îmi pare rău – murmură el.

– Rău ? Dar de ce ? – se auzi vocea ei şoptită şi chinuită.

– N-ar fi trebuit să fac asta. O mângâie pe obraz uşor, cu blândeţe. Şi tu ştii asta.

O cuprinse teama şi îşi înlănţui strâns braţele pe după gâtul lui, îngropându-şi faţa în

obrazul lui, nemaiputând suporta să privească în ochii aceia de nepătruns.

— N-a fost nimic rău, Joe — spuse ea, cu insistență. De ce să fie rău ? Te iubesc, doar.

Brațele lui se strânseră în jurul ei pentru o clipă mult prea scurtă, după care, el îi prinse umerii și o îndepărtă cu fermitate.

— Știu, puștoaico. Și eu, n-ar fi trebuit să profit de tine — spuse el.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Îngenunche în nisip și îl privi, nevenindu-i să creadă că lucrurile evoluau atât de teribil de rău.

— Dar, Joe, totul... va fi bine. O să ne lase să ne căsătorim, știi bine că o să ne lase.

Joe se ridică și își sprijini mâinile pe genunchi, privind undeva departe, dincolo de orizont.

— N-am să mă însor cu tine, Lauren — îi spuse el, sec.

Cuvintele lui i se înfipseră ca niște cuțite în inimă. Ea își jucase asul, iar el îl folosise drept atu, fără să mai stea pe gânduri. Tot ceea ce mai reuși să facă, a fost să spună :

— De ce ?

Joe sări în picioare și își luă prosopul.

— Ți-am explicat asta, mai demult — spuse el, cu asprime — ești prea tânără. Dar în curând, ai să crești și ai să-ți găsești un tânăr și frumos milionar care o să te răsfețe și o să

te adore şi atunci ai să mă uiţi. Ea rămase în genunchi, în nisip, cu faţa scăldată de lacrimi şi clătinând neîncrezătoare din cap. Oricum, eu am să plec de aici, pentru o vreme – continuă el, răsucindu-i brutal cuţitul în inimă. Tatăl tău îmi datorează nişte concedii. Mă întorc în Statele Unite, să-mi regăsesc câţiva din vechii prieteni şi să mă distrez.

– Cât timp ai să lipseşti ?

– Nu ştiu – răspunse el, nervos. O lună, două. S-ar putea chiar, să mă hotărăsc să rămân acolo.

– Ia-mă cu tine, Joe – se rugă ea, ridicându-se în picioare şi încercând să-i atingă mâinile.

– Nu – se răsti el. Îi culese de pe jos halatul de baie şi i-l aruncă în braţe. Îmbracă-te. N-ar trebui să fim văzuţi, întorcându-ne împreună.

Lauren îl privi uluită, cu ochii plini de disperare.

– Tu nu mă iubeşti, Joe ? – îl întrebă ea, cu glas stins şi rugător.

Ochii lui erau negri ca sufletul Satanei, iar vocea îi era dură. Rosti un singur cuvânt :

– Nu.

O cuprinse un nou val de disperare şi apoi, se trezi alergând printre copaci, strângându-şi halatul pe trup şi cu lacrimile şiroindu-i sălbatic pe obraji.

Lauren deschise ochii, mirată că se afla singură, pe munte şi în întuneric. Gândurile ei întinseseră un dureros arc peste timp, iar acum, o readuseseră la realitatea prezentă. Faţa îi era plină de lacrimi, iar trupul suferea de un dor atât de bine cunoscut de ea. Privi dezolată stelele îndepărtate. Oare va înceta vreodată să-l mai iubească pe Joé ? După toate cele pătimite din cauza lui : minciuni, înşelătorii, încercarea deliberată de a o prinde în capcana unui soi de sclavie, de ce mai continua să-l iubească ? Inima i se crispă, strigându-i îndurerată că lipsa de speranţă şi perspective era tot ce o mai putea aştepta.

Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult pe Joe, căsătoria cu el i-ar fi oferit multe avantaje — siguranţă, statut social şi... o relaţie sexuală care l-ar fi determinat pe seismologi să-şi aducă instrumentele şi să verifice dacă nu cumva vulcanul începuse să erupă din nou.

Ar fi putut chiar să închidă ochii, dacă el ar fi înşelat-o. Dar aşa, iubindu-l, nu puteau trăi împreună, fără ca el să-i răspundă tot cu dragoste. Asta ar fi însemnat să-şi implânte singură cuţitul în inimă, în fiecare zi.

Dar ea îi aruncase în faţă inelul de logodnă împreună cu o serie de insulte pe care, cu siguranţă că el nu avea să le accepte cu prea

mult calm. Se înfioră de teamă. Îşi jucase cartea şi pierduse ; acum, nu mai putea face altceva decât să aştepte răzbunarea lui.

Nu mai era în stare să se întoarcă la cazino, în acea seară ; Raoul se va descurca şi fără ea. Se întoarse încet printre copaci, în liniştea grădinii luminate de razele lunii. Dar, în timp ce se îndrepta spre intrarea laterală a hotelului, care ducea spre apartamentul ei personal, o umbră se ivi pe iarba argintie. Ea icni, şocată.

— Bună seara, doamnă Henderson. Vocea vicleană avea, fără îndoială, un inconfundabil accent de Chicago.

Involuntar, Lauren făcu un pas înapoi.

— Ce... ce doriţi ? — întrebă ea.

— Mă aşteptam să mă întâlnesc aici cu un prieten al domnului Straker — îi spuse Şarpele — dar văd că nu-i aici. Se pare, că a fost gonit.

Panica şi groaza o sugrumară pe Lauren.

— Da, aşa este — mârâi ea feroce — şi, dacă am să-l mai prind pe aici, am să... am să pun să-l arunce afară de pe proprietatea mea ! Şi asta, puteţi să-i transmiteţi şi preţiosului dumneavoastră domn Straker !

— Domnului Straker n-are să-i placă asta.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, de ceea ce-i place domnului Straker — izbucni ea — şi, dacă-şi vrea banii înapoi, spuneţi-i să scoată un ordin de declarare împotriva mea.

– Doamnă Henderson, nu mă faceți să...

– Aveți necazuri cu cineva, doamnă Henderson ?

Lauren privi uluită silueta masivă a lui Scoot, băiatul de la grajduri.

– Da, am necazuri, Scoot – spuse ea, cu vocea și mâinile tremurându-i puternic. Acest domn dorește să i se arate cel mai scurt drum pentru a părăsi această proprietate.

– Vă avertizez, doamnă Henderson...

– Doar ați auzit ce-a spus doamna – îl întrerupse Scoot, pe un ton care sugera că ar fi foarte încântat să folosească violența, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Plecați ! Mâna mare și neagră a grăjdarului se opri pe umărul Șarpelui, împingându-l spre debarcader. Lauren rămase pe loc, ascultând și tremurând toată. Regreta deja că îl lăsase pe Scoot să se amestece. Era un tânăr înalt și puternic, dar cei doi oribili însoțitori ai Șarpelui erau în stare să folosească trucuri cărora Scoot nu era pregătit să le facă față.

Dar, câteva minute mai târziu, ea îl văzu pe Scoot întorcându-se liniștit prin grădină.

– A plecat acum, doamnă Henderson – îi spuse el, binevoitor. N-o să vă mai necăjească în seara asta.

– Mulțumesc, Scoot – spuse ea, ușurată. Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă Henderson. Și să n-aveți grijă – o să fiu eu cu ochii în patru.

– Sunt sigură că nu va mai fi cazul, Scoot, dar îţi mulţumesc. Apoi, se întoarse şi urcă în apartamentul ei de la ultimul etaj.

Ura camera de zi. Era plină de echipamente electronice sofisticate, cumpărate de Bill, ca să facă impresie. Pe pereţi atârnau nişte tablouri oribile, aparţinând unor artişti la modă. Încăperea îşi schimba aspectul, cel puţin o dată pe an, în funcţie de curentul artistic din care făcea parte decoratorul, pe moment. Aşa era Bill – numai faţadă, fără nimic în interior.

Cu şapte ani în urmă, el se gândise că o soţie tânără şi naivă ar reprezenta o noutate amuzantă, mai ales una care aducea drept zestre un cazino foarte modern. Lauren se uită aiurea prin cameră. Dacă fusese luată drept proastă, nu fusese decât din vina ei. Pe bună dreptate, amintirile amare îşi băteau joc de ea.

Joe părăsise insula, fără ca măcar să-şi ia rămas bun, iar acum, singurul gând care o preocupa pe Lauren, era să-i demonstreze lui că ei nu-i pasă de asta. Şi, cum ar fi putut face asta mai bine decât căsătorindu-se – în timp ce el era plecat – cu cineva suficient de bogat ca să-i ofere toate acele lucruri pe care Joe nu şi le putea permite? Tatăl ei o presa întruna, încântat de vorbăria lui Bill despre

proprietăţi şi investiţii. Aşa că, acceptă propunerea lui Bill şi, în mai puţin de trei săptămâni, se mărită cu el.

Bill fusese foarte atent să n-o sperie cu pretenţii premature şi, chiar şi în noaptea nunţii, ei nu-i trecu prin minte cum avea să fie această căsnicie. Bill era la fel de puţin real, ca un personaj dintr-un film de desene animate. În timp ce el se distra la barul unui luxos hotel din Barbados, cu aşa-zişii lui prieteni, Lauren zăcea ghemuită în patul imens din apartamentul extravagant – pregătit anume pentru luna lor de miere – toate visele ei fiind legate de Joe. Oare unde era ? Oare se gândea vreodată la ea, amintindu-şi de acea dimineaţă, de pe plaja lor secretă ?

Simţi un deget pe obraz şi se trezi din visul ei frumos, iar nisipul cald se transformă în aşternuturi de mătase.

– Haide, scumpo, dă-te mai încolo şi lasă-l pe bărbăţelul tău să te ia puţin în braţe.

Ochii ei se umplură de spaimă şi, în clipa următoare, începu să se lupte cu disperare, dar ţipetele şi chinul ei se dovediră a fi inutile. Rămase întinsă în pat, gemând de durere şi umilire, în timp ce realitatea îi invada mintea şi trupul.

După numai câteva nopţi, ea realiză că luptele n-aveau nici un rost, aşa că adoptă o atitudine rece şi pasivă. După alte câteva zile, se întoarseră la Blue Lagoon, dar ea nu se bu-

cură de această revenire acasă. Valizele cu toalete elegante şi bijuterii scumpe au fost duse în camera ei, dar vederea lor o făcea să se simtă şi mai murdară şi umilită. Bill Henderson o cumpărase aşa cum îşi cumpăra bijuterii din aur masiv sau ţigări de foi.

Lauren rămase şocată de starea în care se afla tatăl ei. Chiar şi numai după o perioadă atât de scurtă, el părea şi mai cufundat în veşnicul său pahar de coniac, iar în hotel domnea un adevărat haos. Bill ridicase indiferent din umeri, aşa că ea fusese nevoită să preia frâiele întregii afaceri. Nimeni nu părea să-şi mai amintească de faptul că ea n-are decât şaptesprezece ani. Îşi ascundea cu măiestrie adevărata faţă a căsniciei, în spatele unei măşti de calm şi seninătate. Săptămânile treceau una după alta, iar amintirile ei despre Joe se transformară într-un vis, în care ea se refugia câteodată ca să evadeze din realitatea reprezentată de bărbatul care în fiecare noapte zăcea beat, alături de ea.

CAPITOLUL 8

Lauren îşi alungă din minte amintirile neplăcute şi, părăsind camera de zi, intră în dormitorul ei şi închise hotărâtă uşa. Era tare obosită. Părul îi era aproape ciufulit şi tivul rochiei i se descususe când urcase pe panta denivelată şi acoperită de buruieni a vulcanului. Dar, cu disciplina atât de bine fixată de-a lungul timpului, ea parcurse întregul ritual din fiecare seară, periindu-şi părul mătăsos, după care, relaxată în urma băii fierbinţi, se întinse în pat, savurând senzaţia provocată de cearşafurile reci, de bumbac, pe pielea ei fină.

Dar nu era uşor să scape de gândul trecutului. Pe tărâmul de nepătruns al somnului, mintea ei se întoarse în timp, până în seara în care Joe revenise la Blue Lagoon.

Tocmai cobora cu graţie scările, spre foaier. Clienţii începuseră să se îndrepte spre barul

de noapte. Ea purta o rochie din satin, care se mula uşor pe trupul ei suplu, lăsându-i umerii goi. Părul îi era coafat într-un mod sofisticat, iar în urechi şi la gât îi străluceau bijuterii cu diamante.

Deodată, în cadrul uşii largi de la intrare apăru Joe, privind-o de parcă ar fi văzut o arătare. Lauren rămase încremenită, cu o mână sprijinită uşor de balustrada de stejar şi, atunci, privirile li se întâlniră, iar lungile săptămâni de absenţă ale lui Joe se evaporară ca roua dimineţii.

Apoi, unul dintre angajaţi ieşi din bar şi, fără să-l observe pe Joe, i se adresă lui Lauren :

– Doamnă Henderson, comanda aceasta de vin...

Bill se afla în spatele lui, cu chipul lui congestionat, anunţând unul dintre inevitabilele lui atacuri de furie. Îl văzu pe Joe şi începu să urle :

– Daley ! Trebuie să-ţi spun că era demult timpul să binevoieşti să te întorci aici ! Cum naiba, e posibil ca un manager să dispară pur şi simplu, timp de câteva luni, ori de câte ori doreşte ? ! Ar fi cazul să treci imediat la bar şi să termini cu harababura pe care a creat-o imbecilul ăsta. Eu nu pot deloc să fac asta...

Urmară patru lungi şi periculoase minute de tăcere. Bill realiză brusc că mersese prea departe şi păli vizibil. Lauren avu senzaţia că

vor fi cu toţii nimiciţi de o tornadă sau de un puternic cutremur de pământ. Joe stătea drept în cadrul uşii, ca Samson la porţile Templului ; dacă ar fi întins mâna, ar fi putut dărâma întreaga clădire.

Dar, spre surpriza tuturor, el îşi aruncă geanta pe umăr şi străbătu calm holul, după care, începu să urce repede scările, câte două trepte odată.

– Am să cobor peste jumătate de oră – spuse el laconic şi apoi, trecu pe lângă Lauren, fără să o privească.

Lauren se afla în bar când el cobori. Îi văzu imaginea reflectată în oglinda din spatele vitrinei cu lichioruri şi se încordă toată. El se apropie, iar ea îi simţi căldura trupului dezmierdându-i spatele, deşi el nu o atinsese.

– Bună seară, doamnă Henderson – spuse el, cu o politeţe rece, dar vocea lui răguşită şi vibrantă îi tulbura sufletul.

Repetase de multe ori în gând această scenă, deşi niciodată nu crezuse că se va întâmpla cu adevărat. Nu voia să-i arate lui Joe cât de profund o rănise. O ajuta şi masca de calm pe care şi-o compusese în ultimele săptămâni, de când avusese loc nefericita căsătorie. Înfrângându-şi slăbiciunea care ar fi făcut-o să-i cadă în braţe şi să-l implore să o ia cu el, ea se întoarse încet şi îl privi în ochi, fără să-şi dezvăluie prin aceasta, absolut nici un gând.

– Bună seara, Joe – spuse ea.

El ridică uşor dintr-o sprânceană, dar nu se trădă prin nimic altceva.

— Îmi dai voie să te felicit ? — întrebă el, extraordinar de politicos.

— Mulţumesc — răspunse ea, cu demnitate.

El ridică un deget şi îi atinse uşor diamantul care îi strălucea în ureche.

— Foarte frumos — comentă el, sec. Şi foarte scump.

— Desigur. Lauren avea impresia că-i îngheţase şira spinării din cauza fiorilor generaţi de apropierea lui.

— Te-ai descurcat de minune — remarcă el, puţin acid.

Lauren înclină din cap, în semn de aprobare.

— Fiecare scoate cât mai mult posibil, din capitalul pe care-l are la dispoziţie — replică ea, cu cinism.

— Serios ? El râse sardonic, plimbându-şi privirea aproape dispreţuitoare peste trupul ei frumos subliniat de satinul mulat uşor. Şi încă, ce capital !

— Doar foarte puţin uzat — aprecie ea cu venin în glas, fiind foarte încântată că el recepţionase lovitura şi clipise necontrolat, din ochi. Dar milionarul, se pare că n-a observat nimic.

— Ah, da... milionarul. Nu e tocmai tânăr şi frumos... zâmbi ea batjocoritor şi îşi îndreptă privirea spre soţul ei, care se afla în mijlocul

unui grup foarte gălăgios, la celălalt capăt al barului.

– Dar, în fond, un milionar nici nu trebuie să fie tânăr şi frumos, nu-i aşa ? – spuse ea, cu un glas dulce.

– Nu, cred că nu. Oricum, e păcat.

– Ei, dar dacă ai bani, îmbătrâneşti frumos – remarcă Lauren. Ceea ce, nu se poate spune despre gunoaie. Semeaţă, îi întoarse spatele şi plecă, fără să mai aştepte răspunsul la ultima ei replică.

Era imposibil să ignori prezenţa lui Joe, dar Lauren avu grijă să evite orice situaţie în care el ar fi putut s-o găsească singură.

Conducerea localului Blue Lagoon reveni în totalitate, în mâinile lui. Ea se aşteptase ca între el şi Bill Henderson să intervină conflicte dar, spre surprinderea ei, nu se întâmplă aşa. Nu era însă sigură dacă asta se datora faptului că Bill se temea de Joe şi îşi tempera izbucnirile în prezenţa lui, sau refuzului hotărât al lui Joe de a se implica într-un scandal. Dar, oricum, era mulţumită de calmul relativ care domnea.

Îndura tăcută şi resemnată atenţiile soţului ei, dar, în fiecare dimineaţă când răsărea soarele, se strecura din pat în timp ce el dormea încă profund, ieşind pe balcon, cu un halat uşor de mătase pe umeri şi, în vreme ce soarele se ridica pe cerul de azur din Caraibe, ea îşi amintea de o altă dimineaţă.

Dar în jurul prânzului, când cobora, toate amintirile şi regretele erau ascunse şi, dacă tinereţea ei fusese furată şi irosită, frumuseţea ei era sporită de seninătatea şi farmecul cu care se înconjura ca într-o mantie aurie, care distrăgea atenţia de la lacrimile argintii din ochii ei negri.

Aniversarea celor optsprezece ani ai ei, a reprezentat un prilej pentru o splendidă petrecere. Cadoul pe care l-a primit a fost o piscină în formă de inimă, construită pe una din terasele puternic luminate ale hotelului. Lauren îşi reprimă protestele când văzu cum nenumărate lăzi de şampanie sunt transportate, una după alta, pe marginea piscinei. Această seară avea să coste o avere, pe care ei nu prea şi-o puteau permite.

Tot în această zi, află un adevăr stupid, ironic şi de netăgăduit. Soţul său nu era milionar; pur şi simplu, reuşise să-l înşele pe tatăl ei, cu stilul lui de viaţă extravagant şi destul de plauzibil.

O singură privire aruncată asupra contractului privitor la construcţia piscinei, fusese suficientă pentru Lauren, ca să înţeleagă cruda realitate.

– Ai împrumutat bani ca să o plăteşti – îl acuză ea, direct.

– Şi ? – întrebă el, agresiv.

– De ce ? – îi ceru ea explicaţii, în timp ce ochii ei aruncau săgeţi de foc.

– Momentan, toții banii mei sunt blocați – îi răspunse el, evaziv.

– Dar nu atât de blocați, încât să te împiedice să pierzi la cărți, în fața șeicului Jabul, 15.000 de dolari, numai săptămâna trecută !

– Tu nu te pricepi la bani – izbucni el.

– Oh, ba da, mă pricep. Suficient, ca să realizez că nu-ești atât de bogat pe cât l-ai lăsat pe tata să creadă !

Bill ridică un deget, în semn de amenințare.

– Să nu-ți mai bagi nasul drăguț în afacerile mele – o avertiză el – pentru că, altfel, o să ai de suferit !

Lauren îl privi împietrită.

– Să nu îndrăznești să mă ameninți – îi spuse ea, cu asprime. Nu ești decât o biată și ieftină marionetă.

El îi prinse brațul și o lipi de el. Degetele lui pătrunseră dureros în carnea ei fragedă, în timp ce spatele i se arcuia peste birou.

– Și, ce-ai de gând să faci acum ? – o provocă el, brutal. Încă mai dețin ipotecile asupra acestui local. Dacă divorțezi de mine, tu și tatăl tău veți rămâne pe drumuri !

Ea îi zâmbi, disprețuitoare.

– Am să te părăsesc – mârâi ea cu batjocură în glas – și o să-mi iau o slujbă, ca să mă pot întreține.

– Serios ? Și ca ce ? Femeile ca tine, nu sunt bune decât pentru un singur lucru... El întinse mâna și încercă să-i ridice fusta. Ea se

smulse de lângă el și suspină îngrozită. În timp ce părăsea încăperea, îl auzi râsul sinistru, în urma ei.

Lipsa de bani nu diminuase deloc extravaganța lui Bill. Petrecerea a fost una extrem de generoasă. Șampania curgea ca apa și au fost servite trei varietăți de caviar. Chitarele cântau pentru oaspeții care dansau printre orhideele din jurul piscinei. La miezul nopții, cerul a fost luminat de un fantastic joc de artificii, cel mai frumos din câte a existat vreodată pe insule.

În timp ce toți ochii erau pironiți pe cer, Lauren auzi o voce în spatele ei.

– La mulți ani, doamnă Henderson.

Ea nu se întoarse.

– Mulțumesc – răspunse ea, pe un ton glacial.

– Acum, chiar că te-ai maturizat, nu-i așa ? – întrebă el, tărăgănând cuvintele și dezmierdând-o cu vocea lui senzuală.

– Da – a fost tot ceea ce îndrăzni ea să spună.

– Și asta este ceea ce vrei ? – spuse el blând. Degetele lui îi atinseră brațele, urcându-i ușor, spre umeri. Ea îi simți respirația fierbinte pe gât, unde câteva șuvițe de păr i se încolăciseră îndulcind puțin eleganța coafurii sale. Sau, asta ? Buzele lui calde se lipiră de umărul ei gol și întregul ei trup începu să se topească sub atingerea lui. Oh, ar fi fost atât de ușor, să...

Luptă cu toată puterea împotriva valului de dorință care o învălui.

– Chiar tu m-ai sfătuit să mă mărit cu un milionar – îi atrase ea atenția.

Ea îi auzi respirația aspră.

– Dar acesta, nu este deloc așa cum m-am gândit eu.

– Un milionar, este un milionar. Nimic altceva nu mai contează – spuse ea.

– Doar nu crezi ceea ce spui ?

– Nu ? – rosti ea, pe un ton cumplit. Acum câteva luni, n-aș fi crezut. Dar lucrurile s-au schimbat mult, de-atunci. După cum ai spus chiar tu, m-am maturizat.

Degetele lui Joe se opriră din mișcarea lor atât de senzuală.

– Da ? S-au schimbat chiar atât de mult ? Uită-te în ochii mei, Lauren și spune-mi că totul s-a schimbat și atunci am să plec. Deci, acesta era motivul pentru care rămăsese. Se întorsese, crezând că poate reîncepe relația aceea unilaterală, de acolo de unde o lăsase. Când aflase că ea se măritase între timp, avusese un șoc, dar realizase imediat că n-o făcuse din dragoste. Așa că, rămăsese în preajma ei, gândindu-se că ar putea s-o atragă din nou în brațele lui și, încă, într-un mod mult mai convenabil acum, că ea era o femeie măritată și nu o fetiță impulsivă și excesiv de sensibilă.

Durerea din ea o ajută să se întoarcă spre

el, să-l înfrunte și să reziste intensității privirii lui.

— Fă ce vrei, Joe — spuse ea cu o voce mai rece decât gheața — pentru că totul s-a schimbat.

Ochii lui scăpărară scurt, după care, pleoapele lui se lăsară și apoi, el făcu o plecăciune formală, se întoarse și plecă. Inima ei o îndemnă să alerge după el, dar mândria o împiedică să se miște. Dacă devenea amanta lui Joe Daley, atunci ar fi devenit sclava lui, iar asta era cu mult mai rău decât să se lase umilită de soțul ei. Pentru că pretențiile lui Bill Henderson se refereau numai la trupul ei. Joe i-ar fi luat absolut tot.

Ea își găsi o scuză ca să se retragă devreme. De jos, se auzeau râsete și muzică de la petrecerea organizată de ziua ei, dar, toate acestea parcă veneau de pe o altă planetă. Închise ochii și cedă tentației de a se lăsa pradă amintirilor și viselor despre ceea ce ar fi putut să fie. Numai dacă Joe ar fi iubit-o...

Ușa se deschise zgomotos și soțul ei intră clătinându-se în cameră. Ochii lui porcini exprimau sălbăticie și răutate. Lauren se trezi și se acoperi până la gât.

— Ei, ei, deci, până la urmă, ești totuși singură ! — spuse el, rânjind batjocoritor.

— Bineînțeles — spuse ea, supărată.

— Ce soție dulce și credincioasă ! — spuse el, apropiindu-se de ea cu gesturi brutale.

— Ieşi afară ! — mârâi ea, ameninţătoare. Te urăsc. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată !

Un zâmbet lasciv se întinse pe faţa lui.

— Oh, nu — spuse el, pe un ton periculos. Te-am cumpărat şi te-am plătit cu bani, frumoaso. Nu poţi să-mi refuzi absolut nimic.

A doua zi, Lauren rămase ascunsă în cameră şi nu o primi decât pe Kassy, camerista, care îi aduse ceva de mâncare. Camera era cufundată în semiîntuneric datorită draperiilor trase, dar Kassy reuşi totuşi să-i vadă vânătăile.

— Oh, doamnă Henderson ! — oftă ea, cu lacrimi şi milă în ochi.

— Kassy, să nu povesteşti nimănui despre asta, înţelegi ? — insistă Lauren. Nu vreau să afle absolut nimeni.

Kassy păru puţin nehotărâtă, dar, după aceea, ea aprobă din cap, şovăitoare.

— Bine, doamnă Henderson, n-am să spun nimănui — promise ea. Iar când se întoarse să ia tava, ea se prefăcu că nu observă lipsa micului cuţit pentru fructe, atât de bine ascuţit.

Dar, în seara aceea Bill se îmbătă mai rău decât de obicei şi căzu peste balustrada terasei. Nu muri, însă îşi rupse o mână, un picior şi o claviculă. Rămase deci, în spital, câteva săptămâni. Se pare că el interpretă acest accident ca pe un fel de pedeapsă divină, pentru că după aceea, nu se mai atinse niciodată de Lauren. Ea se mută în fosta ei ca-

meră în timpul spitalizării lui, iar el nu-i ceru să se întoarcă și nici nu încercă să pătrundă pe teritoriul ei.

Joe plecase, dispărând fără un cuvânt și lăsând în urma lui un teren foarte prielnic pentru apariția zvonurilor și bârfelor. Lauren preluă total conducerea localului și a stațiunii Blue Lagoon ; tatăl ei ieșea rareori din toropeala cauzată de consumul exagerat de alcool, iar soțul ei, după convalescență, își sărbători revenirea la viață printr-un lung șir de petreceri, din ce în ce mai decadente. Deveni tot mai buhăit și respingător, o figură patetică gudurându-se pe lângă prietenii lui de ocazie.

Așa, trecură patru ani. Lauren se strădui să mențină Blue Lagoon pe linia de plutire, ignorând comportamentul soțului ei, ca și când acesta nici n-ar fi existat și ea n-ar fi fost conștientă de el. Uneori, afla că Joe se afla pe insule și o dată, chiar că se afla în vizită la Hurricane Bay împreună cu un grup de prieteni, dar ea nu-l întâlni.

Apoi, urmă moartea tatălui ei. Cu o seară înaintea decesului, el rămase treaz pentru prima oară după foarte multă vreme și o căută pe Lauren, care tocmai ieșise pe terasă ca să ia aer, în miezul nopții. Era o seară deosebit de frumoasă. Luna argintie se profila pe cerul ca o catifea neagră. Petrecându-i mâna pe sub brațul lui, o convinse să se plimbe prin grădină.

— Știu — medită el, cu o voce tare — azi,

se împlinesc exact douăzeci şi cinci de ani de când am cunoscut-o pe mama ta. Lauren nu ştia ce să răspundă, dar, sub efectul amintirilor, el nu părea să aibă nevoie de vreun răspuns. Ah, era o frumuseţe ! Ochii ei străluceau ca luna plină. De când a murit... Ah, dar tu ştii toate astea. O vreme, se plimbară în linişte, după care, el spuse :

— Ştiu că te-am neglijat şi că te-am părăsit la nevoie, Lauren. Când erai mică, iar mama ta a murit, i-am promis că o să am grijă de tine. Şi nu m-am descurcat prea bine.

— Tată, eu...

— Nu, lasă-mă să termin. Am crezut că procedez corect. Dar ar fi trebuit să te las să te duci acolo unde-ţi este locul. Nimic nu a evoluat aşa cum m-am aşteptat eu. M-a luat apa. Am crezut că-ţi voi asigura viitorul. Clătină cu tristeţe din cap.

— Pe amândoi ne-a luat apa, tată — spuse ea, cu blândeţe.

El îi strânse mâna.

— Ţine-te cu dinţii de Blue Lagoon, pentru că asta e tot ce ai. Şi vei fi protejată, îţi promit eu asta. O sărută pe obraz şi apoi, se îndepărtă. Lauren rămase în umbra grădinii şi se uită după el. În adâncul sufletului său, ştia că el îşi luase de fapt rămas bun şi se întrebă dacă n-ar trebui să alerge după el şi să încerce să-l oprească. Dar, bietul de el îşi purtase destul povara. Dacă dorea să depună ar-

mele, asta nu putea fi decât alegerea lui. Ea se întoarse încet spre lumină şi pătrunse în cazinoul gălăgios.

Nu mult după aceea, Joe Daley reapăru şi preluă Hurricane Bay, care începu să prospere atât de evident, încât toată lumea crezu că activitatea lui se desfăşoară în totalitate, în cadrul legii. Dar, în ciuda acestui succes răsunător, Blue Lagoon rămase ca un ghimpe în spatele lui, o amintire a unei vieţi sărace şi plină de umilinţe. Joe îşi luă obiceiul de a o vizita o dată pe lună, uneori singur, alteori, cu un grup de prieteni extrem de bogaţi. În acele seri, Bill nu apărea deloc. Opinia generală era aceea că se temea de Joe.

Lauren îl trata rezervat şi rece, ascunzându-se în spatele unei măşti de prudenţă şi jucând mascarada de a fi soţia credincioasă a lui Bill. Dar, uneori, singură în pat, visele ei o purtau înapoi, spre acea dimineaţă îndepărtată, spre nisipul cald şi fin al plajei secrete. Şi atunci, simţea braţele lui Joe cuprinzându-i trupul şi îl auzea rostindu-i şoptit, numele : „Lauren..."

CAPITOLUL 9

— Lauren, trezeşte-te !

Ea deschise ochii. Pentru o clipă tulbure, timpul se undui ca o cobră. Era atunci sau acum ? Deodată, un miros acru şi înţepător de fum îi atinse nările.

— Lauren, scoală-te repede ! N-avem deloc timp de pierdut ! Joe striga cu insistenţă şi asprime la ea. El îi aruncă fusta şi bluza pe care ea le lăsase mai devreme, pe scaun. Îmbracă-te, îi ordonă el.

Ea se dădu jos din pat, uitând că este complet goală. Îşi aruncă bluza peste umerii goi, fără să-i mai pese de sutien şi, apoi, îşi îmbrăcă chiloţii decoltaţi, din dantelă. Îşi înfăşură fusta peste talie şi porni desculţă spre uşă, încheindu-şi cordonul din mers.

O lumină portocalie şi rău prevestitoare dansa pe pereţi. Joe se afla în capul scărilor şi ea alergă spre el, în timp ce degetele ei tremurătoare se străduiau să încheie o parte din nasturii bluzei.

– Nu pe aici – spuse Joe, întorcându-se. E prea târziu, cazinoul este un infern.

– Seiful ! strigă ea, încercând să treacă pe lângă el, dar Joe o prinse din urmă.

– Nu fi proastă ! N-ai putea ajunge până jos. Avea dreptate. De jos, se auzea zgomotul de lemn prăbușindu-se, amestecat cu cel de sticlă spartă sub efectul flăcărilor teribile. Joe o apucă de mână. Haide, vom încerca pe ușa laterală – strigă el, încercând să acopere gălăgia îngrozitoare.

Lauren alergă cu el pe coridor și coborî pe scările din spate, dar, înainte de a ajunge la capătul lor, fumul gros îi făcu să dea înapoi. Șocată și amețită, ea aproape că își pierdu echilibrul, dar Joe o cără și o târî înapoi, la ultimul etaj. Ea se agăță de el, suspinând înspăimântată. Flăcările luminau coridorul, dar, din cauza fumului dens, abia se mai putea respira.

– Suntem blocați aici ! gemu ea, intrând în panică și realizând că focul ardea dedesubtul podelei de sub tălpile lor și că lemnul putea să cedeze în orice clipă.

– Trebuie să încercăm să ieșim pe o fereastră, spuse el, deschizând o ușă și împingând-o în camera în care dormise doar câteva săptămâni alături de soțul ei. Rămâi mai în spate, o avertiză Joe.

El trase o cuvertură de pe pat și, folosind-o pentru a-și proteja brațul și fața, sparse gea-

mul uşii de la balcon. Dar, chiar şi aşa, se aflau la etajul doi şi pământul era periculos de departe.

— Acoperişul — spuse repede Joe. Dacă ajungem în spate, atunci, putem coborî pe la bucătărie, prin dreptul grajdurilor.

El o luă pe sus, înainte ca ea să se mai poată opune şi, atunci, ea se agăţă disperată de parapet, în timp ce el o împingea de jos. Lauren ajunse sus şi acolo, căzu în genunchi, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Şi tu ? întrebă ea, speriată.

— Mergi mai departe. Eu pot să mă urc şi singur — spuse el, încrezător. Se aruncă în sus, împingându-se cu picioarele în pervazul ferestrei şi, ca un adevărat alpinist de performanţă, reuşi imediat să ajungă lângă ea.

— Ai fost vreodată spărgător ? întrebă ea, râzând în ciuda — sau poate, tocmai din cauza — pericolului care-i pândea la tot pasul.

— Nu, obrăznicătură mică, zâmbi el. Haide, mişcă-te. Poţi să te ţii pe picioare ? O ajută să se ridice şi încercând să nu se gândească la distanţa mare care o despărţea de pământ sau la flăcările care ardeau chiar sub acoperiş, Lauren începu să înainteze repede, de-a lungul parapetului.

În spatele clădirii, acoperişul oblic al bucătăriei le permise să alunece pe cel paralel cu solul — al grajdurilor — iar de acolo, Joe sări pe pământ şi întinse braţele ca să o prindă şi

pe ea. Lauren își dădu drumul, iar el o prinse cu siguranță, aproape fără să se clatine sub greutatea ei.

Imediat, în spatele lor se prăbuși acoperișul, iar flăcările țâșniră în sus, spre cer. Ea tresări puternic, iar starea de șoc începu să se instaleze rapid. Brațele puternice ale lui Joe o cuprinseră din nou, iar ea se lipi de el, căutând protecție. El îi apăsă capul pe umărul lui, mângâind-o cu blândețe pe păr, așa cum o mai făcuse odată, demult. Trecutul și prezentul se contopiră și se amestecară în mintea ei tulburată și, atunci, buzele lor se uniră într-un sărut mai fierbinte decât focul care pâlpâia în spatele lor.

Undeva, adânc în creierul lui Lauren, un gând neplăcut începu să se cristalizeze perfid. Era ca un fir de fum, inexplicabil, dar suficient de puternic ca să o smulgă din brațele lui Joe. Ea îl privi atentă, încercând să clarifice ideea care o frământa, transformând-o într-una coerentă. Chipul lui Joe era negru de fum, haina de seară îi era ruptă și îi sângera o mână. Numai dacă ar fi reușit să se concentreze puțin...

El îi observă suspiciunea care i se oglindea în ochi și încercă să o ia din nou în brațe, dar ea îl evită.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea, cu voce tremurândă. Mi-ai salvat viața.

– Lauren, eu...

— Trebuie să... mă duc să văd, dacă toată lumea e în siguranță — spuse ea repede și plecă, înainte ca el să o mai poată prinde. Personalul era strâns pe una din laturile hotelului. Unii arătau aproape patetic ; una dintre cameriste suspina de zor, iar bucătarul-șef încerca să o consoleze.

Raoul îi ieși înainte lui Lauren.

— Oh, doamnă Henderson, slavă Domnului că ați scăpat ! — exclamă el. Nu avea pe el decât niște pantaloni roșii de pijama, iar Lauren realiză, deodată, cu surprindere, că soarele era pe cale să răsară.

— Toată lumea e bine ? întrebă ea, repede.

— Da, doamnă Henderson. N-a fost nimeni rănit.

— Ce s-a întâmplat ? Știi ?

— Nu, doamnă, dormeam, replică, liniștind-o puțin, cu vocea lui calmă. Domnul Daley a dat alarma.

— La ce oră s-a întâmplat asta ?

— Abia acum câteva minute, doamnă. Am închis cazinoul la ora cinci și am pus banii în seif. M-am băgat în pat la cinci și jumătate, iar acum, nu e decât șase și treizeci.

— Deci, probabil că focul a izbucnit foarte puțin după închidere — cugetă ea, uitându-se la clădirea care ardea în continuare. N-a auzit nimeni, nimic ?

— Nu, doamnă.

— Trebuie să se fi extins foarte repede, spuse ea, gânditoare.

— Doamne, doamnă Henderson, dar caii ? Vocea agitată a lui Scoot o aduse la realitate.

— Caii ?

— Da, doamnă Henderson. Dacă se întinde vâlvătaia până la grajduri ? întrebă el, surescitat.

— Ar fi mai bine să-i scoţi de-acolo, răspunse ea, încercând să-şi limpezească creierul. Ia câţiva oameni ca să te ajute. Du-i până la pâlcul acela de copaci şi priponeşte-i acolo.

— Da, doamnă. Scoot se îndepărtă repede. Lauren privi în jur, ameţită.

— Penny, eşti bine ? o întrebă ea pe tânăra şi drăguţa soţie a lui Scoot. De ce plânge Emily atât de tare ? E rănită ?

— Nu, doamnă — răspunse Penny apatică — dar a dat câteva salarii pe o rochie nouă şi a uitat s-o ia cu ea.

— Oh ! Ei bine, spune-i să nu-şi facă griji, asigurarea va acoperi toate pagubele. Bine că nu e nimeni rănit, ăsta-i principalul.

— Da, doamnă — aprobă Penny, zâmbitoare. Lauren era ciudat de detaşată, conştientă că tot personalul căuta sprijin la ea, dar neştiind prea bine cum ar fi trebuit să se simtă. Trebuia să se simtă uşurată pentru că fusese salvată, supărată pentru că pierduse hotelul pe care se străduise atâta să-l păstreze, sau trebuia să-şi blesteme soarta ?

Simţi că Joe se apropie din nou de ea. O întoarse spre el şi, foarte calm, începu să-i încheie nasturii de la bluză, care-i mai rămăseseră.

– Alarma de incendiu... medită ea, ca pentru sine. De ce n-a sunat ?

– Nu funcţiona, îi spuse Joe. Când ai verificat-o ultima oară ?

– Anul trecut, cred. Se simţea de parcă ar fi avut fum în cap. Poate că încă mai dormea şi de fapt, visa toate astea. Avea gura uscată şi o usturau ochii. Se uită la ea însăşi. Era murdară, iar părul încâlcit îi atârna în şuviţe pe umeri. Enervându-se, şi-l împinse pe spate.

Cineva tocmai spunea :

– A explodat, ca o bombă.

Ca o bombă... Se întoarse şi se uită la clădire. Arăta ca un furnal, în flăcări de la un capăt la celălalt, în timp ce ferestrele se spărgeau una după alta, din cauza căldurii foarte mari. Focul se întinsese atât de repede, de parcă totul ar fi fost stropit cu petrol. Nu ! Nu era posibil. Cine... ?

– Cine a făcut asta, Lauren ? Joe o luase de braţ şi o condusese la o oarecare distanţă de personal. Ea îi aruncă o privire lipsită de expresie. Cine a pus focul ? Joe se uită în ochii ei uluiţi, dar ea nu reuşi să descifreze ce gândea el ; ca de obicei, era impenetrabil. N-a fost un accident – spuse el, grav – s-a întins mult prea repede.

Ea îl privi îngrozită.

– Ce vrei să insinuezi ? întrebă ea, cu prudență.

– A fost o incendiere, Lauren. Focul a fost pus intenționat. Cine a făcut asta ?

Ea făcu un pas înapoi și îl privi ciudat. Degetele lui se desprinseră ușor de pe mâna ei.

– Asta să-mi spui tu, zise ea, șocată.

– Lauren, doar nu crezi că eu...

– Nu știu ce să cred, spuse ea, epuizată. Deocamdată, nu vreau să cred absolut nimic. Privi din nou spre hotelul cuprins de vâlvătaie. Aceasta fusese casa ei dintotdeauna, iar acum, se prăbușea sub ochii ei. Fusese atât de fericită aici, în copilărie. Deodată, o imagine extrem de vie îi reveni în minte – ea și mama ei, jucându-se „de-a v-ați ascunselea" – di vremea când ea n-avea mai mult de șase ani ; reauzi râsul bogat al mamei ei și chiar i se păru că simte mirosul plăcut al părului ei negru ; îl văzu pe tatăl ei, zâmbindu-le fericit.

Începu să plângă în tăcere și când Joe îi oferi o batistă mare, de mătase, ea o primi și mormăi niște cuvinte confuze de mulțumire. Foarte încet, ea înconjură parțial clădirea, fără să simtă pietrișul aspru sub tălpile goale, aproape fără să observe turiștii care își părăsiseră iahturile sau căsuțele, ca să privească spectacolul, majoritatea dintre ei fiind în pijamale și în cămăși de noapte.

Se uită la peretele terasei, unde-l văzuse pe Joe, în dimineața în care se întorsese de la acea primă plimbare cu Bill — aceeași terasă de pe care Bill căzuse în seara aceea, după ce, cu puțin înainte își reclamase cu atâta violență drepturile maritale. Totul era distrus. Limbi de foc ieșeau prin ferestrele sparte, iar ușile din lemn masiv de stejar aveau să cadă curând, pradă vâlvătăilor. Totul ardea cumplit ; lumina generată de foc aproape estompa cerul.

— Dumnezeule, Bert, dar este fantastic ! auzi Lauren o voce, de undeva, din spate. Du-te și adu aparatul de fotografiat ; vreau neapărat să-i arăt pozele lui Emmy-Lou.

— N-o să iasă — mârâi soțul ei.

— Ba sigur că or să iasă. Doar ai dat cinci sute de dolari pe el și, dacă nu ies pozele, mergem să cerem banii înapoi. Acum, du-te odată și ia-l.

Lauren se întoarse ca să-i poată vedea. Cineva îi atinse brațul și spuse :

— Vai, dragă, îmi pare atât de rău.

Apoi altcineva șopti :

— Ghinion.

Și un al treilea :

— Nu există alarmă de incendiu, prin locurile astea ? Dacă eram cu toții înăuntru ?

În spatele lor, apa albastră strălucea în soarele dimineții. Lauren se strecură prin mulțimea năucită care se dădea de o parte, ca să o lase să treacă, merse prin grădină și se opri

la marginea apei, pe nisipul cald şi auriu. Acolo, se aşeză şi începu să privească valurile fine şi răcoroase, care îi atingeau picioarele.

Simţi că Joe se afla în spatele ei, la câţiva metri distanţă, ca şi când ar fi păzit-o, dar ea nu-l băgă în seamă. Pierduse, pierduse tot. Creditorii îi vor pretinde o parte din banii de asigurare, iar după ce-şi va fi plătit şi personalul, se va putea considera norocoasă, dacă îi mai rămâneau câteva sute de dolari.

Acum, era complet la mila lui Joe. Dacă el n-o primea, atunci, avea să devină una din nenumăratele fete de pe insule, care îşi câştigau existenţa de pe o zi pe alta, după posibilităţi. Oare Joe o mai vroia, aşa săracă şi nenorocită ? Şi dacă da, pentru cât timp ? Acum, nu mai avea nimic de negòciat pentru propria ei siguranţă.

Era nevoită să accepte orice condiţii pe care el ar fi vrut să le pună.

Dar acea suspiciune perfidă puse din nou stăpânire pe ea. Nu, era imposibil ! El, n-ar fi putut să-i facă aşa ceva ; putea s-o omoare. Doar îşi riscase viaţa, ca să o salveze... nu ? O cuprinse din nou îndoiala. Oare, chiar îşi riscase viaţa ? Sau poate teama şi panica făcuseră pericolul să pară mai mare decât era de fapt ?

Clătină nervoasă din cap, încercând să alunge fumul care-i întuneca mintea. Nu vroia să se gândească la asta — nu vroia să se gân-

dească la nimic altceva decât la cerul senin și la apa limpede care-i atingea picioarele, în timp ce începea o nouă zi.

– Lauren, a sosit poliția. Vocea lui Joe o readuse la realitate și, atunci, văzu șalupa albă care arborase steagul poliției din St. Vincent și care tocmai intra în apele golfului. Multe iahturi plecaseră deja și mai multe, se pregăteau să facă același lucru. Clienții ei aveau să se oprească, probabil, în stațiunile cele mai apropiate.

„Păcat de Blue Lagoon" – vor spune ei. „Drăguț loc". După care, aveau să uite de el.

Lauren se apleacă și își aruncă puțină apă pe față, după care, se ridică. Avea nevoie de multă înțelepciune și curaj, ca să supraviețuiască acum, când nu mai avea nici un atu, dar oricum, încă nu acceptase înfrângerea.

Privi copleșită peisajul deprimant. Soarele răsărise de-acum, iar focul, aproape că se stinsese de la sine. Câțiva cai erau liberi în grădină și călcau nepăsători iarba, cu copitele lor grele. Personalul, neconsolat, se așezase pe jos și forma un tablou înduioșător, așa, în pături, în pijamale sau cămăși de noapte, cum erau.

Șalupa se opri la debarcader ; un ofițer de poliție și doi detectivi în civil coborâră pe țărm. Conștientă de Joe, care se afla în spatele ei, Lauren le ieși în întâmpinare.

– Doamnă Henderson, sunt sergent McKay – spuse civilul mai vârstnic. Avea o voce plăcută

şi extrem de politicoasă, dar în acelaşi timp, pregnant autoritară.

– Bună dimineaţa – răspunse ea, amabilă.

– Ah, domnule Daley. Lui Lauren nu-i scăpă respectul care răzbătu din tonul poliţistului, când acesta i se adresă lui Joe ; asta o puse în gardă, să fie foarte atentă. Nu putea avea încredere în nimeni.

– 'Mneaţa, McKay. Îţi mulţumesc că ai venit atât de repede – spuse Joe, asumându-şi calm autoritatea, ca şi când, de fapt, ar fi fost deja proprietarul localului Blue Lagoon.

Lauren îi aruncă o privire glacială şi apoi, se adresă poliţistului :

– Doriţi să vedeţi stricăciunile ?

– Ah, da, hai să ne uităm puţin, pentru început – aprobă el. Lauren avu impresia că, în realitate, nu credea că este necesar. În timp ce mergeau prin grădină, el i se alătură lui Joe, care începu să converseze cu el imediat, pe un ton foarte scăzut. Lauren se strădui să le distingă vorbele, dar nu reuşi.

Când ajunseră pe terasă, Raoul îi atrase atenţia, cu o problemă pusă de personal.

– Nu ştiu ce să fac, doamnă Henderson. Sunt obosiţi şi înfometaţi şi nici măcar n-au haine.

– Oh, Doamne... uite, spune-le să meargă la bungalow-uri, să vadă ce pot găsi pe acolo. Dacă reuşim să scoatem seiful...

– Mergeți la Hurricane Bay – spuse Joe, ajungând-o din urmă. Gus va avea grijă de toată lumea.

– Vă mulțumesc, domnule – răspunse Raoul zâmbind, evident ușurat.

Lauren ar fi vrut să se arate supărată pe Joe, dar nu putu să facă altceva decât să-i fie recunoscătoare, pentru că se îngrijea de personalul ei.

– Mulțumesc – spuse ea, fără tragere de inimă, dar când el o luă de braț, ea îi aruncă o privire de gheață.

– Voiam să-ți propun să vii și tu la Hurricane Bay – zise el.

– Nu, mulțumesc – replică ea, cu calm. Prefer să rămân aici.

O întoarse spre el și o privi sălbatic, apucându-i în același timp umărul, cu degete de fier.

– Nu rămâi aici – îi spuse el, tăios.

– Te rog să-ți iei mâinile de pe mine – îi zise ea, rece. Nu mai suntem logodiți și, deci, nu mai ai nici un drept să-mi dai ordine. Am să fac exact așa cum vreau eu.

– Prostuțo ! – se răsti el. Ai să mergi cu mine la Hurricane Bay, chiar dacă va trebui să te târăsc până acolo !

– Vrei să mă răpești ? Este ilegal, să știi. Sau ai în buzunar toată poliția din zonă ? – întrebă ea, intenționat batjocoritoare.

— Bine, dacă vrei să alegi calea cea mai dură, treaba ta. Dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Îi dădu drumul, iar ea îi întoarse spatele, furioasă și speriată, în același timp. Îl auzi din nou vorbind cu sergentul McKay, dar nu se mai obosi să asculte. Inspecția poliției a fost, cel puțin, superficială. Când terminară, personalul începea deja să se îndrepte spre Hurricane Bay.

— Nu doriți să-i interogați ? — întrebă Lauren, enervată.

— Toate la timpul lor — replică sergentul McKay, calm. Știu unde să-i găsesc, dacă am nevoie de ei.

— Înțeleg.

— Mergem la șalupă ? — continuă el, liniștit. Acolo, am putea discuta în condiții mai confortabile.

— Categoric — răspunse Lauren, acid. Porni plină de demnitate, în ciuda hainelor murdare pe care le purta. Ofițerul în uniformă o ajută, politicos, să urce în șalupă și o conduse apoi, în cabina micuță. Ea se așeză foarte dreaptă și cu o expresie fermă întipărită pe chip.

Sergentul McKay intră și se așeză vizavi de ea, cu chipul foarte grav, dintr-odată.

— Doamnă Henderson, dacă sunteți pregătită, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Sigur — ,răspunse ea, pe un ton chinuit și dezgustat.

– La ce oră credeți că a izbucnit incendiul ?

– În jurul orei șase. Cazinoul se închide la... hei, de ce părăsim debarcaderul ? – se întrerupse ea brusc, auzind că pornește motorul.

– Vă rog să vă așezați, doamnă Henderson – îi spuse McKay, calm.

– Ce... unde mergem ?

– La Kingstown – replică el, imperturbabil – la postul de Poliție.

– Pentru ce ? – solicită ea explicații.

– Am dori să vă punem unele întrebări – îi răspunse el, netulburat.

– Dar... asta, o puteți face și aici. Nu vreau să plec. Trebuie să rămân aici, să supraveghez – protestă ea.

– Vom trimite doi polițiști, în acest scop.

– De ce e necesar să merg la postul de Poliție ? – insistă Lauren.

– Am dori să dați o declarație.

– Dar asta pot s-o fac și aici – argumentă ea.

– Am să vă conduc la sediul Poliției, doamnă Henderson – spuse el, impasibil.

Ea îl privi cu gura căscată de groază.

– Mă arestați ? – întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– În nici un caz, doamnă Henderson, dorim numai să ne ajutați în cercetările noastre.

Eufemismul nu reuși să o liniștească. Șalupa părăsi în viteză golful. Pe mal, nemișcat, cu

picioarele ușor depărtate, cu mâinile în buzunarele hainei de seară acum ruptă, stătea Joe. Rămăsese pur și simplu acolo, privind cum șalupa pornește și apoi dispare din raza lui vizuală.

Lauren se întoarse din nou spre McKay.

– Ce v-a spus el ? Vă plătește ? Încearcă să mă arunce după gratii ?

– Vă rog, să stați jos, doamnă Henderson – repetă McKay cu acea voce îngrozitor de calmă, care pe Lauren o înfiora.

Șocată și înfricoșată, ea se așeză într-un colț, strângându-și genunchii la gură și uitându-se la McKay, cu un aer defensiv.

– Nu voi răspunde la nici un fel de întrebări decât în prezența avocatului meu – spuse ea, sfidătoare.

El aprobă din cap și își îndreptă atenția spre conținutul servietei sale. Ea îl privea, urându-l și, în același timp, fiindu-i frică de el. Promptitudinea și cruzimea răzbunării lui Joe o zăpăciseră complet. Stăpânita și eleganta doamnă Henderson dispăruse ; îi luase locul o copilă cu ochi mari, speriați, tremurând toată și care se întreba disperată ce avea să se întâmple cu ea.

Când la orizont începu să se profileze silueta insulei St. Vincent, Lauren încercă să-și refacă, din cioburi, demnitatea pierdută.

– Îmi puteți împrumuta un piepten, vă rog ? – întrebă ea, pe un ton nesigur. Sergentul

McKay scoase din buzunar și îi întinse propriul lui pieptene.

– Mulțumesc. Își trecu pieptenul prin păr, încercând să pună o oarecare ordine în șuvițele rebele. După ce i-l înapoie, spuse : Aș vrea să mă spăl puțin. El îi arătă ușa unei încăperi minuscule și, atunci, cu multă grație dar și cu un zâmbet sarcastic pe buze, ea se îndreptă într-acolo. Dar, când încercă să închidă ușa după ea, el întinse o mână și încercă să o oprească.

– E-n regulă – spuse ea rece – n-am să încerc să evadez prin hublou. Vreau numai să mă spăl, fără să fiu privită de o mulțime curioasă și nesuferită.

El înregistră insulta ei, fără să clipească.

– Pentru orice eventualitate, doamnă Henderson, vă rog să lăsați' ușa întredeschisă. Eu am să mă retrag în celălalt capăt al cabinei – îi spuse el, în continuare la fel de impasibil.

– Să te ia dracu' ! – izbucni ea, întorcându-i spatele și lăsând totuși întredeschisă ușa. Își scoase hainele îmbâcsite de fum, umplu un lighean cu apă și începu să se spele cu săpunul ieftin pe care îl găsi acolo. Nu avea la dispoziție decât un prosop foarte mic, dar reuși să se șteargă cât de cât și, cu toate că a fost nevoită să se îmbrace cu aceleași haine murdare, se simți după aceea ceva mai bine.

Când ieși din cabină, observă că deja intraseră în port. Ca de obicei, pe chei se aflau grupuri gălăgioase de copii, vase care erau încărcate sau descărcate și câini care lătrau. Lauren își ținu capul sus când coborî din șalupă, dar roși ușor sub privirile curioase ale oamenilor. Aici, în Kingstown, a fost recunoscută imediat, iar zvonul despre „arestarea" ei, se răspândi la fel de repede cum se întinsese mai devreme incendiul.

Ea merse alături de ofițerul în uniformă, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta și, apoi, se sui în mașina Poliției, la fel de demnă cum ar fi fost dacă ar fi fost îmbrăcată în cele mai scumpe și elegante haine de seară. Sediul Poliției era foarte aproape și era situat într-o clădire construită de britanici, de la care, se pare că polițiștii moșteniseră politețea și eficiența deosebită. Dar Lauren a fost condusă într-o celulă mică și goală, prevăzută cu o ferestruică meschină. Ea crezu că nu se va mai putea stăpâni și va începe să urle.

O polițistă tânără și drăguță o întrebă dacă dorește ceva de mâncare, iar ea răspunse „Da", fără să se gândească. Când primi mâncarea, Lauren fu foarte mirată de cât era de înfometată. I se părea atât de ridicol să stea acolo și să mănânce cu mult calm friptură de porc cu salată de mazăre ; și atunci, realiză dintr-odată că era în pericolul de a deveni isterică.

Când polițista reveni, Lauren îi spuse ferm :

— Doresc să vorbesc cu sergentul McKay.

— Îmi pare rău, doamnă Henderson, dar deocamdată nu este disponibil — răspunse timidă fata.

— Atunci, aş vrea să iau legătura cu avocatul meu — insistă Lauren.

— Sergentul McKay va aranja asta, când se va întoarce — zise femeia, parcă cerându-şi scuze.

— Nu sunt arestată, să ştiţi ! — ţipă Lauren, cu vocea teribil de încordată. Pot să plec când vreau.

— Îmi pare foarte, foarte rău, doamnă Henderson. Fata luă tava şi ieşi, închizând după ea uşa masivă.

Lauren auzi cheia răsucindu-se în broască şi atunci, se izbi de uşă lovind-o cu putere, dar inutil, cu pumnii.

— Daţi-mi drumul de aici ! — strigă ea. Lovi uşa şi cu picioarele, uitând că este desculţă, rănindu-şi degetele, însă acum, cel puţin, avea o scuză ca să plângă. Se ghemui pe banchetă şi plânse până când, amărâtă şi epuizată, adormi.

Se trezi când uşa celulei se deschise. Se ridică repede, dar nu era decât poliţista, din nou singură.

— V-am adus nişte pături mai bune şi un cearşaf — spuse timid femeia. De obicei, aici nu ajung oameni ca dumneavoastră şi deci, mă tem că nu e prea plăcut.

— Nu, nu este. — aprobă Lauren. Nu era drept să fie răutăcioasă cu tânăra femeie, care, în fond, nu făcea decât să execute ordinele pe care le primise. S-a întors sergentul McKay ?

Fata era vizibil jenată.

— Nu — spuse ea. Nu se va întoarce până mâine.

— Dar ofiţerul şef ? Fata îşi plecă privirea. Ştiu — spuse Lauren sec — sergentul McKay va aranja asta. Se uită cu tristeţe la celula mică şi tristă. Care este, de obicei, sentinţa pentru incendiere ? — întrebă ea, pe un ton filosofic.

Fata încremeni, pur şi simplu.

— Oh, dar nu cred că...

— Cinci ani ? Zece ?

— Probabil, în jur de cinci ani — admise fata, cu greu.

— Cinci ani. Lauren se aşeză pe marginea băncuţei. Avea senzaţia că sufletul i-a părăsit trupul.

— Am să vă pregătesc nişte cafea — se oferi fata, ieşind din celulă. Semăna atât de bine cu una dintre cameristele ei, încât Lauren zâmbi involuntar. Dar în situaţia ei, nu prea era nimic amuzant. Se înfioră uşor. Oare putea Joe să-i regizeze o asemenea înscenare ? Putea să o facă să dureze ? Ea n-ar fi fost nici prima, nici ultima, care şi-ar fi dus afacerea de râpă, ca să poată obţine banii de asigurare. Era sigură că el avea destui bani ca să cumpere suficienţi martori, pe care ea,

oricum, nu-i putea condamna. Viaţa era foarte grea aici, pe insule — câteva mii de dolari puteau să conteze foarte mult. Dacă şi Poliţia era în cârdăşie cu el, atunci ea nu mai avea nici o şansă. Singură în celula rece, ea se ghemui din nou pe băncuţă şi se lăsă pradă coşmarurilor.

Timpul se scurgea cu mult mai încet decât ar fi putut crede ea vreodată că este posibil. Când i se aduse cina, ea crezu că, de fapt, este micul dejun, iar noaptea i se păru nesfârşită. Când zorile luminară ferestruica, ea era deja trează, iar la ora opt îi venea să urle de nerăbdare.

Tânăra poliţistă intră din nou în tură şi îi aduse micul dejun, dar cererea de a-l vedea pe sergentul McKay i-a fost refuzată politicos.

— Doriţi să vă spăl hainele ? — întrebă fata, binevoitoare. Azi, am câteva ore libere şi vi le-aş putea aduce înapoi, în seara aceasta.

— Oh... da, vă rog.

— Îmi pare... foarte rău — spuse fata, cu prudenţă.

— Poftim ? Oh, nu e vina ta... Lauren oftă. Ai putea să mă ajuţi în vreun fel, să-mi spăl părul ? Este plin de praf şi fum.

— Am să vă aduc nişte apă caldă şi sunt sigură că o să găsesc şi nişte şampon.

Lauren îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc.

— Trebuie să vă încui din nou — spuse fata, scuzându-se — dar am să mă întorc repede.

Femeia îi aduse și niște reviste pe lângă șampon și, o vreme, Lauren se simți ceva mai bine, dar curând, scurgerea lentă a timpului începu să o chinuie din nou. Revistele erau plictisitoare, iar capul începu să o doară din cauza lipsei de aer curat. Încercă să-și amintească poeziile pe care le învățase în școală, dar toate îi reveniră trunchiat în minte, iar după aceea, își aminti fără să vrea, o excursie cu școala, la o închisoare de femei din Fort Charlotte. Din acea clădire ar fi trebuit să ai o priveliște superbă asupra golfului — dar oare avea ferestre ?

În cele din urmă, nu-i mai rămase în minte decât gândul la Joe. Încetă să se mai lupte cu acest gând și se ghemui din nou pe banchetă, lăsându-se pradă viselor despre ceea ce ar fi trebuit să fie. Primise o salopetă gri ca să se îmbrace — haine de închisoare, de deținut. Ce-ar gândi Joe, dacă ar vedea-o acum, cu părul încâlcit și murdar și fără machiaj ? Oare ar fi mulțumit că o pedepsise suficient, pentru că-l înfruntase ? Oare ar mai dori-o ? Dar el nu apăru, iar interminabila zi se scurse monoton, mai departe.

Polițista se întoarse și îi aduse cina, dar ei nu îi era foame și, deci, nu se simți în stare să înghită nimic.

– Cât este ceasul ? – întrebă ea, când fata reveni să ia tava.

– Este șapte și zece, seara – răspunse prompt tânăra femeie.

– Doar atât ? Credeam că este cel puțin zece. Dacă Joe ar fi apărut în clipa aceea, ar fi putut să-l ucidă, dar el nu veni, iar pe măsură ce timpul se scurgea, ea a fost nevoită să recunoască, din ce în ce mai clar, că el câștigase. Ajunsese în starea în care ar fi făcut orice, oricât de umilitor, numai pentru a scăpa de acolo. Acum, ar fi fost gata chiar să-i cadă în genunchi, numai ca să o scoată din închisoare.

În celula alăturată a fost adus un bețiv care se văită îngrozitor, câteva ore. Lauren se învârti prin celula ei, măsurând-o cu pasul, în lung și în lat, calculându-i suprafața și volumul. Se așeză pe banchetă cu genuncii strânși la gură și încercă să numere până la o mie, dar se opri la cinci sute și se ghemui, strângând perna în brațe și plângând după Joe.

Imagini și amintiri se învârteau în mintea ei, iar ea începu să geamă, simțind ca prin vis, mâinile lui care o dezmierdau și sărutările lui excitante. Știa că este stupid să se gândească la asemenea lucruri, dar nu-și putu canaliza ideile pe altă direcție. Visul și realitatea se contopiră într-un coșmar nesfârșit. Dimineața o găsi disperată și cu ochii goi, mari și speriați.

Uşa se deschise deodată şi în cadrul ei apăru Joe. Ea se retrase ca un animal sălbatic, încolţit de teamă.

— Haide, Lauren — spuse el.

— Unde ? — şopti ea, bănuitoare.

— Doar n-ai uitat ? — spuse el, calm. Azi ne căsătorim. Lauren închise ochii. Deci, înnebunise. Era cel mai normal lucru din lume ca Joe să o arunce după gratii pentru patruzeci şi opt de ore, pentru ca apoi, să-i reamintească faptul că sosise ziua căsătoriei lor.

— Nu — şopti ea, clătinând din cap şi încercând să-şi dea seama de ce mergea totul atât de rău.

Joe înaintă un pas şi ea începu să ţipe şi să se zbată. Dar ea era slabă şi el o învinse cu uşurinţă, prinzându-i mâinile şi lipind-o de el, vorbindu-i blând, cu acea voce mângâietoare şi înşelătoare în acelaşi timp.

— Şşş ! Haide, linişteşte-te acum. Totul e bine, acum. Sunt aici, lângă tine.

— Ce doreşti ? — întrebă Lauren, cu voce tremurătoare.

— Am venit să te iau. Ne căsătorim, iar după aceea, am să te duc acasă la mine.

Ea stătea încordată în braţele lui.

— Şi dacă refuz ? — întrebă ea, tensionată.

— N-ai de ales. Vocea lui era, parcă, total lipsită de emoţie şi suna sec.

— Vrei să spui că dacă eu refuz să mă mărit cu tine, ai să mă laşi aici ? — întrebă ea.

deloc surprinsă, privindu-i chipul dur. Ea se întoarse uşor cu spatele la el şi se uită de jur-împrejurul celulei. Joe era în stare să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea ; era complet lipsit de scrupule. O dorea şi nimic nu-l putea opri să o forţeze pentru a obţine ceea ce vroia. Ea ridică din umeri.

— Deci, nu am de ales — spuse ea, istovită. Bine.

— Am să trimit vorbă să-ţi aducă hainele.

CAPITOLUL 10

De câte ori nu visase Lauren la ziua aceasta ? Stătea lângă Joe, cu mâna în mâna lui, rostindu-şi jurământul cu voce scăzută, în liniştea desăvârşită din biserica anglicană. Nu-l privea pe mirele care o intimida atât de puternic şi totuşi, în adâncul sufletului ei credea cu adevărat, dureros, cuvintele pe care le spunea.

Dacă vicarului, ceremonia i se păru ciudată – mireasa, care abia cu o săptămână în urmă devenise văduvă, desculţă şi ciufulită, mirele cu chipul lui de granit şi singurii martori, un sergent şi o tânără poliţistă – oricum, el nu lăsă să i se vadă uimirea şi, în cele din urmă, îi declară soţ şi soţie.

Joe continuă să o ţină strâns de mână pe Lauren în timp ce mulţumea vicarului şi celor doi martori şi îi dădu drumul numai după ce o văzu urcată, în siguranţă, pe iahtul lui – Midnight Lady. Ea se instală în cabină, uitându-se pe fereastră cu ochii goi, iar el conduse vasul înapoi, spre St. Arnoux, unde îl ancoră în

-jana din dreptul cazinoului Hurricane Bay. Apoi, cobori în cabină şi întinse o mână autoritară spre ea.

– Lauren – o chemă el, încet. Ea se ridică în picioare şi îl urmă – ca un robot care ascultă întotdeauna ordinele stăpânului. Îl lăsă să o ia de mână, când o ajută să urce pe chei. Atingerea mâinii lui era ciudat de liniştitoare, iar ea se agăţă de el, împleticindu-se pe picioare.

Era ora prânzului şi locul era aproape pustiu şi cufundat într-o tăcere stranie, sub soarele strălucitor. Fortul avea un aspect dur şi un aer invincibil, la fel ca bărbatul căruia îi aparţinea ea, acum. El o conduse pe sub bolta holului de la intrare, iar ea se înfioră în ciuda căldurii destul de mari.

– Vrei să te odihneşti ? – întrebă el.

Lauren clătină din cap.

– Nu sunt obosită – spuse ea, sec.

– Ei bine, vrei să mănânci ceva ?

– Nu mi-e foame.

– Atunci, ce vrei să faci ? – întrebă Joe, răbdător.

– Nimic.

El îşi trecu mâna prin păr, oftând resemnat.

– Bine. Eu am ceva de lucru. Vino sus şi stai puţin cu mine.

Fără un cuvânt, ea îl urmă sus, pe scări, spre apartamentul lui personal, de la ultimul etaj. Avea un living foarte mare şi un balcon imens,

cu vedere spre golf. Era o încăpere absolut masculină. Podeaua era acoperită cu parchet lăcuit, peste care se aflau nişte carpete mexicane, viu colorate. Peretele exterior era din piatră, iar cele interioare erau tapetate cu lemn de mahon, lustruit. Existau şi nişte tablouri neobişnuite şi originale, pictate de un artist mexican. O canapea imensă şi nişte fotolii confortabile, îmbrăcate în piele, erau aşezate în faţa unui cămin mare. Între cele două uşi de sticlă care dădeau în balcon, se afla un birou impozant, din lemn de mahon, sculptat.

Lauren se aşeză într-unul din fotolii, îşi strânse picioarele sub ea şi începu să privească pe fereastră. Golful avea o frumuseţe aspră şi dură, dar total diferită de aerul liniştit şi tihnit care învăluia Blue Lagoon. Copacii creşteau încăpăţânaţi şi rezistenţi pe pantele stâncoase care se întindeau până în apele involburate ale Atlanticului. Apa era gri-albăstruie şi avea pe alocuri nişte pete albe, de spumă. Se vedea chiar şi un pescăruş, care, în depărtare, ieşise la vânătoare.

Ochii lui Lauren se îndreptară spre spatele lat al lui Joe, care avea capul aplecat peste raportul pe care îl studia. Cu excepţia şuviţelor gri de la tâmple, arăta exact ca acum şapte ani. Purta nişte pantaloni albastru-închis şi o cămaşă albastru-deschis, descheiată la gât şi cu mânecile suflecate peste braţele puternice şi bronzate.

Nu-i stătea bine așa, stând în casă într-o zi cu soare, citind diverse materiale plictisitoare legate de afaceri. Lauren știa instinctiv, că el ar fi preferat să fie acum pe plajă sau să se scufunde în apele adânci din jurul insulelor. Deodată, simți intens nevoia să se ducă la el și să-i maseze mușchii tensionați ai spatelui cu mâinile ei, spunându-i să lase hârtiile și să meargă cu ea să înoate.

Ea își privi mâna stângă pe ale cărei degete se vedeau inelul de logodnă și verigheta de aur. Se măritase cu el. Într-un fel — recunoscu ea — știuse dintotdeauna că o va face. Joe era prea puternic, în comparație cu ea ; era clar. că el trebuia să câștige până la urmă. Curând, avea să vină și clipa aceea de care se temuse atâția ani, dar pe care, în același timp, o așteptase cu nerăbdare. El își va revendica drepturile de soț, iar ea nu avea cum să-l refuze.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Joe strigă :

— Intră. Servitoarea intră și aduse o tavă cu sandvișuri și cafea. Pune-o acolo — spuse Joe, indicând măsuța de lângă fotoliul lui Lauren. Mulțumesc, Sally.

Fata îi zâmbi timid și apoi ieși. Joe lăsă raportul din mână și se așeză lângă Lauren.

— Mănâncă ceva — îi spuse el.

— Nu-mi este foame — îi răspunse ea, apatică.

El luă un sandviș, după care, i-l întinse ei.

— Ai să mănânci, totuşi — îi ordonă el, pe un ton care sugera că nu putea accepta o nesupunere. Fără chef, Lauren luă sandvişul şi-l gustă. El îi turnă cafea, puse zahăr şi apoi aşeză ceaşca în faţa ei. O făcu să mănânce trei sandvişuri şi să bea cafeaua, iar când termină, ei îi venea să plângă de furie, pentru că nu i se putea opune. Nu îndrăznea să-l înfrunte — în ultimele zile, se lămurise cât de periculoasă putea fi mânia lui.

Dar, cu toate acestea, mâncarea o făcu să se simtă ceva mai bine şi să-şi dea seama că de la prima masă, luată în celulă, nu prea mai mâncase nimic. O ploaie scurtă stinsese căldura insuportabilă a zilei. Se ridică şi ieşi pe balcon. Soarele strălucea din nou, uscând repede stropii de ploaie de pe frunzele copacilor. Un curcubeu superb se arcuise peste golf. Era un tablou minunat.

Lauren îl auzi pe Joe ieşind în balcon după ea şi încremeni. Se retrase nervoasă, câţiva paşi.

— Aş vrea să fac o plimbare — spuse ea, nesigură.

— Vin şi eu cu tine.

Ea se întoarse şi-l privi.

— N-am de gând să fug — îi explică ea.

El o privi calm şi gânditor. În ochii lui negri nu se putea citi nimic — nici triumf, nici bucurie, nici dorinţă. Numai o atenţie deosebită, de parcă ar fi fost conştient de faptul că

victoria lui nu era completă ; parcă încerca să observe o fisură în armura ei, care să-i permită să atace şi să o facă să cedeze definitiv. Ea se întoarse în camera de zi şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti desculţă — spuse el.

— Nu contează. Sunt obişnuită să merg aşa.

— Ar fi mai bine să mergem la Bridgetown, mâine, ca să-ţi cumpăr nişte haine. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme. Am uitat, că nu ai nimic altceva decât hainele de pe tine.

— N-are importanţă — răspunse ea.

Porniră în tăcere pe panta abruptă acoperită cu plante chinuite dar rezistente. Lauren alese o potecă ce ducea spre vârful vulcanului, acolo unde se afla craterul stins. Drumul era denivelat şi greu, dar ea găsea o satisfacţie deosebită în a se chinui până la epuizare. Vroia să meargă până la capătul drumului şi al puterilor ei şi, poate, chiar mai departe.

Căţărându-se pe stânci, câteodată aluneca. Joe urca în spatele ei, fără ca măcar să dea un semn cât de vag de efort şi ajutând-o atunci când cădea, dar fără să încerce s-o oprească. Ea urcă tot mai sus, dincolo de locul unde mai creşteau copaci, spre zonele unde stâncile erau sterpe şi nu existau decât ciulini şi flori sălbatice. Întregul lanţ de insule se întindea la picioarele lor ca un şirag de pietricele aruncate în oceanul albastru. Spre Nord se vedea

silueta insulei St. Vincent şi un fir de fum care ţâşnea din vulcanul Soufrière.

În comparaţie cu acesta, vulcanul de pe St. Arnoux era extrem de liniştit. Având numai trei sute de picioare înălţime, vulcanul avea un crater care acum, nu mai era decât o simplă groapă în care păsărelele îşi construiseră cuiburile, fără să se teamă de imaginea rece de dedesubt. O barcă micuţă adăpostea echipamentul sofisticat al geologilor care verificau cu regularitate dacă somnul vulcanului este la fel de greu ca de obicei, dar localnicii ştiau că păsărelele ar părăsi din instinct craterul, cu mult inainte ca aparatele seismologilor să semnalizeze vreo erupţie. Dar aşa ceva nu se mai întâmplase de foarte, foarte multă vreme ; parcă toată puterea îi fusese furată de vulcanul Soufrière, care fierbea la numai treizeci de mile spre Nord.

Vântul cald din Sud-Est sufla dinspre Tropice, răsfirându-i părul şi lipindu-i şuviţele lungi, pe faţă. Fusta i se mula pe picioare şi era nevoită să o ţină cu mâna, ca să nu se ridice. Joe se întinse sus, pe platou, cu mâinile sub cap şi cu ochii închişi. Era atât de liniştit, încât ai fi putut crede că doarme, dar se vedea că este atent şi conştient de fiecare mişcare a ei.

Ea se aşeză şi privi spre apa limpede. Un pescăruş ieşise din nou la vânătoare, năpustindu-se asupra prăzii cu o precizie mortală şi

apoi ridicându-se, cu aripile sale puternice, spre cuibul lui. Lauren se întinse și ea și privi spre cerul albastru și curat.

Joe se afla la aproximativ trei metri de ea. Ea ar fi vrut să se apropie de el, să se ghemuiască în brațele lui și să admită că el învinsese. Dar nu o făcu. Rămase pe loc și așteptă, întrebându-se, dacă el va veni la ea și o va avea, în liniștea desăvârșită a după-amiezii. Dar nici el nu o făcu.

– Lauren. Stătea în picioare, deasupra ei, cu mâinile sprijinite pe șolduri. În spatele lui soarele apunea în mare, transformându-se într-o masă aurie și fierbinte. Haide, foarte curând, va fi întuneric – spuse el, pe un ton egal.

Ea se ridică, iar vântul îi flutură fusta, descoperindu-i picioarele lungi și suple. El o luă înainte, iar ea se întreba de ce nu profitase de ea, atunci când avusese ocazia. Oare ce așteaptă ? Gândul la ceea ce avea să se întâmple, o neliniștea. Foarte curând, va fi noapte și vânătorul își va avea prada.

Se înserase și hotelul prinsese viață. Personalul se pregătea pentru afluxul de clienți, care doreau să cineze în restaurant, în timp ce câțiva jucători discutau în jurul mesei de ruletă. O mulțime de întrebări – mai mult sau mai puțin importante – îi atraseră atenția lui Joe, în timp ce traversau holul și se pregăteau să

urce scările, dar el le evită pe toate, dând mereu, același răspuns :

— Întrebați-l, pe Gus.

Când ajunseră sus, în camera de zi, Joe aranjă hârtiile de care se ocupase mai devreme, într-un dulap, apoi se întoarse și se uită la Lauren care se ghemuise din nou în fotoliu, înlănțuindu-și genunchii cu brațele, parcă apărându-se de ceva. Era perfect conștientă că la câțiva metri în spatele ei, se afla ușa dormitorului.

— Vrei să luăm cina aici, sau jos ? — întrebă el.

— Jos — răspunse ea repede, bucuroasă că astfel, avea posibilitatea de a nu rămâne singură cu el.

O clipă, se temu că masca lui de autocontrol o să se evaporeze dar, cu un zâmbet ușor ironic pe buze, el se înclină și îi acceptă propunerea, oferindu-i brațul.

— În acest caz, doamnă Daley, doriți să mă însoțiți la cină ? — întrebă el, parcă disprețuitor la adresa propriei persoane. Din moment ce suntem în luna de miere, sunt sigur că nimeni nu se va aștepta să arborăm o ținută vestimentară formală. Văzând că ea nu face nici o mișcare, el îi luă mâna și i-o petrecu ferm pe sub brațul lui, silind-o astfel să coboare cu el și să se îndrepte spre restaurant.

O masă de două persoane, era plasată într-un colț, lângă o fereastră deschisă, cu ve-

dere spre golf. Cina a fost impecabilă şi foarte gustoasă, iar vinul ales se dovedi a fi un Montrachet auriu, veritabil. Lauren mâncă în tăcere, cu ochii plecaţi cu încăpăţânare spre farfurie, conştientă de apropierea lui Joe de cealaltă parte a mesei şi de scurgerea implacabilă a timpului.

O parte din clienţi şi chiar unii membri ai personalului, veniră la masa lor ca să-i felicite cu ocazia căsătoriei. Joe primi urările lor de bine cu un farmec relaxat, ciocnind paharul cu toţi, deloc jenat. Lauren stătea ca pe ghimpi, roşie în obraji şi incapabilă să-şi ridice ochii din farfurie.

– Soţia mea a trecut prin clipe grele, săptămâna asta – explică Joe, degajat.

– Oh, da, incendiul, sigur. Doamne, ce ghinion. Totuşi, acum totul s-a rezolvat în modul cel mai fericit pentru tine, draga mea.

– Da. Da, aşa este. Mulţumesc – răspundea ea, scurt.

Iar oaspeţii se îndepărtau clătinând din cap.

– Necazul ăsta a epuizat-o complet, e de nerecunoscut.

– Era gata să-şi piardă viaţa. El a salvat-o, în ultima clipă.

– Adevărat ? Vai, ce romantic !

Rămaseră la masă mult timp, sorbind din cafeaua aromată a casei, în timp ce restaurantul se golea, treptat. Joe nu încercă deloc să o forţeze să vorbească. Ea privea pe fereas-

tră oceanul învolburat și cerul înnorat. Era atât de diferit de Blue Lagoon. Parcă era pe o altă insulă, deși se afla la o distanță de mai puțin de o milă.

O frământa parcă un gând vag, dar ea nu se putea concentra acum. Mâna lui Joe o acoperi hotărâtă pe a ei, silind-o prin puterea gestului să se uite la el.

— Mergem la culcare ? — întrebă el, încet.

Lauren simți că i se taie respirația și, totuși, aprobă din cap. Joe o ridică în picioare. Restaurantul era gol acum, iar chelnerii strângeau în liniște farfuriile. Lauren nu crezu că va fi în stare să meargă, dar, cumva, atingerea lui îi dădu putere. Străbătură încet foaierul și apoi urcară în apartamentul de la ultimul etaj.

Când ușa se închise în urma lor, ea își desprinse brațul de mâna lui și ieși în balcon. Briza proaspătă și senzuală a nopții îi dezmierdă trupul, dar teama o împiedică să reacționeze. Se simțea ca un sloi de gheață.

— Lauren. Auzindu-i vocea, ea se întoarse. El stătea în ușa dormitorului. Vino aici.

Aflată sub puterea hipnotică a ochilor lui negri, ea se îndreptă spre el, încet și fără tragere de inimă. Când se apropie de el ea își plecă ochii, incapabilă să-i susțină privirea intensă. El întinse mâna și o trase spre el, lipindu-i capul de umărul lui și mângâind-o cu blândețe.

Dar ochii ei mari și speriați văzuseră patul imens și cuvertura trasă la o parte. Rămase

înțepenită în brațele lui și nici măcar respirația lui fierbinte nu reuși s-o încălzească... O mai avusese o dată, fără să o iubească și asta o distrusese. Acum, făcea exact același lucru. Ea știa că mâinile lui pricepute erau capabile să-i determine trupul să o trădeze și mai știa că inima blestemată o va face să țipe de plăcere atunci când el o va poseda. El avea să-i ia tot ce avea, o va secătui de vlagă și apoi se va plictisi de ea, așa cum se plictisise de toate femeile pe care le avusese până atunci. Dar ea era prinsă în capcana dragostei ei și a inelului pe care-l purta pe deget.

O lacrimă stingheră i se rostogoli pe obraz. Fără un cuvânt, Joe o luă în brațe și o duse în pat. O lăsă jos cu grijă, își scoase pantofii și apoi, se întinse lângă ea, complet îmbrăcat. Și atunci, o îmbrățișă, trase cuvertura groasă peste amândoi și începu să o legene, șoptindu-i tandru :

– Dormi, Lauren. Ești în siguranță acum. N-am să-ți fac nici un rău. Pot să mai aștept încă puțin.

Masculinitatea difuză care emana din trupul lui îi invadă corpul și căldura îmbrățișării lui blânde, îi topi răceala din oase. Suspină ușor și se ghemui mai bine în brațele lui, care se strânseră atunci, în jurul ei. Rămase multă vreme trează. Joe știa că nu doarme, dar nici nu-i vorbi și nici nu încercă să o mângâie. O ținu doar așa și, într-un târziu, mult după miezul nopții, ea adormi.

Se trezi cu soarele in ochi şi clipind des, fără să-şi dea seama unde se află şi, apoi, de ce se află acolo. Cearşafurile mototolite de lângă ea ii reamintiră că Joe işi petrecuse noaptea alături de ea.

Cobori din pat şi ieşi în balcon. Soarele răsărea la orizont, aruncându-şi razele pe cerul albastru şi peste oceanul translucid. Un canar galben se aşeză pe balustradă, foarte aproape de ea, clătinând comic din cap, sperând poate să obţină ceva bun de mâncare.

Lauren privi spre dormitor. Cămaşa şi pantalonii lui Joe atârnau pe spătarul unui scaun şi, deodată, ea înţelese unde plecase el ; în golfuleţul secret, ca să înoate în liniştea şi singurătatea din zori. Fără a se gândi prea mult, ea se hotări să-l urmeze.

În timp ce străbătea grăbită poteca întortocheată, ea găsi o mulţime de motive pentru care făcea acest lucru. Accepta destinul implacabil. Prefera să-i cedeze de bună voie, înainte ca el să-şi piardă răbdarea şi să o silească să facă acest lucru. Ea nu era decât un robot care se supune ordinelor nerostite ale stăpânului.

Dar, când ieşi dintre copaci şi il văzu acolo, în nisip, cu trupul lui bronzat şi musculos mai puternic ca niciodată, ea înţelese de ce venise şi de ce, fiecare mişcare pe care o făcuse de la moartea lui Bill Henderson până acum, o condusese inevitabil spre acest moment. In-

diferent cine era sau ce făcuse el, ea îl iubea şi îi aparţinea trup şi suflet lui Joe Daley şi asta, dintotdeauna.

El o privi impasibil cum merge pe nisip. Era limpede că nu intenţionează să o onoreze nici cu forţa, nici cu talentele lui de seducător ; aştepta ca ea să i se ofere singură. Cu degete tremurătoare, Lauren îşi dezlegă cordonul care-i susţinea fusta şi o lăsă să cadă. El continuă să aştepte. Ea îşi înclină capul ca să-şi poată descheia nasturii bluzei, după care, o lăsă să-i alunece de pe umeri. Îşi muşcă buza de jos şi simţi pe trup dezmierdarea brizei calde.

Când îl privi pe Joe, observă că el nici nu se clintise. Numai căldura din ochii lui arăta că faţa lui nu era sculptată în piatră. Printr-o mişcare plină de graţie, ea îşi îndepărtă chiloţii decoltaţi, din dantelă, îndreptându-se spre el.

Ochii lui alunecară peste formele desăvârşite ale trupului ei gol, iar ea simţi primul fior de dorinţă. Dar Joe continuă să nu se mişte. Se opri foarte aproape de el, fascinată de corpul lui viril. Întinse o mână tremurătoare şi îi atinse pieptul larg, după care, o lăsă să alunece peste umărul lui viguros.

Uluitor de brusc, reţinerea lui aparent inatacabilă, se zgudui. Îşi petrecu braţele în jurul ei, zdrobind-o sălbatic de trupul său, în timp ce gura lui o deschise violent pe a ei,

parcă pedepsind-o că îl lăsase să aştepte atât. Sărutul lui semăna cu o victorie, care îi atinse fiecare punct sensibil, până când o făcu să se topească neajutorată, într-un vârtej fierbinte al pasiunii.

El o ridică uşor, făcând-o să ameţească. Foarte vag, simţi cum o depune, pe spate, în nisipul fin şi, atunci, trupul ei simţi greutatea lui, zdrobind-o şi răpindu-i posibilitatea de a se mai sustrage dorinţei lui sălbatice.

Braţul lui se strecură sub ea, arcuind-o, în timp ce cu cealaltă mână, cu blândeţe şi duritate în acelaşi timp, o mângâie dinspre umeri spre coapse, tulburându-i toate simţurile. Buzele lui sorbiră tot ce putea oferi gura ei şi apoi cerură mai mult; sărutările lui coborâră pe linia gâtului ei spre sâni, ca un lichid fierbinte.

Atingerea lui îi trezi sfârcurile, după care, degetele lui începură să le frământe, făcând-o să ţipe de plăcere şi apoi să suspine extaziată, când dinţii lui puternici îi trimiseră fiori de foc în tot trupul.

El îşi înfipse degetele în părul ei, iar ea se mişcă sub el, cerându-i dezmierdări mai intime, dar el nu se mai grăbea acum când ea se afla la dispoziţia lui. Vroia să savureze fiecare părticică din ea – linia fină a pântecului şi dulceaţa coapsei ei mătăsoase. Plăcerea o chinuia acum, făcând-o să geamă ca un animal şi să se zvârcolească în nisipul cald.

Ea simţi că nu mai poate şi încercă să scape, dar el o prinse scurt, silind-o să-şi abandoneze din nou buzele în faţa sărutului său, pătrunzând în gura ei dulce şi excitând-o din nou. Ea se luptă cu el, iar mânia, lacrimile şi blestemele reprimate atâţia ani răbufniră şi ieşiră la suprafaţă, făcându-l să râdă. El îi prinse încheieturile mâinilor într-o strânsoare de oţel şi i le fixă în nisip, făcând-o să-şi arcuiască trupul spre el într-un arc viu şi vulnerabil.

Şi atunci, picioarele lui puternice îi desfăcură cu forţa coapsele, iar privirea lui îi sfredeli ochii atât de pătrunzător, încât ea se lăsă furată de val. Trupul lui viguros îi înfrânse şi ultima urmă de rezistenţă, iar ea se contopi cu el, înălţându-se precum lava fierbinte spre el, răsucindu-se şi zbătându-se în flăcări, plutind pe aripi divine şi apoi explodând într-o sferă de căldură şi lumină care o orbi şi o topi, făcând-o se geamă şi aproape să-şi piardă răsuflarea, după care, el se rostogoli în nisip, eliberând-o.

Simţi că el o strânge din nou la piept şi auzi cum ritmul bătăilor inimii lui revin încet la normal şi, cum respiraţia îi redevine calmă şi regulată.

— De ce ai venit ?

Stingerea pasiunii o readuse la realitatea dureroasă, care puse din nou stăpânire pe ea. Trupurile arseseră împreună, ca o singură fla-

cără, dar acum se îndepărtaseră iar, separate de suspiciune și teamă. Vocea ei era seacă și lipsită de viață, când îi răspunse :

— Sunt soția ta, Joe. Asta îți dă anumite drepturi.

El oftă și se depărtă de ea.

— Oh, Lauren — gemu — n-am vrut ca lucrurile să decurgă așa, între noi.

Ea se ridică și începu să se îmbrace, întorcându-se cu spatele la el. El se apropie de ea, din spate, prinzându-i umerii și arcuind-o spre el. Respirația lui caldă îi căută curba fină și mătăsoasă a gâtului.

— Înainte, nu era așa — murmură el, răgușit. Odată, erai îndrăgostită de mine. Îți mai amintești ?

Lauren se dezlipi de el, în timp ce-și încheia nasturii bluzei, ascunzându-și fața.

— Oh, da, îmi mai aduc aminte — spuse ea pe un ton amar — și, încă mult prea bine. Îmi aduc aminte cum m-ai folosit pentru satisfacția ta personală, așa cum ai făcut și acum...

— Lauren, ai venit la mine de bună voie ; și atunci și acum — îi reaminti el.

Cuvintele lui o umiliră și o făcură să se înroșească.

— Știu — șopti ea. N-am uitat nimic.

— Nici eu — spuse el, cu voce scăzută și încordată — cu toate că, numai Dumnezeu știe, cât am încercat. Vin aici în fiecare dimineață

şi, de fiecare dată, îmi aduc aminte cum erai atunci. De multe ori, am crezut că am să innebunesc, atât de tare te doream. Aş fi fost în stare să ucid, pentru tine !

Deodată, gândul acela vag care i se învârtise în minte, de la incendiu până în clipa de față, se cristaliză intr-o idee clară. Se gândise inițial, că el văzuse focul de aici, de pe plajă şi că, apoi, alergase pe drumul cel mai scurt ca să o salveze. Dar, ceva din această explicație era în neregulă. El purtase atunci haina lui albă, de seară. N-ar fi avut cum să vină aici, pe plajă, îmbrăcat aşa. Deci, venise probabil direct de la Hurricane Bay, aparent ca să o ajute. Dar, cum putuse el să vadă focul, de acolo, dacă ajunsese atât de repede la Blue Lagoon, adică înainte ca incendiul să apuce să mistuie tot ? Silueta înaltă a vulcanului ar fi ascuns focul de privirile lui, iar distanța pe care ar fi avut-o de parcurs ar fi fost oricum, mai lungă de o milă.

Ea se întoarse încet şi îl privi.

— Şi aproape că ai şi ucis, nu-i aşa ? — şopti ea, depărtându-se înspăimântată de el. Tu ai pus focul. Tu şi orgoliul tău ! N-ai putut accepta refuzul meu de a mă căsători cu tine, aşa că, ai încercat să mă obligi şi să-mi intinzi o cursă. Te-ai gândit că dacă voi pierde Blue Lagoon, n-o să mai am de ales...

— Lauren...

El făcu un pas în direcția ei, iar ea se retrase repede.

— Nu ! — țipă ea. Tu ai fost. Întotdeauna, ai fost tu. Era șocată și tremura toată. El o prinse, dar ea continuă să se zbată și, atunci, palma lui o plesni peste față.

Ea căzu la pământ, iar Joe o luă din nou în brațe și o strânse cu putere.

— Lauren, te rog, ascultă-mă — șopti el, insistent.

— Nu ! — țipă ea, încercând epuizată să continue lupta. Nu mai vreau să aud minciunile tale !

— Nu te-am mințit decât o singură dată, Lauren — spuse el pe un ton atât de sincer, încât ea se potoli o clipă și se uită în ochii lui. Aici, pe această plajă, acum șapte ani. Atunci, când ți-am spus că nu te iubesc. Am crezut că fac lucrul cel mai potrivit — continuă el, și suferința adâncă din glasul lui o convinse pe Lauren că spunea adevărul. Erai foarte tânără. M-am gândit că vei avea o viață de aur, dacă eu mă retrag din calea ta. N-am vrut niciodată să fac dragoste cu tine, dar nu m-am mai putut abține. Te iubeam atât de mult și atunci, în dimineața aceea, când ai venit la mine atât de frumoasă și dulce, că mi s-a tăiat respirația...

Lacrimi fierbinți alunecau pe obrajii lui Lauren.

— Mă iubeai ? — îl întrebă ea, tremurând.

— Te-am iubit întotdeauna. Chiar și atunci când aș fi vrut să te omor pentru că te-ai măritat cu Henderson. Te priveam când erai cu

el și îmi venea să-ți frâng gâtul. Degetele lui îi atinseră într-adevăr gâtul, dar el a fost cel care a gemut de durere. Dar știam că era numai vina mea – recunoscu el cu amărăciune. Tu n-ai fi făcut niciodată asta, dacă eu ți-aș fi rămas alături și aș fi avut grijă de tine.

Lauren se desprinse din brațele lui, nevrând încă să accepte să creadă cele spuse de el.

– Da – suspină ea, supărată. Știai foarte bine cât de mult te iubesc și totuși, ai plecat și m-ai părăsit. Nici măcar nu știam dacă te mai întorci !

Joe își îngropă fața în părul ei, strângând-o în brațe, iar ea îl simți cum tremură.

– A fost lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată, crede-mă – murmură el, aproape incoerent. Am rămas la distanță cât am putut de mult. Credeam că atunci când mă voi întoarce, tu mă vei fi uitat. Eram convins că o mulțime de tineri frumoși și bogați se vor grăbi să-mi ia locul. Mă gândisem să am grijă de tine, să nu ți se întâmple ceva, până când aveai să te îndrăgostești. Dar, când m-am întors și te-am văzut acolo, pe scări, am știut că ceva e în neregulă. Te doream prea tare, indiferent cât de mult greșeam în felul acesta.

Mâinile lui îi cuprniseră umerii, iar ochii îi străpunseră pe ai ei.

– Și atunci, i-am auzit numindu-te „doamnă Henderson". Aș fi plecat imediat, dar, în mai puțin de cinci secunde, mi-am dat seama că ai nevoie de mine, mai mult ca niciodată. Așa că,

am rămas și l-am lăsat pe Henderson să înțeleagă că-l supraveghez. Am crezut că a priceput asta, până când Kassy a venit și mi-a spus ce ți-a făcut. O strânse din nou în brațe. Așa că, l-am aruncat de pe terasă – încheie el, întunecat.

Lauren icni puternic.

– Oh, știam că nu va muri – spuse Joe, cu un zâmbet de gheață pe buze. L-am amenințat doar că, dacă te mai atinge chiar și numai cu un deget, am să-l arunc de pe acoperiș.

– Și te-a crezut – îi spuse ea, zâmbind vag și tremurând toată.

– Știu. Mâinile lui o mângâiau cu blândețe pe spate. După asta, n-am mai putut rămâne prin preajmă, dar chiar după ce am plecat, n-am fost niciodată prea departe. Știam tot ce se petrece la Blue Lagoon.

– Deci, ai pus propriul meu personal să mă spioneze ! – protestă ea indignată, dar amuzată.

El aprobă din cap, zâmbindu-i.

– Angajații lui îl urau, să știi.

– Și pe bună dreptate – spuse Lauren. Era un porc.

– N-o să-ți mai facă nimeni, niciodată, vreun rău, iubito – îi promise Joe și își pecetlui jurământul cu un sărut tandru și nesfârșit.

Se așezară pe nisipul cald, înlănțuiți.

– Unde ai plecat când ai părăsit Blue Lagoon ? – întrebă ea, curioasă.

El își plecă privirea.

— Chiar mă temeam că ai să-ncepi să-mi pui întrebări supărătoare — spuse el, aparent trist.

Ea se întinse și îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Te rog, spune-mi — se rugă ea, dulce. Să nu mai lăsăm lucruri nespuse între noi. Orice-ai fi făcut, pentru mine nu contează. Te iubesc, oricum.

Brațele lui se strânseră în jurul ei.

— Oh, n-am făcut niciodată nimic ilegal — o asigură el. Dar... ei bine, îți mai amintești de Rick, prietenul meu din New York ? Lauren aprobă din cap, grav. Deci, nu mai trebuie să intru în detalii. Asocierea cu Rick mi-a adus numai necazuri, încă de când aveam doar șase ani — adăugă el, cu zâmbet strâmb.

— Pariez că erai un băiețel foarte bătăios când aveai șase ani — spuse Lauren încântată.

— Eram. O să-ți povestesc totul, într-o zi. El se relaxă și o trase peste el. Oricum, într-o zi, l-am pescuit dintr-un râu pe fratele mai mic al lui Rick, iar Rick nu uita niciodată să-și achite datoriile, bune sau rele. Pe scurt, acum are prieteni foarte importanți — din aceia, care preferă să-și desfășoare afacerile cu foarte multă discreție. Așa că, am închiriat un mare iaht de lux și am început să organizez croaziere în jurul insulelor. Rick mi-a acordat un împrumut — fără limite, desigur. Pe patru ani numai, dar suficient pentru mine, ca să fac avere.

— Apoi, într-o zi, tatăl tău a venit să mă vadă, tocmai când mă aflam în localul Magdei. Vocea lui deveni gravă. Am discutat mult, atunci. Mi-a spus că el nu mai rezistă și mi-a cerut să am grijă de tine. Am încercat să-i scot această idee din cap, dar de fapt, cred că am înțeles ce simțea. Lauren îi mângâie părul și îi sărută colțurile ochilor. Așa că, i-am promis — continuă el. Din cauza asta, am cumpărat de la Magda Hurricane Bay.

Lauren îl privi insinuant.

— A fost amanta ta ?

El râse cu râsul acela bogat, pe care Lauren îl iubea atât.

— Nu, obrăznicătură, n-a fost — glumi el. Dacă aș fi avut măcar jumătate din amantele despre care a spus lumea că le-am avut, atunci n-aș mai fi avut timp să mă ocup de cazino !

— Dar ai avut relații cu alte femei, nu ? — insistă ea, tristă.

— Da, dragostea mea, am avut — îi spuse el, cu ochii sclipindu-i drăcește. Și încă, mai multe decât numărul degetelor de la mâini. Dar niciuna nu mi-a răscolit sângele așa ca tine iar acum când te am pe tine, nu mai am nevoie de nimeni. Niciodată.

Vorbea cu foarte multă siguranță în glas și Lauren își lăsă mulțumită capul pe umărul lui.

— Toți spuneau că erați amanți — îl necăji ea.

— Știu — spuse el, râzând. Magda era extrem de amuzată de treaba asta. Avea aproape cincizeci de ani și o încânta grozav faptul că trebuia să-și facă griji pentru stingerea unui scandal, în loc să stea să-și numere ridurile ! Și, așa cum a spus chiar ea, dacă am fi încercat să negăm aceste zvonuri, n-am fi reușit decât să punem paie pe foc.

— Când te-ai îndrăgostit de mine ? — întrebă Lauren, timid.

Joe râse de curiozitatea ei, tipic feminină.

— Îți amintești acea primă vară când ai venit acasă să-ți petreci vacanța ?

— Joe ! Îl privi mirată. N-aveam decât paisprezece ani !

— Știu. El zâmbi acelei amintiri frumoase. Erai toată numai picioare. Începu s-o mângâie ușor pe șira spinării, iar ea se lipi mai tare de el. Eu aveam douăzeci și cinci de ani, dar, în clipa aceea, m-am simțit bătrân. Începusem să cred că ar fi mai bine să ies din afacerile blestemate legate de jocurile de noroc, deși era tot ceea ce știam eu să fac. Oricum, n-aș fi putut obține în altă parte un salariu ca acela pe care mi-l dădea tatăl tău. Și apoi, deodată, a apărut fetița aceea, râzând, ca boarea de aer proaspăt. Erai atâta de încântătoare, încât nici nu-mi puteam crede ochilor. Semănai cu orhideele acelea sălbatice care cresc peste tot, atât de delicate și frumoase, fără ca cineva să se îngrijească de ele. Uite, vreau să-ți spun

ceva – se întrerupse el, deodată – copiii mei nu vor creşte în apropierea vreunui cazino. Când o să reconstruim Blue Lagoon, o să facem acolo o staţiune numai pentru sporturi nautice, bine ?

– Bine – aprobă Lauren fericită, ghemuindu-se fericită la pieptul lui.

– Mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu tine, dacă eu nu m-aş fi hotărât să-ţi fiu ca un frate mai mare – murmură el, mângâind-o pe umăr.

Lauren izbucni în râs.

– Asta ai şi fost. De multe ori, am crezut că ai să mă pui pe genunchi şi ai să-mi tragi o bătaie bună. Uram chestia asta.

– Erai tare neastâmpărată – zâmbi el. Şi vedeam tot timpul cum se uită băieţii după tine. Dar am avut grijă să afle toţi că am să-i frâng gâtul aceluia care se va atinge de tine. Erai atât de naivă, încât nici nu realizai ce efect produceai asupra bărbaţilor.

– Numai tu mă interesai – şopti ea.

– Ştiu, şi am început să înţeleg asta abia în vara aceea, când ai terminat şcoala. Abia mă mai puteam stăpâni să nu mă ating de tine. Şi apoi, într-o zi, în biroul meu, te-am provocat puţin şi, atunci, ai devenit femeie, din cap până-n picioare. Mâna lui o mângâie pe obraz, iar vocea îi deveni serioasă. Aşa că, până la urmă, eu am fost acela care ţi-a răpit virginitatea.

— Am fost fericită. că tu ai fost acela — şopti ea, cu voce tremurătoare.

Joe o strânse puternic în braţe.

— Aş minţi, da că aş spune că mi-a părut rău. Şi, după aceea, îmi venea să mă sinucid de fiecare dată când mă gândeam la tine şi la Henderson. Dar, cel puţin, ştiam că eu am fost primul. El te-ar fi rănit, iubita mea.

Degetele lui începură să-i răsfire părul mătăsos.

— Am continuat să sper. că-l vei părăsi şi te vei întoarce la mine. Când am văzut că n-o faci, mi-am spus că e numai vina mea, că te-am făcut să nu mă mai iubeşti.

— Nu e adevărat — îl contrazise ea, cu vehemenţă. Te-am iubit tot timpul. Credeam că nu vrei decât... decât...

Joe râse răguşit şi începu să-i descheie nasturii bluzei, dezmierdându-i sânii goi.

— Eu te-am făcut să crezi asta — îi spuse el. Vroiam ca tu să crezi că asta era totul între noi. Mi-am spus că nu eşti altceva decât o femeie uşoară, care se măritase din interes.

Lauren închise ochii, umilită.

— Am procedat aşa numai ca să-ţi fac în ciudă — şopti ea. Nu vroiam ca tu să ştii cât de profund m-ai rănit.

— Oh, Lauren — murmură el trist. Ce orgoliu stupid ! Ar fi trebuit să te răpesc şi să te iubesc până când ai fi uitat cât de crud am fost cu tine. Dar am continuat să sper şi să aştept, că

poate, cu timpul... dar exact timpul ne lipsea.

El încetă să o mai mângâie în felul acela excitant și o strânse la piept, din nou.

— Știam că ai necazuri. Ți-am cumpărat toate polițele de datorii, timp de aproape un an, folosind una din firmele lui Rick, pentru ca Henderson să nu-și dea seama că sunt eu. Și cred că atunci a început nenorocirea. Rick are o mulțime de dușmani fără scrupule.

— La Chicago ?

— Chicago ? El o privi sălbatic. Vic Straker ? Îi datorai bani lui Vic Straker ? Lauren amuți și aprobă din cap. Ticălosul ! – mârâi el. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Îl cunoști ?

— Rick îl cunoaște de multă vreme. Dacă Straker a crezut că Rick e interesat de tine sau de Blue Lagoon, atunci, sigur a făcut tot posibilul ca să te distrugă.

— I-am spus Șarpelui trimis de el, că am prieteni puternici — recunoscu ea, fără tragere de inimă.

— Prostuțo ! De ce nu mi-ai cerut mie ajutorul ? — o întrebă Joe, cu asprime în glas.

— N-aveam încredere în tine.

El oftă.

— Da, știam asta. Am vrut să aflu cât de gravă e situația și, atunci, te-am provocat la jocul acela de cărți. Am citit în ochii tăi cât erai de îngrijorată și, când am văzut că diamantul acela era fals, am înțeles că lucrurile

nu mergeau deloc bine. Aşa că, m-am străduit să cumpăr şi restul poliţelor tale. Cred că atunci a început Straker să strângă şurubul.

– Da – spuse ea, înfiorându-se şi amintindu-şi de Şarpe.

– Când ai acceptat să te măriţi cu mine, am realizat cât eşti de disperată. Dacă aş fi ştiut cine te ameninţă, i-aş fi ucis cu mâna mea. Atunci, m-am hotărât să te determin să te căsătoreşti cu mine, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Iar tu erai atât de blândă, încât aproape am început să cred că încă mă mai iubeşti, chiar dacă nu puteam admite asta. Apoi, am descoperit un trişor în cazinoul tău...

– Evans ?

– Da. L-am ameninţat şi l-am făcut să-mi mărturisească adevărul, adică faptul că existau două bestii care-i promiseseră că îl vor ucide, dacă nu-şi va respecta înţelegerea. Eu i-am spus că am să-l ucid dacă o va face, aşa că el a hotărât să dispară. Lauren râse, dar vocea lui Joe rămase serioasă. În aceeaşi seară, Scoot a venit să-mi spună că şobolanul acela te ameninţă. Mi-am făcut o mulţime de griji, aşa că m-am întors la Blue Lagoon ca să cercetez terenul. Am ajuns tocmai la timp – dacă mai întârziam cinci minute, ar fi fost prea târziu. Ar fi trebuit să verifici mai des alarma de incendiu – adăugă el, cu reproş în glas.

– Nu au dezactivat-o tot ei, înainte de a porni incendiul?

— Nu știu. Nu eram sigur dacă au vrut să te omoare sau numai să te sperie. Când am văzut că nu vrei să vii cu mine la Hurricane Bay și mi-ai spus că eu sunt suspectul numărul unu, m-am hotărât să iau măsuri de urgență. Am preferat să mă urăști, decât să las pe cineva să-ți facă vreun rău. Singurul mod de a te ține în siguranță până în ziua căsătoriei, a fost să-l conving pe bietul Sam McKay să te rețină. A fost înspăimântat că din cauza asta și-ar putea pierde slujba, dar i-am promis că am să te scot de-acolo în patruzeci și opt de ore, așa că totul s-a desfășurat în limitele legii. Dar când te-am văzut, arătai ca o stafie. M-ai speriat teribil ! Am crezut că ai să-ți pierzi mințile !

El o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău că am fost nevoit să-ți fac asta, iubito. Dar crede-mă că n-am avut de ales. Ea îl reduse la tăcere cu un sărut, iar mâinile ei îi dezmierdară părul, incitându-l să înceapă să o mângâie din nou.

— Aseară, am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna — murmură el. Azi dimineață, când ai apărut printre copaci și ai început să te dezbraci, am simțit că înnebunesc. De mii de ori mi-am imaginat scena aceea ; mi-era teamă că dacă am să te ating, ai să dispari.

Brațele lui se strânseră sălbatic în jurul ei, iar vocea i se transformă în geamăt. Dar n-ai dispărut.

Lauren îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Nu, n-am dispărut — şopti ea, lipindu-se de el. Te iubesc, Joe.

— Ştiu — spuse el, după care, o întinse din nou în nisipul cald şi fin...

— SFÂRŞIT —

Încă din adolescență, Lauren îl iubise și îl dorise pe Joe Daley, dar el o respinsese. Acum, se întorsese roata și Joe era acela care o dorea pe ea. Va fi destul de tare ca să-i reziste? Sau circumstanțele aveau s-o silească să-i cedeze, fie că vroia sau nu?

O făcea, conștientă de foamea masculină și sălbatică pe care el se aștepta ca ea să i-o potolească mai devreme sau mai târziu și atunci, ea se înfioră cu o supușenie tipic feminină pe care îi era imposibil să o controleze.

THE BEST

ISBN 973-9197-13-2

Lei 1700

72

DEPARTE DE PARADIS

Susanne McCarthy

